ALTIN
KİTAPLAR
Polisiye Romanlar
7
KAYIP
DARAĞACI
CARTER
DICKSON

4-IX-963

Altın Kitaplar Yayıncısı İftiharla Takdim Eder

POLİS ROMANLARI SERİSİ : 7

CARTER DİCKSON

KAYIP DARAĞACI

Dilimize çeviren :
GÖNÜL SUVEREN

1964

BENCOLİN'in elinde şu ip uçları vardı:

★ Bir darağacı modeli...

★ Tahtadan oyulmuş bir bebek...

★ Mavi balmumu...

★ Bir kartvizit...

★ Avucu lekeli bir eldiven...

★ Bir çiçek kutusu...

★ Bir ip parçası...

★ Bir Firavunun mezarının üzerindeki yazı...

★ Eski bir cinayet...

★ Bir intihar...

BENCOLİN, «KAYIP DARAĞACI» nın esrarını çözebilmek için şu sualleri cevaplandırmak mecburiyetindeydi :

★ Oyuncak darağacını kim göndermişti

★ Nezam El Moulk neden o kadar korkuyordu?

★ Mısırlıya gelen paketlerde ne vardı?

★ Dallings'in gölgesini gördüğü darağacı neredeydi?

★ Tahta bebeği El Moulk'un masasına kim bırakmıştı?

★ «Keane» in asıl adı neydi?

★ «Mahvolmuşlar Sokağı» neredeydi?

★ Yeşil araba Londra sokaklarında nasıl dolaşmıştı?

★ Sekreter neyi saklamağa çalışıyordu?

★ Jack Ketch kimdi?

«Mahvolmuşlar Sokağı» ndaki KAYIP DARAĞACI'nı arayanlar:

BENCOLİN : Bu şeytana benzeyen Fransız, Londra'nın ortasında kayıplara karışan bir sokağı, bir odayı ve bir darağacını bulmak niyetindeydi.

JEFF MARLE : Oyuncak darağacıyla başlayıp, hakikî darağacıyla sona eren korkunç yarışa bu genç Amerikalı da iştirak etti.

SİR JOHN LANDERVORNE : Scotland Yard'ın eski katil avcılarından olan bu yaşlı İngiliz, Bencolin'le girdiği iddiayı kaybetti.

MÜFETTİŞ TALBOT : İşlendiğinden emin olmadığı bir cinayetin yerini bulabilmek için Londra'yı alt üst etmek zorunda kaldı.

KAYIP DARAĞACI'nın gölgesindekiler :

NEZAM EL MOULK : Genç bir İngilizle, gizli bir cellâdın hayali yüzünden neredeyse çıldıracaktı.

DALLİNGS : Genç adam, esrarengiz bir kadınla karşılaşmış, sonra da sislerin arasında darağacının gölgesini görmüştü.

RİCHARD SMAİL : Nezam El Moulk'un şoförü olan bu Amerikalı zenci, kanlı bir otomobille Londra sokaklarında dolaşmağa çıktı.

GRAFFİN : Nezam El Moulk'un sekreteriydi Bir hayli sarhoştu ama yine de işini biliyordu.

SHARON GREY : Bu güzel İngiliz kızı hem Jeff Marle'a hem de cinayetlere bayılıyordu.

DR. PİLGRİM : Eski eserlerle ve tarihî cinayetlerle meşgul olan bu adamın çok enteresan bir faraziyesi vardı.

COLETTE LAVERNE : Bu baş döndürücü Fransız kadını evvelâ kendi canını sonra da menfaatlerini düşünüyordu.

JOYET : Nezam El Moulk'un uşağı olan bu Fransız, heyecanlı, hareketli bir adamdı.

TEDDY : «Cehennem Kulübü» nün âzâları, kırmızı saçlarına bol bol briyantin sürmekten hoşlanan bu geri zekâlı zavallıyı iyi tanırlardı.

SELDEN : Colette Laverne'ün oda hizmetçisiydi. Bu pek genç ve pek güzel kız bu kadar korkak olduğunu hiç sanmıyordu.

VE

JACK KETCH : Halk arasında cellâttan «Jack Ketch» diye bahsedilirdi...

I. İlmeğin gölgesi

Küçük, kusursuz bir darağacı modeliydi bu. Önümüzdeki masanın üzerinde, çay fincanlarının arasında duruyordu. Ancak yirmi santim boyundaydı, sedir ağacından yapılmış, sonra da siyaha boyanmıştı. Darağacına, on üç basamaklı bir merdivenle çıkılıyordu. Altta küçücük menteşeler ve bir çubukla tutturulmuş olan bir kapak vardı. Kirişten ise sicimden yapılmış bir ilmek sallanmaktaydı.

Bu darağacını hâlâ görür gibiyim. Beyaz masa örtüsü, fincanlar, tabaktaki sandviçler ve hava kararmak üzere olduğu için yakılan lâmbanın sarı ışığı bunu, iğrenç bir şekilde daha bariz bir hale sokuyordu. Oturduğumuz şahnişin pencerelerinin dışında kirli bir sis Pall Mall'in sokak lâmbalarını boğmağa çalışmaktaydı. Sarımsı - kahverengi, kesif sis kıvrıla, büküle ilerleyerek âdeta her ışığı kirletiyordu.

Bir otobüsün sreni andıran kornasının yardığı boğuk trafik gürültüsü zaman zaman camları zıngırdatıyordu. Bahsettiğim çirkin oyuncağı tetkik etmekte olan Bencolin'le Sir John Landervorne'un akisleri cama vurmaktaydı.

İki katil avcısı arasında büyük bir fark vardı.

Sir John'un zayıf çehresi solgun ve ciddiydi. Burnu ince, alnı genişti. Parlak saçlarının iyice ağarmış olmasına karşılık, ince, çatık kaşları simsiyahtı. Mahzun bakışlarını, altın çerçeveli gözlükleri gölgelendiriyordu. Kırçıl bıyıkları ve kısa kesilmiş kır sakalıyla oynarken, göz kapaklarını ağır ağır açıp kapamaktaydı. Bütün dikkatini o küçük darağacına vermişti. Masanın diğer tarafında oturan Bencolin ise sigara dumanının ar-

kasından onu seyrediyordu. Sir John Landervorne'un eskiden Emniyet Müdür muavini olduğunu söyliyeyim...

Bencolin'e gelince... Bizim Fransız uzun boylu, tembel bir şeytandan farksızdı... Kalkık kaşlı bir şeytandan... Siyah saçları, âdeta bir iblisin boynuzları gibi yanlara doğru kıvrılarak, yükseliyordu. İnce bıyıklarının altından başlayan çizgiler, müstehzi bir tebessümün aydınlattığı ağzının yanından geçerek, küçük, sivri sakalına doğru inmekteydi. Elmacık kemikleri çıkık, bakışları esrarlıydı. Zeki, kaprisli, sıkıntılı ve zalim bir insanın çehresiydi bu. Sigarayı tutan elinin gevşek parmaklarında yüzükler parlıyordu. Mösyö Henri Bencolin buydu işte... Saint Sorgu Hâkimi, Paris Polisinin başı ve Avrupa'nın en tehlikeli adamı olan Bencolin...

Sir John Landervorne, Bencolin ve ben, Londra'daki «Cehennem Kulübü» nün salonunda oturuyorduk... Saat beş buçuğa geliyordu. Ayın on altısıydı sanırım... Kasım ayının pek kasvetli günlerinden biriydi.

Bu küçük modeli bulmakla, meşhur «Kayıp sokaktaki kayıp darağacı» cinayetine karışmış oluyorduk...

Neyse... Meseleyi başından anlatayım...

Bencolin'le Paris'ten Londra'ya, Haymarket Tiyatrosunda «Gümüş Maske» piyesini görmeğe gelmiştik. Eser, geçen Nisanda Paris'i sarsan Saligny hâdisesiyle alâkalı korkunç ip uçlarından biriydi.

Sir John'un kaldığı «Cehennem Kulübü» nde kendimize oda ayırtmış, yaşlı adama da bizi karşılaması için telgraf çekmiştik. Sir John, Bencolin'in en eski arkadaşlarındandı. Adam, organizasyon işlerinde bir dahiydi âdeta. Bu yüzden Scotland Yard'a çok faydası olmuştu. Onun harpten önce Emniyet Müdürü Ronald Devisham'ın muavinliğini yaptığını biliyordum. Kendisiyle, arada sırada Paris'e, Bencolin'i görmeğe geldiği zaman karşılaşırdım. Uzun boylu, hafif kamburumsu, nazik fakat çok ciddi, nükteden, şakadan anlamıyan bir adamdı. Onda, durup dinlenmeden çok şaşırtıcı bir satranç meselesini düşünen

bir insan hali vardı. Daha doğrusu Sir John, eski romantik eserlerde «acı bir sırrını gizlemeğe çalışan adam» diye tarif edilen tiplerdendi. Bencolin, onun için, «Oğlunu harpte kaybettikten sonra bir daha kendine gelemedi...» derdi. Sir John, işinden ayrıldıktan sonra, Hamphire'a çekilmiş, orada âdeta bir inziva hayatı sürmeğe başlamıştı. Londra'ya ise bir sene evvel dönmüştü...

Dediğim gibi Sir Jonh, Bencolin'in en eski arkadaşlarındandı. Bizi Victoria istasyonunda da o karşıladı. Tren, aksıra tıksıra loş perona girdiği zaman ilk gördüğümüz şahıs yine Sir John oldu. Yaşlı adam sisli, kurumlu istasyonda sabırla bekliyordu. Bizi utangaçlıkla memnuniyetin karışmasından meydana gelmiş, acayip bir tavırla selâmladı. Fakat hiç birimizin de neşesi yoktu. Buz gibi hava, fırtınanın alt üst ettiği Manş'ın boğuk uğultusu ve kasvetli rengi, bizi yerine getirmek mecburiyetinde olduğumuz vazife kadar sıkmıştı. «Cehennem Kulübü» ne gidip yerleştikten sonra, konuşmağa başlar başlamaz tabiî söz döndü dolaştı, cinayete geldi.

Çayı, salonda içtik. Kahve rengi panolu, şahnişli bir odaydı bu. Salonda, kulübün tarihiyle alâkalı acayip oymalar da vardı. Büyük, taş şöminede odunlar yanıyordu. Korkunç hayvan başlarından meydana gelmiş olan bu ocağın yukarısında kulübün kurucusu Sir George Falconer'in, De Sueri tarafından yapılmış olan bir resmi asılıydı.

Sir John, müteredditbir tavırla konuşuyordu. Sanki, söyleyeceği kelimeleri, daha bunlar ağzından çıkarken beğenmiyordu.

— «Biliyor musun, Bencolin, beni en çok Fransa'da işlenen cinayetlerin esrarlı tarafları şaşırtıyor. Son zamanlarda dosyalarınızdan bazılarını tetkik ettim ve hayretler içinde kaldım! Bir kısmı hakikaten korkunçtu! O ne kanlı muhayyile, o ne hayal genişliği? İğrenç bir şey bu.» Altın çerçeveli gözlüğünü yukarı doğru iterek, burnunun üzerine iyice yerleştirdi. Sonra da çay fincanına bakarak, gözlerini kırpıştırdı. «Belki de bunun

sebebi o Fransızlara has düşünce tarzı... Evet... Akreple öldürülen adamlar... Kadın saçlarından yapılan ipler... «Demir Kız» gibi içi şişli beşikler...»

Pencereden dışarıya, kıvrıla büküle yükselen sise bakmakta olan Bencolin döndü. Elini çenesine dayamıştı. «"Fransızlara has düşünce tarzı" demekle neyi kastediyorsun?»

— «Hımm... Fazla heyecan ve hassasiyet... Zaten Fransızların çoğu hayalperest ve havaî insanlardır.»

Bencolin, onun omzunun üzerinden ateşe bakarak, usulca gülümsedi. Sonra da, «Fazla heyecan ve hassasiyet...» diye tekrarladı. «Bunu söylediğin zaman aklına öfkeden gözü dönen, bıçağı kaptığı gibi sevgilisini öldüren yarı çılgın bir Fransız geliyor... Halbuki bu tam mânasiyle romantik bir şey, Sir John... Böyle şeyleri ancak Anglo-Saxson'lar yapar. Romantik bir İngiliz, delice bir hiddetle sevgilisini bıçaklar, sonra da kızın kitabının arasında kuruttuğu çiçeği bularak, hüngür hüngür ağlar. Senin İngilizler, basittirler ve en kısa yoldan gayeye erişmeğe çalışırlar. Korkunç bir hırs, birini öldürme arzusu... İşte bunları muhakkak bir cinayet takip eder. Mesele böylece çabucak halledilir. Dediğim gibi İngiliz, en kısa yoldan gayeye ulaşmağa çalışır. Halbuki bir Fransız, —cinayet işlemekten, bakkalla pazarlığa kadar,— böyle bir şeyden nefret eder.»

Sir John, lâkayt bir tavırla, «Hımm...» dedi. Sonra da şüphe dolu nazarlarla Bencolin'e baktı.

Arkadaşım, «Fransızlar,» diye devam etti. «Karışık, girift ve dolambaçlı şeylere bayılırlar. Evinize, ön kapıdan değil, eğer varsa gizli bir dehlizden girmeyi tercih eder. Fakat soğukkanlı, sert ve sinsidirler. Cinayet işlemeğe kalktıkları zaman, kurbanlarını mantıkî bir dikkatle öldürürler. Bir Fransız, düşüncelerini melodrama kaçan hareketlerle, süslü sözlerle, gürültü ve patırdıyla izaha kalktığı vakit, bu onun hissiz ve katı kalpli bir insan olduğuna delâlet eder. İnsanlar, hakikî samimî hislerin tesirinde kaldılar mı, doğru dürüst konuşamıyacak hale girerler. Bir kadına hakikaten âşık olan bir erkek, sevgilisine aptal ap-

tal bakıp, saçma sapan şeyler söyler. O ince, süslü, dramatik şiirler yazanlar tecrübeli ve hissiz Don Juan'lardır.» Bir an sustu. «İngilizlerle Fransızlar arasında bir seçme yapmağa çalışmıyorum tabiî. Ben sadece, hangi milletten olurlarsa olsunlar, iki düşünce ve hareket tarzı arasındaki farkı belirtmeğe uğraşıyorum. Fakat her şeye rağmen, melodrama kaçan cinayetler hoşuma gider...»

Sir John, müstehzi bir tavırla cevap verdi. «Bunun farkındayım, dostum.»

— «Zira üstün katiller bunların arasından çıkar.» Bencolin'in gözleri yarı kapalıydı. Pırıl pırıl parlıyordu bu gözler. «Kendi kibirinin tuzağına düşerek, kafese kapatılmış vahşî bir hayvan gibi durmadan sağa sola koşan, küçük, kör ve çılgın bir beyin... Evet... Bir bakıma çılgın. Çünkü daima ve daima yalnız kendisini düşünüyor... Hah... Aklıma, gördüğüm cinayetlerin en garibi geldi...»

Bencolin, uzun bir sessizlikten sonra sözlerine devam etti: «Seneler önce, Paris polisi, şafak vakti ormanda birinin cesedini buldu. Adamın sırtında dört bin sene önce Mısırlı asîllerin giydiği sırma işlemeli elbiselerden, ayaklarında da sandallar vardı. Maktul, kafasından vurulup öldürülmüştü... Evet, acaip bir cinayetti bu... Sonunda bir İngiliz, Sante hapishanesindeki hücresinde kendisini asarak, intihar etti... İngiliz, çarşafları bükerek, ip haline getirmişti...»

Sir John'un solgun yanakları hafifçe kızarmıştı. Acaip bir tavırla, dimdik oturuyordu. «Bu hâdise aklına nereden geldi? Bunu sorabilir miyim?»

— «Seni şaşırttım galiba? Bahsettiğim hâdiseyi biliyor musun?»

— «Doğrusunu istersen ben de buna benzer bir vakayı düşünüyordum. Mesele bambaşka ama yine de asılmakla alâkalı...»

Vücudünün o gerginliği kaybolmuştu. Parmaklarını koltuğunun yanlarına vurdu. Gözlük camlarının gölgelediği gözleriyle sanki tartılmakta olan bir şeyi seyrediyordu.

Bencolin, «Nasıl bir hâdise bu?» diye sordu.

Sir John, lâkayt bir tavırla, «Bir masal...» dedi. «Korkarım Dallings içkiyi fazla kaçırmıştı... Bahsettiğim genci yakından tanırım... Anladığıma göre geçenlerde acaip bir hâdiseye karışmış. O yüzden siste yolunu kaybetmiş. Şimdi bir evin yan duvarına bir darağacıyla ilmekli ipin gölgesinin vurmuş olduğunu söylüyor. Bunu gözleriyle gördüğüne dair yemin ediyor. Güya Jack Ketch ipi ayarlamak için merdivenlerden çıkıyormuş. Biliyorsun, bizde cellâttan "Jack Ketch" diye bahsedilir. Dallings'in anlattıklarını duysan, tüylerin diken diken olur... Allah Allah! Ne var, Bencolin?»

Bencolin, yan yan kararmış olan pencerelere bakıyordu. Sonra birdenbire döndü. «Sözünü kestiğim için özür dilerim, dostum. Fakat bir dakika evvel şu pencerede bir hayal gördüğümü sandım.» .

Sir John, cama baktı. «Bir şeyi şairane bir şekilde anlatmağa çalışıyorsun,» dedi. «Ama neyi?» Sinirlendiği anlaşılıyordu.

— «Demin bu odanın kapısının önünden yani, şu holden geçen bir adamın cama vuran aksini gördüm.»

Başıyla, loş odanın öbür ucunu işaret etti. Hole açılan kapı burada ışıktan meydana gelmiş bir dik dörtgen meydana getirmekteydi. Hol boştu şimdi. Sessizlikte, şöminedeki odunların çıtırdısı, uzaklardan geçen bir taksinin korna sesi duyuluyordu. Bencolin, ayağa kalkmıştı. Uzun boyuyla, dimdik duruyordu. Sanki adaleleri iyice gerilmişti. Dışarısını dinliyormuş gibi omuzlarını hafifçe kaldırmıştı.

— «Zannedersem bu odaya giriyordu, fakat bizi görünce fikrini değiştirdi... Vaktiyle karşılaşmış olduğum bir adamdı bu. Nezam el Moulk adlı bir Mısırlı. Onu tanıyor musunuz?»

Sir John, mırıldandı:

— «Hayır. Sanmıyorum... Fakat, dur, dur, dur... A, evet! Bu ismi duydum. Zannedersem adam burada, kulüpte kalıyor... Pek de dikkatsiz sayılmayız değil mi? Neden sordun?»

Bencolin, yerine oturarak, omuzunu silkti. «Lâf olsun diye...» Düşünceli gözlerle ateşe bakmağa başlamıştı. Gölgede kalan çehresinin zalim ve kuvvetli hatları iyice sertleşmişti. Alevlere diktiği parlak gözlerini hiç kırpmıyordu. Sir John, ona merakla baktıysa da, bir şey söylemedi. Bencolin tekrar konuşmağa başladığı zaman, yaşlı İngiliz, bana ehemmiyesiz bir hâdiseden bahsediyordu.

— «Biliyor musunuz, dostum, lâf arasında mahsettiğin o hayalet hikâyesi alâkamı çok çekti. Bir darağacının gölgesi ha? Bunu gören arkadaşın kim?»

— «Ha, o mu? Delikanlının adı Dallings. Kendisi harpte oğlumla arkadaş olmuştu. Herhalde bu gece ona tiyatroda rastlarız.»

— «Peki, onunki nasıl bir maceraymış?»

Sir John, bakışlarıyla, «Allah kahretmesin! Bu akşam nen var?» der gibiydi. Fakat, «Doğrusu sana bütün macerayı anlatamıyacağım,» diye cevap verdi. «Bu, Dallings'in siste rastlayıp, evine götürdüğü esrarengiz bir kadınla alâkalı sanırım. Anlıyacağın, delikanlının sözlerine pek aldırmadım. Zira bir hayli içmişti... Yalnız onun sonunda arabasız, ortada kaldığını biliyorum,»

— «Nerede?»

— «Bütün mesele de bu ya. Dallings, nerede olduğunu bilmiyor. Oraya giderlerken, şoföre adresi kadın vermiş, Dallings onun ne söylediğini duymamış. Zannedersem, şoförün parasını da yine kadın ödeyip, ona derhal uzaklaşmasını tembih etmiş. Dallings, nezaketen taksiden inmiş, tabii. Kadına, "İyi geceler..." diyecekmiş... Sonra bir de bakmış ki, ortada ne taksi var, ne de kadın.

«Sis, o kadar kesif, o kadar koyuymuş ki, yirmi beş santim ötesini göremiyormuş. Dallings, âdeta el yardımıyla ilerlediğini, köşeleri döndüğünü, kaldırımlardan indiğini, sokakları geçtiğini fakat nerede olduğunu, nereye gittiğini bir türlü anlıyamadığını söyledi. Saat gecenin biriymiş... Sokakta ne bir tek

insan varmış, ne de bir tek ışık... Böyle şaşkın şaşkın dolaşırken, karşısına tuğladan yapılmış bir duvar çıkmış... Ve o zaman bizim Dallings, kendisini tamamiyle kaybetmiş, Bencolin. Zira o duvarın önünde sersem sersem dururken, birdenbire ileride sarımsı ışıktan meydana gelmiş koskocaman bir dörtgen belirmiş. Sis yüzünden biraz bulanık görünüyormuş. Fakat tam önünde devâsa bir darağacı duruyor, kirişten sarkan ilmek de hafifce sallanıyormuş... Ben sana Dallings'in sözlerini tekrarlıyorum, bunu unutma... Sonra biri sehpanın basamaklarını çıkmağa başlamış. Üstelik bu şahıs, ellerini sallayıp duruyormuş..»

İngiliz sustu. Dudaklarının kenarında buz gibi bir tebessüm belirmişti.

Bencolin, «Sonra?» dedi.

— «Sonra? Hiç... Darağacı ortadan kaybolmuş... Dallings, bunun bir ışık oyunu olduğunu, gözlerinin kendisini aldattığını düşünmüş... Asabı fena halde bozulduğu için bu hâdiseyi tahkike kalkışmamış... Yoluna devam etmiş. Ağır ağır ilerlerken, bir sokak fenerinin yanına çıkmış. Bir taksi geçinceye kadar orada beklemiş tabii. O zaman Ryder sokağında olduğunu da öğrenmiş. Orası Picadilly'e çok yakındır... Kimbilir delikanlı daha önce neredeydi?» Sir John, artık bu bahsi kapamak istediğini belirtmek için, fincanına tekrar çay doldurdu. Fakat sonra, «Bu hâdiseyi merak ediyorsan, Dallings'e sor,» diye ilâve etti. «Herkese bu hikâyeyi anlatıyor. Halbuki aslında, fazla geveze bir çocuk değildir... Anlaşılan genç kadın kendisine çok tesir etmiş... Ha, aklıma geldi. Kadın Fransızmış.»

Sigarasını yakmak üzere olan Bencolin'in kibrit tutan eli havada kalakaldı. Arkadaşım hayretle Sir John'a bakıyordu. Sonra gülerek, sigarasını yaktı. Arkasına yaslanarak, müstehzi bir tavırla sigarasının ucuna bakmağa başladı.

— «Fransız!» diye tekrarladı. "Neyse... Korkarım şu Allahın belâsı sisiniz sinirlerimi bozmağa başladı. Artık başka şeylerden bahsedelim. Meselâ, sisten." Tekrar pencereye doğru döndü. "'Bu seni cezbetmiyor mu?"

Sir John, kısaca, "Hayır," dedi.

Bizim Şeytan, yüzünü buruşturdu. "Dostum, sen bana bir kuvvet ilâcı gibi tesir ediyorsun. Kuvvet ilâcı veya soğuk bir duş gibi! Sende tepe camından içeri yuvarlanan iri tuğla parçalarında görülen o ince ve şairane hal var!... Bu hallerinin bana çok faydası dokunuyor. Hem sisin insanı cezbeden bir tarafı olduğunu da kabul etmelisin... O zaman sokak bir dev mağarası halini alıyor... Evler, maskeli balo dekorlarını andırıyor... Herşey korkunçlaşıyor... Geçen gece arkadaşın Dallings'in fena halde şaşırmasının sebebi bu... İnsan, Pentonville'de bir darağacı gördüğü zaman buna hayret etmez. Fakat, bir gece yarısı uyanıp, odasının penceresinin altına bir darağacının kurulmuş olduğunu farkedince...»

Sir John, onun sözünü kesti. "Bu odada bir darağacı var...»

Ani bir sessizlik oldu. Sir John'ın gözleri yakınımızdaki bir sandalyeye dikilmişti. Ağır ağır ayağa kalktı. Sönük ışıkta, kamburumsu sırtıyla daha uzun duruyordu. Sandalyeye doğru gitti... İşte o küçük, darağacı modeli bu suretle bulundu. Bu, iskemlenin üzerinde yan yatmış, duruyordu. Sir John, modeli alarak, masanın üzerine, dağınık çay takımlarının arasına koydu. Hâlâ kimsenin sesi çıkmıyordu. Model, o kadar canlıydı ki.. Korkunç bir şeydi bu.. Sehpa sanki küçük bir bebek boyundaki kurbanının basamaklardan çıkmasını bekliyordu.

Bencolin, içini çekti. Başını salladı ve sonra da oyuncak darağacını, yeniden uyanan bir ilgiyle tetkike başladı. "İngilizlerin, kulüplerinin salonlarına oyuncak darağacı koymak gibi enteresan bir usulleri olduğunu bilmiyordum... Muhakkak ki, bu usulün de takdir edilecek tarafları var..." der gibiydi...

Sir John, hiddetle, "Bu budalaca şakayı yapan" diye homurdanacak oldu. Sonra da susarak, Bencolin'e baktı. Arkadaşımın hiç sesi çıkmıyordu. İki parmağını sehpanın basamakları üzerinde dolaştırmaktaydı. Bu oyuna dalıp gitmişti sanki. Yandaki ince bir teli çekince, ilmiğin altına düşen yerdeki kapak açılıverdi.

Sir John, salona bakan garsonu çağırmak için zile bastıktan sonra yerine oturdu. Gözleri hiddetle parlıyordu.

Garson, içeri girince, "Victor," dedi. "Buna kimin sebep olduğunu sorabilir miyim—"

— «Bir şey mi oldu, efendim?»

— «Hayır, hayır, bir şey olmadı. Fakat bu Allahın belâsı şeyi oradaki sandalyeye kim bıraktı?»

Victor'un gayet kasvetli bir hali vardı. Eğer gözlerimizin önünde küçülerek, bir kaç santime iniverseydi, o zaman oyuncak sehpanın basamaklarını çıkmağa lâyık bir hal alırdı.

— «Çok müteessirim, efendim. Ben...»

— «Zararı yok, zararı yok. Şu oyuncağı al, götür.»

Bencolin, başını kaldırıp baktı. Alnı kırış kırış olmuştu. "Şey, bir dakika... Eğer Sir John için bir mahzuru yoksa, bu "oyuncak"' tan ben mesul olayım..." Tekrar, modele döndü. Victor irkildi. Sanki biri adama bir iğne batırıvermişti. Victor, aklına bir şey geldiği için bu şekilde hareket ediyordu sanırım.

— «A...» Bencolin, başını kaldırınca, "A... Peki, efendim..." diye devam etti. "'Teşekkürler... Bu "şey" in kime ait olduğunu bildiğimi sanıyorum, efendim?»

— «E?»

— «Öyle zannediyorum, efendim. Galiba bu, kulüpte kalan Mısırlıya yani Mr. El Moulk'a ait...»

Bencolin, düşünceli bir tavırla tekrarladı. "Mr. El Moulk'a ait... Ne demek istiyorsun? Yani adam böyle oyuncuklardan bir koleksiyon mu meydana getiriyor? Yoksa bunları kendi eliyle mi yapıyor?»

— «Bu hususta bir şey söyleyemiyeceğim, efendim. Fakat, bugün öğleden sonra Mr. El Moulk'a postayla bir kutu geldiğini hatırlıyorum..» Sustu.

Onu merakla süzmekte olan Sir John, "Devam," dedi. "Devam..."

— «Ben tabloları boşaltırken, Mr. El Moulk da buradaydı,

efendim. Onun, kutuyu açtığını gördüm... Kutu, tam bu oyuncağı içine alacak büyüklükteydi... Mr. El Moulk'un kutuyu açarken kâğıtları hışırdattığını duyarak, ona doğru döndüm. Yüzünde pek acaip bir ifade vardı. Çok korkmuş gibiydi... Kutuyu açınca, bir an hiç kımıldamadan durdu... Mahrem bir şeyi açıklamadığımı umarım, efendim...» Victor, etrafına bakındı. Sir John'un hali kendisine kuvvet vermiş gibiydi...

Titrek vucudü dikleşti. "Mr. El Moulk, "Victor," dedi. "Şu kutudaki modeli götürüp yak..." Hali çok acaipti, efendim. Hatta onun hastalandığını bile zannettim. Ondan sonra Mr. El Moulk bir şey hatırladı sanırım. Modeli kutudan çıkararak, şuradaki sandalyenin üzerine fırlattı... Daha doğrusu kutudan çıkardığının bu oyuncak olduğunu sanıyorum. Aslında bunu görmedim. Ondan sonra kutuyla, üzerine sarılmış olan kâğıtları ateşe atarak, hızla odadan çıktı... Benim bildiklerim bukadar, efendim..."

Bencolin, «Peki, sen modeli neden yakmadın?» diye sordu.

— «Yakacaktım, efendim. Fakat o sırada elimde tablalar vardı. Korkarım sonradan da ufak bir dalgınlık neticesi...»

— «Anlıyorum... Mr. El Moulk, salona tekrar döndü mü? Bunu biliyor musun?»

— Onun salona dönmediğinden eminim, efendim. Mr. El Moulk, ondan sonra sokağa çıktı ve ancak biraz evvel döndü. Bunu kapıcıya da sorabilirsiniz.»

— «Pekâlâ, Victor. Teşekkür ederiz.»

Garson çıktıktan sonra, Sir John, "Bütün bu suallerin sebebi neydi?" diye sordu. "Neticede bu hâdise bizi hiç alâkadar etmez..."

Bencolin, cevap vermedi. Dirseklerini masaya, çenesini de avucuna dayamış, hiç kımıldamadan o iğrenç oyuncağı seyrediyordu. Şöminede yanan bir kütük, çatırdıyarak parçalandı. O Londra'ya has gürültünün arasında Big Ben'in ahenkli, dolgun sesi tatlı akisler yaptı. Saat altıyı çalıyordu.

II. CESEDİN PEŞİNDE..

«Cehennem Kulübü,» West End'deki binaların en acaibi ve muhakkak ki, en kötü şöhretlisiydi. Kulüp, St. James sokağıyla Pall Mall'in doğu köşesindeydi. Şahnişli, dört katlı, kirli kurşuni granit binanın ciddi ve vakur bir hali vardı. Eski şöhreti düşünülecek olursa, artık "Cehennem Kulübü", 1890 modeli bir mayoyla şuh bir tavır takınmağa çalışan genç ve biçare bir kıza benzetilebilirdi. Buna rağmen kulüpten, (bilhassa sağırlaşmağa başlamış kibar beylerin bulunduğu muhitlerde) hâlâ hafifce öksürülerek, manalı manalı bahsedilmekteydi. Binanın civarına sanki cehennem alevlerinin kokusu yayılmıştı. Eski günlerde giyilen yüksek silindir şapkaların gölgelerini de görmek kabildi.

Şimdi, koridorlardaki uzun tüylü halıların üzerinden ilerliyerek, duvarlardaki büyük portrelere baktığınız zaman, resimlerdeki gür sakallı, ifadesiz çehreli, fazla ciddi adamların, o devrin şen ve çapkın gençleri olduğuna bir türlü inanamazdınız. Bu kareli pantalonlu gençler Leicester meydanındaki istridye lokantalarını şenlendirir; namus uğruna uygun bir mesafeden ateş ederek rakiplerinin diz kapağını parçalar; ışıklardan meydana gelmiş cicili bicili çardakların altında kumar oynayarak, büyük bir lâkaydile karılarının servetlerini batırırlardı. Kırmızı kadife döşemeli odaları yaldızlı aynalar, kabarık etekler ve hafif bir beygir kokusuyla doluydu. Kapıyı kilitledikleri zaman, güzel ve hassas kadınlar, münasip bir şekilde bayılmak âdetindeydiler. (Bu da işleri gayet kolaylaştırırdı tabii.) Bu güzeller, neden neden sonra ayılır ve o zaman da çok geç kaldıkları için,

centilmenlerin hakiki maksadını anladıklarını söyleyerek, inanılacak bir şekilde itirazda bulunamazlardı.

Kulübün şöhreti, 19 uncu asrın sonlarına doğru Kitty Darkins'in en üst kattaki pencerelerden birinden kendisini aşağıya atarak intihar etmesi ve Lord Rayle'ın da aynı odada beynine kurşun sıkmasıyla büsbütün arttı. Lord Rayle'ın intiharı için bir sebep yoktu ama herkes bu hareketi pek romantik buldu. Buna karşılık, Rayle'in samimî arkadaşları (Meselâ Compston ve Mirch) bu hususta daha realisttiler. Onlar, «Bir kadın gelip senin kulübünde intihar etmek gibi bir zevksizlik ve kabalık yaparsa, bir kaç kadeh içki içer, ondan sonra da çıkıp yeni bir kadın bulursun,» diye düşünüyorlardı. Kitty Darkins'in hareketi âdeta bir küfür sayılabilirdi. Bu yüzden Londra'lılar, kulübün "centilmenlere" yakışmıyacak bir yer olduğuna bir kere daha kanaat getirdiler. Bu arada bir sürü budalaca lâf da söylediler tabiî. Bilhassa Rayle'in gizli bir dairesi olduğu, genç Lord'un sevgililerini bu "kayıp" odalara sakladığı iddia edildi. Güya dairenin gizli bir kapısı vardı. Lord Rayle da bu esrarengiz dairenin sırrını mezara götürmüştü. Bu câzip bir hikâyeydi ama doğru da değildi.

Artık kulüp bir sulh ve sükûn devresine girmişti ama, mâzide kalan meşhurların uğrak yerlerinden daha korkunç, daha esrarlı bir sükûndu bu. O eski şövalye ruhu ölmüştü. Binanın koridorlarında (eskiden yemin ettikleri gibi) Sir George Falconer'in hayalî tabancasının büyük horozunun çıkardığı çıtırtı duyulmuyordu. Buna rağmen, kulübün huzursuz kaderini düşünüyor ve o zaman Falconer'in İngilizlere has bir cehennemde güldüğünü duyar gibi oluyordum. Sir George, bu cehenneme pasaport alabilmek için kumar ve zinadan faydalanmıştı. «Cehennem Kulübü» eskisi gibi değildi ama vaziyeti yine de acaipti. Zira bu defa da koridorlarında hortlaklar değil, hayalete benzeyen âzâlar dolaşıyordu.

Her mlletten, her tip insan kulübe âzâ olabilirdi. Namzetleri, bir komite incelemezdi. Zaten kulübe girebilmek için bir

hayli yüksek olan aidatı ödemekten başka şart da yoktu. İşte bu yüzden de «Cehennem» e bütün dünyanın zengin serserileri doluşmaktaydı. Burası otuz senedenberi gezgincilerin kulübüydü.

«Cehennem Kulübü» tıpkı bir otel gibi idare ediliyordu, odaların ekserisi de boştu. Bu halılı koridorlardan kimler geçmezdi ki: İngilizler, Fransızlar, Almanlar, İtalyanlar, İspanyollar, Ruslar... Parasız asilzadeler, sürgünler, avcılar, seyyahlar...

Bence, her odaya süzülen melânkoli ve sıkıntının esas sebebi şuydu: İnsan, bu intiharları fısıldayan kulübün kasvetli lüksü, sönük lâmbaları, sesi boğan, uzun tüylü halıları yüzünden bayağı konuşamıyacak hale girerdi. Soğuk gecelerde, sislerin arasında pırıldayan pencereleri içerisinin çok rahat olduğunu müjdelemezdi. Bilâkis, bunlar yeryüzünün sisli limanlarında ağır ağır ilerleyen gemileri hatırlatırlardı. İnsan o zaman bu gemilerin düdüklerini, o kısık ve ıstırap dolu sesi duyar gibi olurdu. Bu pencereler, dışarıdan geçenlerin hatırına acaip kokuları, garip hayaletleri ve ismi duyulmadık, esrarengiz şehirleri de getirirdi... Evet, muhakkak ki Londra'daki kulüpler arasında oyuncak darağacına en uygun yer yine burasıydı.

Daha doğrusu, o akşam üzeri modeli seyretmekten vazgeçtiğimiz zaman böyle düşündüm. Bencolin, dalgın ve sıkıntılıydı. Başını sallayarak, salonda dolaşıyordu. Sir John, yemek için giyinmek üzere odalarımıza çıkmamızı teklif ettiği zaman hepimizin de rahatladığından eminim. Bencolin, oyuncağı, şöminenin yanındaki dolaba koydu. Dolabın kapağını da, sanki, kendi sıkıcı düşüncelerinin üzerine bir perde çekiyormuş gibi, ağır ağır kapadı.

Bu meseleyi tekrar açmadık ve altıyı bir kaç dakika geçe salondan çıktık. Sir John'un dairesi, birinci katta, arka taraftaydı. Bencolin'e ikinci, bana da dördüncü katta odalar ayırmışlardı. Salonun kapısından ilerleyen dar koridor, yine tıpkı bir oteldeki gibi, büyük hole açılıyordu. Burada arkada bir asansör de vardı. Duvarlarına halılar asılmış olan, apliklerdeki sö-

nük ışıkların zorlukla aydınlattığı yuvarlak, loş hol bomboştu. Adımlarımız, sessizlikte derin akisler yaptı. Kapıdan süzülen hafif bir sis yerlerde kıvrıla büküle uçuşuyordu.

Bencolin, ikinci katta asansörden indi. Ben, dördüncü kata yalnız başıma çıktım. Canım o kadar sıkılıyordu ki, bir ara nerede olduğumu bile unuttum. Yalnız, tekrar aşağıya inen asansörün gıcırtısını duyunca aklım başıma geldi. Neden bilmiyorum, bu üst katta elektrik yoktu. Geniş ve kasvetli hol, yaldızları kararmış süslere takılmış olan ve âdeta bir Gotik kemeri meydana getiren yuvarlak, havagazı lâmbalarıyla aydınlatılmıştı. Burası, aşağı katlardan daha da sessizdi. Üstelik o kadar soğuktu ki, nefesimin ağzımdan buharlaşarak çıktığını gördüm... Odamın numarası 21 di. Genişçe bir kapıdan, büyük bir daireye giriliyordu. Dördüncü katta iki daire vardı zaten. Bu ikincisine gitmek için, holün ucundaki geniş kemerin altından geçmek lâzım geldiğini hayal meyal farketmiştim.

O akşam üzeri, aklım o korkunç oyuncağa öylesine takılmıştı ki, farkına varmadan kendi kapımın önünden ve sonra da ilerideki kemerin altından geçtim.

Aynı anda biriyle çarpıştım. Karanlıkta, bir adamın omzuna vurmuştum.

Karşımdaki, nefesini tuttu. Hem de sanki boğuluyormuş gibi korkunç bir şekilde. Gayrı ihtiyari, «Kimsiniz?» diye haykırdım. Bir an —acaip bir an— orada donmuş gibi durduk. Birbirimizi görmeğe çalışıyorduk. Adamın, güçlükle nefes aldığını, daha doğrusu soluduğunu duydum. Sonra o yanımdan geçerek ilerledi. Ben de peşinden. İkimiz birden holün aydınlık kısmına çıktık.

Sırtına çiçekli ipekliden yapılmış bir rop dö şambr giymiş olan yabancı, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Cildi, kahverengimsi, burnu da gaga gibiydi. Gür, siyah saçları karmakarışık bir şekilde alnına düşmüştü. Fakat benim dikkatimi çeken gözlerindeki acaip ifade oldu. Yabancının sabit bakışlı gözleri iyice açılmış ve akları olduğu gibi ortaya çıkmıştı... Bir hayvanınki

gibi biraz sarımsıydı bu aklar... Adamın derin derin solumasına rağmen, gözleri âdeta camlaşmış ve bir noktaya dikilmişti. Sanki karşımda bir insan değil, balmumundan yapılmış bir manken vardı...

Bu buz gibi bakışlı gözler âdeta gitgide büyüyor ve beni ipnotize etmeğe çalışıyordu.

Yabancı, konuşmağa başlayınca tekrar irkildim. Zira adamın dudaklarının kımıldadığının farkına varmamıştım.

— «Bu Allahın belâsını masamın üzerine sen mi koydun?»

Birdenbire elini bana doğru uzatarak, avucunu açtı. Elinde, ancak iki santim boyunda, tahtadan oyulmuş, küçücük bir cisim vardı. Bir adamdı bu sanırım. Başına, acaip, takke gibi bir şey geçirilmiş, boynu da, yana doğru hafifçe kıvrılmıştı.

Sessiz sedasız bu tahta heykelciğe baktım. Adamın hâlâ derin derin soluduğunu duyuyordum. Siyah, tahta bebek, adamın kahverengi avucunda korkunç bir mâna kazanmıştı. Karşılaştığım yabancının Nezam El Moulk olduğunu anlamam için, onun garip aksanını duymama da lüzum yoktu.

— «Hayır... Affedersiniz... Bu katta dairem var... Yanlışlıkla bu tarafa geçtim...» gibi bir şeyler kekeledim.

Adam, kahverengi elini kapayıverdi. Başımı kaldırdığım zaman o yuvalarından fırlayacak gibi açılmış olan gözleriyle beni tetkik ediyordu. «Biri odama girdi...» diye başladı.

Sonra, sözlerini tamamlamadan, o küçük heykelciği, rob dö şambrının cebine tıktı. Çabucak dönerek, kemerin altından geçti ve karanlıklarda kayboldu. Ben de hızla kendi dairemin kapısına gittim.

Yatak odasındaki şöminede neşeli bir ateş yanıyordu. Dünyanın en iyi uşaklarından biri olan Thomas'ın içeriki odada dolaştığını, elbiselerimi hazırladığını duyuyordum... Kafama üşüşen hayaller pek saçmaydı tabiî. Buna rağmen, banyo yapar ve giyinirken de bunların tesirinden bir türlü kurtulamadım. Aşağıya inmek üzere dairemden çıktığım zaman saat yedi olmuştu.

Holde tekrar Nezam El Moulk'la karşılaştım. Asansöre git-

mek için kapımın önünden geçen adamla neredeyse yine çarpışacaktım. Mısırlı şaşılacak kadar değişmişti. Artık yüzünde o insanın tüylerini ürperten ifade yoktu. «Bu,» diye düşündüm. «Adamı korkutan şey kadar dehşet vericiydi.» Şimdi Nezam El Moulk'ün kibar ve hattâ kaygısız bir hali vardı. Paltosunu ve silindir şapkasını dünyaya meydan okurmuş gibi çapkınca bir şekilde giymişti. Asansörü çağırmak için bastonunun ucuyla düğmeye bastı. Sanki kılıcıyla duvara çabucak hücum etmiş, sonra da gerilemişti. O zaman ellerine hemen hemen dünyanın en beyaz, en temiz eldivenlerini giymiş olduğunu gördüm. Artık kahverengi yüzü gayet sâkindi. Gözlerinde ise dalgın, hattâ aptalca bir ifade vardı. Gülümseyerek, asansör boşluğuna baktı. Bir taraftan da bir müzikli piyesin şarkılarından birini mırıldanıyordu.

Sonra birdenbire bana dönerek, yumuşak bir İngilizceyle, kelimeleri birbirine ekleye ekleye, «Bir dakika...» dedi. «Deminki halimi hoş göreceğinizi umarım...» İşaret etti. «Orada yaptıklarımı... Ha? Bu —gözlerini tavana dikerek, güldü— bir şakaydı. Anlıyorsunuz değil mi?»

— «Tabiî, tabiî. Kabahat bendeydi zaten.»

Ellerini kaldırarak, itiraz etti. «Hayır, hayır, hayır! Bunu söylemenize müsaade edemem.Sonra, bu bahsi bir daha açmazsınız değil mi, ha?»

Gözlerini tekrar kocaman kocaman açtı ve yüzüne yine o garip ifade geldi. Asansörle aşağı inerken, Mısırlı aynada kendisine dikkatle baktı, beyaz papyonunu düzeltti. Galiba görünüşü hoşuna gitmişti. Zira tekrar o şarkıyı mırıldanmağa başladı. Holde, sigarasını yakmak için duraklarken, ben de salona girdim. Bencolin'le Sir John daha gelmemişlerdi. Onları beklemek için pencerenin önündeki koltuğa oturdum.

Sis biraz azalmıştı. Şimdi, kulübün ışıkları kahverengimsi, kirli bir tülün arasından süzülerek kaldırımı aydınlatıyordu. Gayet parlak ve acaip yeşil renkte büyük bir araba karanlıkların arasından bir heyyula gibi sıyrılarak, kapının önünde dur-

du. Nezam El Moulk'un ağır ağır kulübün merdivenlerinden indiğini gördüm. Bastonuyla da trabzona vuruyordu. Daha ziyade bir zenciyi andıran dev gibi bir şoför, Mısırlıyı selâmlayarak, lüks otomobilin kapısını açtı. Nezam El Moulk arabaya atladı. Kapı kapandı. Biraz sonra yeşil Minerva'nın stop lâmbaları, yoldan akıp giden trafiğe karışmıştı.

Bencolin'le Sir John, hemen hemen yarım saat sonra geldiler. O akşam üzeri olanlardan tekrar bahsedilmediği için, ben de dördüncü kattaki karşılaşmayı anlatmadım. Barda birer kokteyl içtik. Kırmızı perdeli, kâse biçimi avizeli bar, hakikaten pek rahattı. Şöminenin rafına konmuş olan porselen maymun, muzip nazarlarla müşterileri süzmekteydi. Kalabalık yerlerden nefret eden Sir John, yemeği kulüpte yememizi istiyordu. Ben, Haymarket tiyatrosuna bitişik olan bir Pall Mall lokantasından bahsettim. Fakat Bencolin, Oxford sokağındaki Francati'ye taraftardı. Onun dediğini yaptık...

Francati, altın ve gümüş yaldızdan meydana gelmişti. Lokanta kalabalıktı. Tabaklar şıkırdıyor, şişeler sanki bir manga ateş açmış gibi patlıyarak açılıyor, orkestranın müziği salona dalga dalga yayılarak, ışıklara doğru yükseliyordu. Sarı, ışıklı şarap, gümüş sahanın altında yanan ispirto ocağının mavi alevi göz kamaştırıyor, kapağı âhenkle çınlıyordu. Garsonlar, ecinni gibi bir kaybolup bir gözüküyorlardı. Sir John, etrafına bakınarak, sanki karanlık bir odadan aydınlığa çıkmış gibi gözlerini kırpıştırıyordu...

Şarap, yavaş yavaş İngilizin sarı yanaklarına renk verdi. Adamın gözlerinde suçlu bir pırıltı belirdi. İçimizi ısıtan kahve ve konyaklarımızı içerken, Sir John da hafif kahkahalar atmağa başladı. Sanki bir sır söyleyecekmiş gibi bize doğru eğilerek, pek iyi anlıyamadığımız bir kaç nükte yaptı. Her şakanın sonunda, yine kahkaha atıyor, şöyle bir dikleşerek, çapkınca gözünü kırpıyordu. «E.. Buna ne dersiniz?»

Tiyatroya gitmek için taksiye bindiğimiz zaman ben de piyesi görmek için sabırsızlanmağa başlamıştım. O gece Londra,

ıslak sis ve taksilerin fren gıcırtılarından meydana gelmiş bir şehirdi. Piccadilly civarındaki neon ışıkları semayı lekeliyordu. Fakat Haymarket'e saparken, bu kurşunî duvarlara bir samimiyet havasının sinmiş olduğunu farkettim... Ağır ağır ilerleyen arabaların gürültüsü... Lâmbaların, ıslak kaldırımlara vuran akisleri... Şangırtı, uğultu, polis düdükleri ve yağmurluk giymiş bir memurun iri cüssesi... Bunların hepsi, sis dolayısiyle dostça bir hale bürünmüştü. O akşamki iblisler, ancak biz tiyatroya girdikten, ışıklar kararark perde açıldıktan ve Vautrelle'in renksiz, sun'î bir dehşet dünyası addedilen piyesi başladıktan sonra tekrar hücuma geçtiler...

Birinci perdenin sonunda rahat bir nefes alarak, sigara içmek için kendimizi dışarı attık. Bilet bulmak çok güç olduğu için koltuklarımız yanyana değildi. Fuayyeye çıktığım sırada, Sir John da yanına gelen bir genci Bencolin'le tanıştırıyordu. Yaşlı İngiliz, hemen bana döndü:

— «Ve bu da Mr. Marle... Mr. Dallings, Mr. Marle.»

Bu yorgun tavırlı, genç adamın eli havada duruyordu nedense. Onunla el sıkıştık. Fakat parmakları o kadar gevşekti ki bir an bir ölünün elini sıkı sıkı yakalamışım gibi bir hisse kapıldım. Dallings, cam gibi gözlerini de arkamdaki bir noktaya dikmişti. Omuzumun üzerinden oraya bakıp duruyordu. Nazik bir tavırla bir şeyler mırıldandı. Bana, «Kurugulph,» veya buna benzer bir şey söylemiş gibi geldi. Dallings, dikkatle tırnaklarını muayeneye başlamadan evvel de bizlere usulca gülümsedi. Bu haliyle bir hayaleti andırıyordu. Hemen hemen benim yaşımda olan genç adam, biraz şişmancaydı. Kendisine çirkin denemezdi. Yüzünün renksiz olmasına rağmen sıhhatli gibi bir hali vardı. Oxford'a gittiği ve talebelik yıllarının tesirinden hâlâ kurtulamamış olduğu da anlaşılıyordu. Onunla konuşmak pek kolay olmıyacaktı.

Uzun bir sessizlik oldu. Nihayet biri, «Herhalde piyesi beğendiniz, Mr. Dallings?» dedi.

Dallings, hafifçe irkilerek daldığı hayallerden uyandı.

«Ha?...» Sonra suali anlamış gibi bir tavırla tekrar, «Ha!..» diye mırıldandı ve yine usulca gülümsedi. «Doğrusunu isterseniz, pek bilmiyorum... Tiyatroya geleli henüz bir iki dakika oldu. Korkarım çok geç kaldım. Eser neyle alâkalı?»

Onunla konuşmanın hiç de kolay olmıyacağına iyice kanaat getirdim. Tekrar bir sessizlik oldu. Sonra biri içki içmemizi söyledi. Dallings, yavaş yavaş o soğuk hallerini kaybediyordu. İkinci perde başlamadan evvel hemen hemen dostça diyebileceğim bir tavır takındı. Fakat birbirine karışan sözlerinin ne mânaya geldiğini anlamak için kendisini dikkatle dinlemek lâzımdı.

Nihayet Sir John, Dallings'e, «Ha, aklıma geldi, George,» dedi. «Bana anlattığın o acaip hikâyeyi hatırlıyor musun? Bir darağacının gölgesini mi görmüştün ne?»

Zannedersem Bencolin, Sir John'a bazı tembihlerde bulunmuştu. Zira, yaşlı adam vuzuhsuz bir iki kelime mırıldandı; «Cehennem» de darağacı yüzünden bir mesele çıktığından bahsetti ve Dallings'i tiyatrodan sonra bir içki içmek üzere kulübe dâvet etti. Sir John, o hikâyeyi tekrar dinlemek istediğinden bahsedince, Dallings, sebepsiz yere şaşırıverdi. Buna rağmen dâveti kabul ederek, kulübe memnuniyetle geleceğini söyledi.

Bencolin, tembel bir tavırla söze karıştı. «Mr. Dallings, siz El Moulk adlı bir Mısırlıyla tanışmıyorsunuz, değil mi? Adamın küçük ismi Nezam zannederim... Nezam El Moulk...»

Bu defa Dallings, fena halde şaşırdı. Parmaklarıyla gür, siyah saçlarını karıştırdı. Gözlerini kırpıştırdı ve, «Doğrusunu isterseniz, o adamın adını duydum...» dedikten sonra, birdenbire duraklıyarak, Bencolin'i şüpheyle süzdü.

Aynı anda, ikinci perdenin başlamak üzere olduğunu bildiren zil çaldı. Salona girerken, hayretle derin derin düşünüyordum. Bencolin ise hafifçe gülümsüyordu.

Piyesin sonuna kadar bu bahis açılmadı. Eser, hepimize korkunç bir şekilde tesir etmişti. Tiyatrodan çıkanların yüzlerinde son derecede ciddî ve esrarlı bir ifade vardı. Dallings de

yanımıza geldikten sonra sokakta sessiz sedasız ilerlemeğe başladık. Hava gayet soğuktu. Sigara dumanı kadar şeffaflaşmış olan sis parlak lâmbaların etrafını sarmıştı. Sokağa, kornalarını çalan bir sürü taksi doluşmuştu. Fakat ahali bunları telâşla kapışmaktaydı. Bu yüzden boş bir araba bulamadık. Belki bir taksiye rastlarız diye hemen hemen Piccadilly meydanına kadar gittik.

Sir John, somurtkan bir tavırla, «Yürüyelim, daha iyi,» diye homurdandı. «Sis artık hafiflemeğe başladı. Şu köşeyi döndükten sonra, kulüp çok yakın.»

O sırada Jermyn sokağının köşesinde, Piccadilly'e doğru olan taraftaydık. Yolda fazla yaya yoktu. Allahtan olacak! Zira o anda etrafıma pek bakmıyordum. Polis, elini kaldırarak trafiği durdurmuştu. Arkadaşlarımın, karşıya geçmek için döndüklerini gördüm. Tam onları takip etmek için kaldırımdan yola inerken, yukarıdaki kırmızı neon'lu levhanın ışığında Sir John'un birdenbire durakladığını farkettim. Yaşlı İngiliz, bana doğru dönerek, bastonunu havaya kaldırdı. Bir taraftan da, «Dikkat!» diye bağırıyordu. «Dikkat!»

Bu haykırış, aklımı başıma getirdi. Ben de döndüm, ve geri geri sıçradım. Az kalsın, yere yuvarlanıyordum. Trafik durmuş, fakat şoförlerden biri memurun verdiği işarete aldırmamıştı. Araba, bir heyyula gibi sessiz sedasız Jermyn sokağından çıkıvermişti. Bulanık siste birdenbire canlanmış gibi duruyordu. Ben dönerken, farları âdeta birer dev gözü gibi parlayan otomobil, üzerime doğru geldi. Trafik polisinin evvelâ bağırdığını, sonra da acı acı düdük çaldığını duydum. Fakat yeşil renkli, büyük, lüks araba süratle önümden geçerek, Haymarket'e saptı.

Fakat korkmama, dehşetle titrememe sebep olan o değildi. Araba önümden geçerken, bir an şoförün yüzünü görmüştüm.

Yeşil, lüks arabanın şoförü ölmüştü...

Otomobil süratle geçmişti ama bu manzara, olanca canlılık ve korkunçluğuyla hafızama nakşolmuştu.

Kirli siste şoförle âdeta burun buruna gelmiştim.

Sırtına üniforma giymiş olan, dev gibi iri yarı bir zenciydi bu. Fakat artık siyah çehresi akçıllaşmış, âdeta kül rengi olmuştu. Kafası sağ omuzuna doğru yatmıştı. Gözleri yuvalarından uğrayacak gibi açılmış, çenesi sarkmıştı. Boynu ise, bir kulağından bir kulağına kadar kesilmişti... Buna rağmen araba süratle ilerlemiş ve köşeyi dönerek, Haymarket'e sapmıştı. El Moulk'un otomobiliydi bu...

Birdenbire şapkamın, başımdan uçup, çamura düşmüş olduğunu farkettim. Jermyn sokağının tam ortasında durmuş, kulağıma yabancı gelen bir sesle küfrediyordum.

Bencolin, kolumun dibindeydi. Arkadaşım da o korkunç manzarayı görmüştü. Vakit kaybetmedi. Arkada, durdurulan arabaların arasında boş bir taksi vardı. Trafik polisi bize doğru koşarken, Bencolin hepimizi taksiye bindirmeğe çalışıyordu.

Bir taraftan da, «Atlayın!» diye kükrüyordu. «Hepiniz de atlayın! Sir John, senden istifade edeceğim!» Şoföre, «Scotland Yard'danız,» dedi. «İlerideki büyük, yeşil arabayı takip et! Şunu, şunu! Görüyor musun?»

Dördümüz, taksiye atlarken, ben Sir John'ın dizine takılarak yuvarlandım. İyice şaşırmış ve nefes nefese kalmış olan Dallings, bir köşeye sıkışmıştı. Eşarbının ucu kulağına doğru çıkmıştı. İngiliz genci boğuk bir sesle itiraza çalışıyordu. «Rica ederim. Yavaş olun!..»

Ağır taksi, homurdanarak, titredi. Sonra zıngırdayarak, öne doğru fırladı. Pencereye doğru yumruğunu sallayan, hiddetli trafik memurunun önünden süratle geçtik. Taksinin içi bir mağara kadar karanlıktı. Oturduğum yerden binaların buğulu ışıkların arasında yana doğru eğildiklerini gördüm. Haymarket'e sapmıştık...

Şoför, olanca sesiyle bağırarak, Bencolin'e, «Bundan daha hızlı gidemem,» diyordu. Uğultu arttı. Küçücük bir Austin'in

yanından sıyrılıp öne geçtik. O arada hepimiz de küfrederek, yana yuvarlandık. Fakat artık yeşil Minerva'nın biraz ileride gittiğini görebiliyorduk. İşte ancak o zaman ne çılgınca bir maceraya atılmış olduğumuzu anladım. Bir "Çılgınlıklar Komedisiydi bu. Londra'da gezmeğe çıkmış olan bir ölüyü kovalıyorduk. Bir cesedin peşinden uçuyorduk. Dallings'le Sir John, aynı anda konuşmağa başladılar. Fakat pencereden sarkmış olan Bencolin, heyecanlı ve sert bir el işaretiyle onları susturdu.

Şoför, hâlâ haykırarak, arkadaşıma dert anlatmağa çalışmaktaydı. Adam, «Sis çok kesif,» diye bağırıyordu. «İşte! Araba Pall Mall'e sapıyor...»

Koskocaman bir sis bulutu üzerimize çullanmak üzereydi. Sağa dönerken ileride bir dizi lâmba parıldadı. Pall Mall'dı bu. Dümdüz uzanan sokak, hemen hemen boştu. Bu yüzden çamur rengi sisin arasında, lüks Minerva'nın kırmızı stop lâmbalarının pırıldadığını görüyorduk.

Walterloo meydanından delice bir süratle geçerek, yolumuza devam ettik. Kanlı bir gezintiye çıkmış olan ceset bütün sürat rekorlarını kırmıştı. Ölünün, bu yarışın verdiği zevkle kollarını sallayarak, kahkahalar attığını tahayyül ediyordum. Birdenbire Big Ben'in âhenkli sesi, Londra'nın hafif uğultusunu bastırdı. Saat, gece yarısı olduğunu haber veriyordu. Carlton kulübünün önünde âdeta uçtuk. Hızımız gitgide artıyordu. Bir arabanın farları karanlıkları delerek, gözlerimize çarptı. Midelerimizi bulandıran bir yalpayla kaydık... bir arabanın çamurluğunu ezdik... ve sonra peşimizde bir küfür yağmuru bırakarak, ileri atıldık. Yolun karşısından bir polisin tiz düdüğü aksetti...

Artık yeşil araba yavaşlamağa başlamıştı. Bencolin'in yumruklarını sıkmış olduğunu farkettim. Tam St. James sokağına gelirken, Minerva birdenbire karşıya, sağa kaydı.

Sir John, acaip, boğuk bir sesle, «O...» dedi. «"Cehennem Kulübü" ne gidiyor.»

Biz, yeşil otomobilin peşinden, yola saparken, o da ağır

ağır duruyordu. Arabayı sislerin arasında hayal meyal görebiliyordum. Sağda, kulübün kapısından sızan ışık otomobilin yanına kadar uzanıyordu. Hızla yaklaşıp, yeşil otomobilin bir kaç metre gerisinde durduk. Ölü, sakin sakin yuvasına dönmüştü...

Telâşla, kaldırıma atladı. Kapıcı, mağrur ve haşmetli bir tavırla kulübün merdivenlerinden iniyordu. Kapıdan sızan ışıkta adamın bulanık silueti görülmekteydi. Kalbim, deli gibi çırpınıyordu. Zannedersem, diğerleri de benim gibi çıldırmışlardı. Zira hiç birimiz yerimizden kımıldamıyorduk. Kapıcı, yeşil otomobilin arka kapısını açarak, bekledi. Arabadan inen olmadı.

Bir an, korkunç bir sessizlik oldu. Arkamızdan, Londra'nın derin uğultusu aksediyordu. Sisin uçuştuğu o alaca karanlıkta, kapıcı başını uzatarak, arabanın arka kısmına baktı. Şaşırmış gibiydi... Sonra kafasını sallayarak, öne doğru bir iki adım attı. Şoförle konuşmak istiyordu anlaşılan.

Aynı anda, Bencolin yanımızdan ayrıldı... Arkadaşım, sakin sakin yeşil arabanın ön tarafına doğru ilerlerken, sis etrafında kıvrılıp bükülüyor, ince uzun siluetini zaman zaman gözlerimizden saklıyordu... Sonra, kapıcı korkunç bir çığlık atarak, sanki eli yanmış gibi geriye doğru sıçradı. Önden akseden ışıkta Bencolin'in, başındaki ipek silindirin daha bâriz bir hale soktuğu sert profilini görebiliyordum. Arkadaşım, uzun kolunu kaldırdı... Elini uzattı... Ve birdenbire kapıyı açtı. İri bir gölge, evvelâ havalanır gibi oldu... Sonra ıslak bir çamur yığınını hatırlatan bir gürültüyle, kaldırıma, Bencolin'in ayağının dibine yuvarlandı. Şimdi, kımıldamadan yere bakan Bencolin'in yüzünde şeytanî bir ifadenin belirdiğini görebiliyordum...

III. "Mahvolmuşlar" sokağı

Dönerek, yanımdakilere baktım. Sir John, ifadesiz bir çehreyle duraklamıştı. Gözlerinde, aptalca bir hayret ,elindeki kâğıt parayı taksinin şoförüne uzatmış ve öyle kalakalmıştı. Başını pencereden çıkarmış olan şoförün ise parayı alamıyacak kadar sersemlemiş olduğu anlaşılıyordu. Dallings'in uçuk renkli çehresi iyice kararmıştı. Genç adam, âdeta somurtkan bir şaşkınlıkla bir sağa bakıyordu, bir sola... Birdenbire hepimiz öne doğru atıldık...

İri yarı zenci, yerde yüzü koyun yatıyordu. Dirsekleri yana doğru açılmış, kasketi düşerek, kıvırcık saçları ortaya çıkmıştı. Ölü şoförün bel kemiği de hafif bir kavis yapmış, bacakları da dizinden kıvrılmıştı. Bundan da cesedin, oturmuş vaziyette katılaşmağa başladığı anlaşılıyordu. Şimdi zenci, sanki Bencolin'in önünde secde ediyormuş gibi bir vaziyette duruyordu. Koyu yeşil üniforması, siste, koskocaman bir böceğin kabuğuna benziyordu. Arabanın içi ve basamakları iyice kana bulanmıştı. Üstelik tam mânasiyle kurumamıştı bu. Onun için kan ağır ağır kaldırımın kenarına damlıyordu. Dalgınlıkla elini kapının tokmağına koymuş olan Dallings, birdenbire irkilerek, geri sıçradı. Sonra da, sanki parmağına yapışmış olan bir parça sinek kâğıdını çıkarmağa uğraşıyormuş gibi, ellerini uğuşturmağa başladı.

Bencolin'in, sert ve kuru sesini duyduk.

Arkadaşım, «Sir John,» dedi. «En yakın polis karakolu nerede? Vine sokağında mı?... Âlâ...» Kapıcıya döndü. «Hemen

içeri koş ve polise telefon et. Kabilse, bu kısma bakan Müfettiş'i bul. Buraya derhal birini göndermeleri lâzım.»

Sir John, usulca, «Şoför ölmüş tabiî,» diye mırıldandı.

Bencolin, ölüye bastonuyla dokunarak cevap verdi. «Öleli epey olmuş.» Sonra, derin bir nefes alarak, şoförün yanına diz çöktü.

Dallings, birdenbire irkilerek, kendine geldi. «Fakat, buraya bakın! Adam, arabayı kullanıyordu!»

Bencolin, ayağa kalktı. Arabanın, önüne ve arkasına bakarak, başını salladı. «Öyle gözüküyor, dostum. Her şey yerli yerinde... Anahtarı çevirmiş...» Daha eğildi. «Zannedersem, el frenini de çekmiş... Frene dokunmak istemiyorum... Arkada kimse yok...»

Sir John, kapıcıya, «Dur,» dedi. «Bir dakika dur. Vine sokağındaki karakola ben kendim telefon ederim. Oraya Müfettiş Talbot bakıyor. Kendisini iyi tanırım. Vaktiyle benim yanımda çalışmıştı. Derhal geleceğinden eminim... Bu araba kimin?»

— «Meşhur bir otomobil bu. İngiltere'den ziyade Fransada tanınıyor, sanırım. Araba Nezam El Moulk'un... Şimdi yardım edin de bu zavallıyı içeriye taşıyalım... Cesedi burada bırakamayız, hemen meraklılar etrafına üşüşür.» Kapıcıya emretti. «Sen, omuzlarını tut...» Taksi şoförüne baktı. «Sen de ayaklarını... Korkmayın! Size bir zarar verecek değil... Yavaş... Ağır olduğundan eminim...»

Bu acaip alay, merdivenlere doğru gitti. Adamlar, sendeleyerek basamaklardan çıktılar. Sir John, telefon etmek için içeri girmeden evvel sislerin arasından koşarak çıkan hiddetli bir polis, bütün trafik kaidelerine aykırı hareket ettiğimiz için hepimizi birden tevkife kalktı. Fakat, Sir John, kendisini içeri çekip vaziyeti anlatınca, adamın tavrı da değişti. Neyse ki, kulübün önüne toplanan olmadı. Dallings de içeri girdikten sonra, Bencolin'le ben kıvrılıp bükülen siste yalnız kaldık. Bir müddet, bütün kapıları geceye açılmış olan o korkunç ve iğrenç otomobilin yanında sessiz sedasız durduk.

— «Bencolin,» dedim. «El Moulk nerede?»

Omzunu silkti. «Herhalde arabanın içinde değil. Neden sordun?»

Ona, Mısırlıyla iki defa karşılaştığımı, adamın yediyi bir iki dakika geçe, arabasına binerek kulüpten ayrıldığını anlattım. Konuşmalarımızı olduğu gibi naklettim. Bencolin, beni sonuna kadar dinledi, fakat bir fikir de yürütmedi. Sonra otomobilin içine uzanarak, eliyle etrafı araştırdı. Düğmeyi bularak çevirdi. Tavandan süzülen sarımsı ışıkta, arabanın için kafideye benzer, koyu renk bir kumaş geçirilmiş olduğunu gördüm. Kanepeye abanozdan yapılmış bir bastonla, bir çift beyaz eldiven konulmuştu. Bunların yanında da mukavvadan dört köşe bir kutu duruyordu. Üzerindeki yazıyı okudum. «Çiçekçi Wills, 8 Cookspur sokağı, Londra W. 1.» İçeride bir karışıklık, hattâ toz bile yoktu.

Bencolin, «Şu arka kapılara bak,» diye mırıldandı. «Görüyor musun?»

— «Cam bana haddinden kalınmış gibi geldi...»

Bencolin, parmaklarını bükerek, cama hafifçe vurdu. «Kurşun geçirmez cam bu... Şu bastonun kalınlığından da içinde bir kılıç gizli olduğu anlaşılıyor. El Moulk, bir hücuma karşı hazırlıklı bulunmak için elinden geleni yapmış.» Işığı söndürerek, usulca, «Buna rağmen onu yakaladılar, Jeff... Onu yakaladılar...» dedi.

— «Kimler yakaladı?»

Arkadaşım, tekrar arabanın ön kısmına bakmağa başlamıştı. «Burası da ne kadar dar? İri yarı şoför bir hayli sıkışmış olmalı... Hımm... Neyse... Arabayı evvelâ polisin tetkik etmesi şart. Gel, Jeff, artık içeri girelim.»

— «Bencolin, »diye içimi çektim. «Araba önümden geçerken, iyice baktım. Şoförün yanında kimse yoktu! Ön tarafta zenciden başkası olmadığına yemin ederim! Şimdi orada durmuş, bir ölünün direksiyonda...»

— «Saçmalama, Jeff! Birinin direksiyonu kullandığı mu-

hakkak! Belki o meçhul şahıs, araba durur durmaz, sisten istifade ederek gizlice arabadan indi ve çabucak buradan uzaklaştı... Gördüğün gibi direksiyon sağda... Herhalde adam soldan indi.»

— «Fakat, sana söyledim...»

— «Pekâlâ... Senin dediğin gibi olsun... Gel, içeri girelim.»

Şaşkın taksi şoförü merdivenlerden iniyor ve bir taraftan da olanlara inanmadığını göstermek ister gibi küfürler savuruyordu. Bencolin adama para vererek, ona yeşil otomobilin yanında beklemesini söyledi. Biz basamaklardan çıkarken, şoför de sanki araba kendi kendine hareket edip, uzaklaşacakmış gibi, hiddet ve şüpheyl yeşil Minerva'ya bakıyordu. İçeride bizi şişman kapıcı karşıladı. Adam mendiliyle alnındaki terleri silip duruyordu.

Bizi holden geçirerek, asansörün diğer tarafındaki koridora doğru götürdü.

Bir taraftan da, «Cesedi bilârdo odasına götürdük, efendim,» diye izahat veriyordu. «Yâni, eski bilârdo odasına demek istiyorum... Masalar, salonun yanındaki odaya konulduğu için, burası kullanılmıyor... Özür dilerim, efendim, fakat cesedin diğerleri tarafından görülmesinin hoş olmıyacağını düşündüm.»

Bir kapıyı açarak, bizi geniş, soğuk ve bir hayli tozlu bir odaya soktu. Tavanın ortasından sarkan çift ampullu, küçük avizenin tam altında yeşil örtüsü yırtılıp, lekelenmiş, eski bir bilârdo masası duruyordu. Cesedi buna yatırmış, üzerine de tozlu bir kanape örtüsü çekmişlerdi. Kumaşın altından koskocaman pabuçlu iki ayak, acaip bir şekilde çıkmıştı. Masanın arkasında Dallings duruyordu. Şapkasını geriye doğru itmiş olan genç İngiliz bu kumaşla örtülü cisme dehşetle karışık bir merakla bakmaktaydı. Biz kapıyı açınca, irkildi. Sonra da cesedi işaret ederek, lüzumsuz yere, «Gırtlağını kesmişler,» dedi. «Görüyor musunuz? Gırtlağı kesik!»

İçeri girerken, bir kovanın yanında diz çökmüş olan Victor'un elindeki bezle yeri telâşlı telâşlı ovduğunu farketmiştim.

Dallings, yeşil masanın köşesindeki çukurcuğa doğru yayılan lekeyi gösterince tekrar ürperdim. Kanın akışını seyretmek, korkunç bir şekilde topun oyunda köşedeki çukurcuğa girmesini beklemeğe benziyordu. İnsan kendi kendine, «Acaba çukura dolacak mı?» diye soruyordu. Dallings, tekrar parmağıyla işaret etti. Sonra da çıldırmış gibi, «Tamam!» diye haykırdı. «Çukurda!» Birdenbire kahkahalar atmağa başladı. Kapıcı, kendisini dışarı attı... Az kalsın tam kapının önünde Sir John'la çarpışıyorlardı. Yaşlı İngilizin şaşkın ve dalgın bir hali vardı.

Bencolin, «Vine sokağındaki karakola telefon ettin mi?» diye sordu. «Mr. Dallings, rica ederim susun!»

— «Evet, Bencolin. Allahtan Talbot'u da buldum. Fakat... Ortada acaip bir mesele var...»

— «Ne demek istiyorsun?»

Sir John, üst dudağını kemirip duruyordu. İnce, siyah kaşları çatılmıştı. Görmeyen gözlerle, yan yan cesede bakıyordu. «Canım... Şey... Talbot, biraz tuhaftı... Şimdiye kadar onun böyle heyecandan boğulurcasına konuştuğunu hiç duymamıştım. Bana, hemen buraya geleceğini söyledikten sonra, pek acayip bir sual sordu... Yani, "Sir John, Mahvolmuşlar sokağı nerede?" dedi.»

Elini, şoförün üzerindeki örtüye koymuş olan Bencolin, dönerek, «E?» diye mırıldandı. «Ne olmuş?»

Sir John, başını sallıyarak, cevap verdi. «Mühim bir sual bu... "Mahvolmuşlar sokağı nerede?" Talbot bunu bana neden sordu? Yavaş yavaş evhama kapılmadığımı umarım...» Bu son sözleri, «İnşallah çıldırmak üzere değilim,» der gibi söylemişti. Yaşlı İngiliz, kısa bir tereddütten sonra, «Çalıştığım sıralarda Londra'daki her cadde, sokak ve geçidi bildiğimi sanırdım,» diye devam etti. «Fakat şimdiye kadar böyle bir sokak ismi duymadım...» Başını kaldırarak, altın çerçeveli gözlüklerinin arkasından Bencolin'e baktı.

Arkadaşım, «Saçma!» diye mırıldanarak, tekrar cesede döndü. Bencolin, kanape örtüsünü çeker çekmez, Dallings de

masanın yanından uzaklaştı. Genç İngiliz, tabakasından bir sigara almağa çalıştı ama muvaffak olamadı. Tabaka elinden fırlayarak, içindeki sigaralar etrafa saçıldı. Ölü zencinin gözlerinin akı kuvvetli ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. Adam sanki omuzunun üzerinden bir yere bakmaktaydı. Boynunun solunda, gayet derin bir yara vardı. Sağ kulağın altına doğru inceliyordu. Bu keskin bir ustura veya jiletle açılmış gibi duran yara artık kanamıyordu. Zencinin, göğsüne doğru kaldırılmış olan elinde elmas taklidi bir yüzük ışıldamaktaydı. Bu elin parmakları, sanki kaatil yüzüğü almağa çalışmış gibi hemen hemen iyice kesilmişti. Yeşil ceket kandan ıslanıp lekelenmişti. Buna rağmen, tam kalbin üstündeki yırtık yine de farkediliyordu. Galiba buradan adamın göğsüne bir şey saplanmıştı. Örtüyü daha aşağıya çeken Bencolin birdenbire hafifçe haykırdı.

Sir John, «Ne var?» diye sordu.

Bencolin, «Ceketin bütün düğmeleri kesilip alınmış,» dedi. «Şuraya bak!» Zencinin omuzundan sarkan parlak sırma kordonların ucunu gösterdi. «Diable! El Moulk da şoförü için ne biçim üniforma seçmiş! Sir John, bu kordonların ucunda sırma püsküller varmış sanırım! Bunları da kesmişler.» Gerileyerek, ellerini beline dayadı ve dikkatle cesede bakmağa başladı. Zenciyi tepeden tırnağa kadar süzdüğünü farkettim. Nihayet, «Ölünün ceplerini aramağı isterdim,» diye ilâve etti. «Fakat senin Müfettiş gelinceye kadar beklememiz lâzım.»

Victor, polis müfettişinin geldiğini haber verince, Bencolin de ağır ağır odanın ışıklı kısmının gerisindeki gölgeli yere doğru yürüdü. Artık, dirseğini şöminenin rafına dayamış olan arkadaşımın siluetini ve bir de sigarasının hareketli ateşini görebiliyordum.

Müfettiş Talbot, ilk görüşte hemen hayran olunacak bir tip değildi. Dört köşe suratlı, kırık burunlu, siyah saçlı, ufak tefek bir adamdı o. İfadesiz çehresi tozluymuş gibi duruyordu. Üstelik Müfettişin, dişlerini duyulur bir şekilde takırdatmak gibi âsap bozucu bir huyu da vardı. Fakat, o uykulu çehresini aydın-

latan gözleri, tıpkı güneşin suyu çektiği gibi, bütün teferruatı görüveriyordu. Müfettiş Talbot'un şakakları da biraz ağarmıştı. Yağmurluğunu çıkarttığı zaman, elbisesinin züppelik derecesinde şık olduğunu gördük. Adamın, şaşırmış gibi bir hali yoktu, Sir John'u derin bir hürmetle selâmladıktan sonra, lâkayt bir tavırla bizlere bir göz attı. Ve tabiî not defterini çıkarttı. Müfettiş, Sir John, Haymarket'teki kovalamacayı anlatırken bile istifini bozmadı. Sadece başını sallamakla iktifa etti.

Nihayet, «Anlıyorum, efendim...» diye mırıldandı... Düşündü... Dişlerini takırdattı... Sonra, eliyle etrafı işaret ederek, «Bu mesele,» dedi, «hakikaten pek acayip...»

Sanki, vaziyeti izam edip etmediğini anlamak istermiş gibi bir müddet de bu sözlerini düşündü. Sonra da kararını tasvip ve tasdik ettiğini belirtti. «Evet, evet... Hakikaten pek acayip... Şimdi maktulün eşyalarına bakalım...»

Sir John, «Bir dakika, bir dakika!» diye atıldı. «Şu "Mahvolmuşlar sokağı" meselesi nedir? Hani demin bana anlatıyordun?..»

Talbot, müteredditbir tavırla mırıldandı. «Ah!» Sonra kaşlarını çattı. «Şu mesele... Zaten bu işin en acayip tarafı da o! Söylediğinize göre o araba Mr. El Moulk adlı bir mısırlınınmış. İçeri girmeden evvel, otomobile baktım. Herhalde Mr. El Moulk, bir ara buna binmiş... Zira arka kanapeye, bir baston ve bir çift eldiven bırakılmış... İtinayla konulmuş bunlar...»

Ben, söze karıştım. «Bu akşam Mısırlının arabayla kulüpten ayrıldığını gördüm.»

Talbot, defterine tekrar bir şeyler karaladıktan sonra tozlu gibi duran çehresini ağır ağır bana doğru çevirdi. «Ah... Saat kaçta oldu bu?»

— «Yediden sonra... Zannedersem yediyi beş geçiyordu...»

— «Yediden sonra. Yediyi beş geçe olması mümkün... Şimdi...»

Sir John, Müfettişin sözünü kesti. «E?»

— «Bu gece Vine sokağına telefon edildi. Meçhul bir şa-

hız bilhassa benimle konuşmak istedi. Adamın sesi bir hayli boğuktu. Bana, "El Moulk, Mahvolmuşlar sokağındaki darağacına asıldı!" dedi.»

Derin bir sessizlik oldu. Bencolin'in durduğu karanlık tarafa baktım. Sigarasının kırmızı ateşi şöyle bir titredi, sonra da havada kala kaldı.

Talbot, «Sonra telefon kapandı,» diye devam etti. «Adamın nereden telefon ettiğini öğrenmeğe kalkmadım... Zira, benimle konuşanın bir deli olduğuna kanaat getirdim. Veya adam benimle alay etmeğe kalkmıştı. Biliyorsunuz, böyle şeyler çok olur. Bize türlü haber verirler. Kimi Prens'in kaçırıldığından bahseder, kimi de koskocaman Marble Arch'ın çalındığından... Buna rağmen, sokağın acayip ismi aklıma takıldı, düşünmeğe başladım. Kendi kendime, "Mahvolmuşlar sokağı nerede?" diye soruyordum. Nihayet karakoldaki çocuklardan bazılarıyla konuştum. Fakat kimse bu adı duymamıştı. Siz bana telefon edip, Mr. El Moulk'un arabasının kulübün önüne geldiğini, üstelik şoförün de ölmüş olduğunu haber verince, bir an bayağı şaşaladım.» Sanki içini çekiyormuş gibi acayip bir ses çıkardı. Dişlerini de birkaç defa takırdattıktan sonra, «Siz, beyler,» dedi. «Mahvolmuşlar sokağının nerede olduğunu herhalde bilmiyorsunuz?»

Bana diktiği, bulanıkça gözleri bayağı cesaretimi kırdı. «Hayır makamında başımı salladım. Diğerleri de beni taklit ettiler.

Talbot, «Hımm...» diye mırıldandı. «Demek böyle?» Başka bir şey söylemeden, masaya yaklaşarak, âdeta zorlukla cesedin üzerine eğildi. Sonra da kurşun kalemle defterine çabucak bir şeyler karaladı.

— «Biraz bozuk para... Başka para yok...»

Sir John, «Cinayetin sebebi hırsızlık mı?» diye sordu.

— «Bu hususta bir şey söyleyemiyeceğim, efendim... Portföy, boş. İsmi belli değil... Sigara tabakası...»

Sir John, «Allah Allah,» dedi. Kısa sakalını çekiştirip duru-

yordu. Birdenbire parmağıyla işaret etti. «O tabaka plâtin!... Plâtinden sigara tabakası olan zenci bir şoför!»

Bencolin'in sigarının ateşi tekrar sönükleşip parlaklaşmağa başlamıştı. Fakat arkadaşım hâlâ yerinden kımıldamıyordu.

Talbot, lâkayt bir tavırla, kaydetti. «Plâtin... Ben bunu anlamamıştım, Sir John. Çok teşekkür ederim... Tabaka sigara dolu... Bir deste anahtar. Bir sinema biletinin yarısı. Londra şehir rehberi. Küçük bir kese kâğıdında nane şekerleri... İşte bu kadar...» Talbot, defterini kapattı.

Ani bir canlılıkla, «Şimdi, beyler,» diye devam etti. «Müdürün cesedi yerinden kaldırıp buraya getirmenize kızıp kızmıyacağını bilmiyorum. Ölünün, direksiyonun başında bırakılması doğru olurdu. Ceset, başka tarafa nakledilince...»

Sir John, soğuk bir tavırla Müfettişin sözünü kesti. «Biz ne yaptığımızı biliyorduk, Talbot. Şuradaki adamın adını duydun mu?»

Talbot'un dişleri tekrar takırdadı, gözleri kısıldı. Müfettişin yüzünde ilk defa bir hayret ifadesi belirdi. Talbot, sanki bir sual sorarmış gibi Sir John'a baktı. O zaman yaşlı İngiliz ağır ağır başını salladı. O zaman hayretle Talbot'un o kendinden emin ve sert tavırlarının kayboluverdiğini gördüm. Bencolin, karanlıkların arasından sıyrılarak, kendisine doğru gelirken, Müfettiş de ağır ağır gülümsedi. Dostça ve samimî bir tebessümdü bu. Sonra Bencolin'e elini uzattı:

— «Az kalsın müthiş bir pot kıracaktım, efendim. Beni hatırlamıyacaksınız, fakat ben sizi o kadar iyi hatırlıyorum ki... Bize Grovane meselesinde yardım ettiğiniz zaman ben Vine sokağındaki karakolda Komiser muaviniydim...» Müfettiş, kendisini toplamağa çalışarak, kaşlarını çattı. «Buna rağmen, cesedi yerinde bıraksaydınız daha iyi olurdu.»

Bencolin, «Kabahatim büyük, Müfettiş Talbot,» dedi. «Fakat bu meselenin o kadar mühim olduğunu sanmıyorum... Parmak izi mütehassısınız burada değil mi?»

— «Evet... Ben de şimdi çıkacak ve cesedi de Adlî Tabibe

bırakacağım. Buradaki garsonlarla konuşmam lâzım. Korkarım sizlerden beni salonda beklemenizi istiyeceğim...» Ani bir hiddetle ilâve etti: «Şimdi Mr. El Moulk, şu kapıdan içeri girerse pek hoş olur! Bir de bakarsınız adam da benim gibi sapa sağlam... Beyler, rica edeceğim... Daha sonra salonda görüşelim...»

Müfettiş odadan çıkarken Bencolin müstehzi bir tavırla onun arkasından bakıyordu. «Müfettiş Talbot, karşılaştığımız güçlükleri sandığımızdan daha iyi görüyor... O, "Mahvolmuşlar sokağı" na inanıyor. Sir John, bu akşam üzeri sis hakkında verdiğim konferansı yarıda kestin. Fakat Talbot'un bildiği veya şüphelendiği...»

Sir John, somurtkan bir tavırla gözlüğünü silmekteydi. Birdenbire başını kaldırdı.

— «Bir şey var. Müfettiş, Londra'da bir sokağın kaybolduğunu düşünüyor.»

Yaşlı İngiliz, «Sen neden bahsediyorsun, Allah aşkına?» dedi.

— «Pekâlâ, "Mahvolmuşlar sokağı" nerede? Bu mesele beni çok alâkadar ediyor. Bir insanın kaybolması pek garip bir hâdise sayılmayabilir. Hattâ delinin biri telefon ederek, kaybolan adamın asıldığını haber verir... Fakat... Bir de şunu düşün. Ya kaybolan bir sokaksa? Londra'da koskocaman bir mahalle kayıplara karışırsa ne olacak? Bundan daha acayip bir şey olabilir mi?» Bir an sustu... «"Mahvolmuşlar sokağı" nda kim oturuyor? Mektupları oraya nasıl yollarsın? Şu sahneyi gözlerinin önünde canlandır, dostum. El Moulk, kayıp bir sokakta kayıplara karışıyor. Ne hayal bu? En korkunç kâbuslarda bile böyle bir şeye rastlanmaz. Bu bir kaatil için en rahat usul... Kurbanlarını, herkesin gözü önünde, fakat polisin bulamadığı bir sokakta, ipe çekiveriyor.»

Sir John, hiddetle elini salladı. «Bencolin, bu hayalleri bir tarafa bırak artık! Bu sözlerimde çok ciddiyim. Böyle giderse, her şeyi öylesine karıştıracaksın ki, artık işin içinden çıkamıyacağız. Talbot, sana âdeta tapıyor. Bunu halinden anlaya-

mazsın ama vaziyet böyle. Ben onu iyi tanırım. Tavsiyelerini hemen yerine getirmeğe çalışacak. Ondan sonra da...» Kısa sakalını ileri doğru uzatmıştı. Heyecanından zayıf yüzünün hatlarının iyice gerilmiş olduğunu gördüm. İngiliz, farkına varmadan Bencolin'in can alacak noktasına parmağını basmıştı. Artık Fransızın bütün hınzırlığı tutmuştu. Başını arkaya atarak, o kendine has tavrıyla ağzını fazla açmadan, bir kahkaha attı. Konuştuğu zaman son derecede sâkindi ama ben onun fena halde kızdığını biliyordum. «Demek böyle, dostum? Benim çalışma usullerimin işi büsbütün karıştıracağına inanıyorsun?»

— «Eğer bütün bunlara "Çalışma usulü" adını veriyorsan, evet!»

Bencolin, yine sâkin sâkin, «Ah, evet...» dedi. Düşünceli bir tavırla parmağını bilârdo masasının kenarına sürdü. Sesi titremeğe başlamıştı. Bencolin'in bu halini bir kaç defa daha görmüştüm. Son sefer, bu yüzden Brisemiche sokağındaki pis bir kahvede bir adamın bel kemiğini kırıvermişti. «Sen ve ben, bu hususta bir hayli münakaşa ettik...» Gizli bir zehir, sesine yayılıverdi. Başını kaldırarak, «Bu mesele hakkında fazla bir şey öğrenmedim,» diye mırıldandı. «Henüz ne olduğunu bile bilmiyorum. Fakat seninle iddiaya girmeğe hazırım. Bu adamı kimin öldürdüğünü kırk sekiz saat içerisinde öğreneceğim... Eğer öğrenemezsem, sana ve Jeff'e ziyafet çekeceğim.» Sesi, boğuklaşıverdi. Yumruğunu bilârdo masasının kenarına indirerek, «Allah kahretsin!» diye bağırdı. «Allah senin o "emin" usullerini kahretsin! Ben kaplumbağa gibi ağır ağır ilerleyen insanlardan nefret ederim! Yakında hayal kurup kurmadığımı anlıyacaksın! Teklifimi kabul ediyor musun?»

Sir John, iyice dikleşmiş ve ince vücudu kaskatı kesilmişti. Yanakları kızarmış olan İngilizin, soğuk bakışlı gözlerinden «Palavra! Gösteriş!» diye düşündüğünü anlamak kabildi. Fakat sadece, «Rica ederim, biraz ciddi ol,» dedi.

— «Ömrümde hiç bu kadar ciddi olmadım.»

— «Sana kanunlarımızın deliller gösterilmesini şart koş-

tuğunu hatırlatmama müsaade eder misin? Burada, memleketinde tatbik edilen o gösterişli usuller hiç bir işe yaramaz... Sen, bir veya bir kaç şeyin doğru olduğunu farzetmekten, kaatilin şunu veya bunu yaptığını göstermekten hoşlanırsın... Sonra da bu iddialarını ispat için çalışmağa başlarsın. Bence fazla gösterişli bir usul bu. Kanunlarınıza da uyuyor. Fakat böyle bir şey yapmağa kalkan bir İngiliz polisinin başı belâya girer. Bir İngiliz detektifi sabırlı, azimli ve çalışkan olmalıdır.»

Sir John, soğuk bir hiddetle cevap verdi. «Neden kavga edip duruyoruz? İddiaya girmeği kabul ediyorum... Herhalde lüzumlu delilleri de bulacaksın?»

— «Evet...» Bencolin, masaya dayanmıştı. Yüzündeki yorgun ifade onu bayağı çirkinleştiriyordu.

Sir John, hafifçe gülümsedi. «Pekâlâ, bu mesele de halloldu demektir... Haydi, gel, dostum. Seninle böyle gülünç bir mesele uğruna münakaşa etmiyecek kadar tecrübeliyiz. En iyisi, salona geçelim. Belki bir içki...»

Biri, «İşte bu fevkalâde bir fikir,» diye bağırdı. Bu ses gölgelerin arasından birdenbire yükseldiği için, sanki konuşan vücutsuz bir cisim, bir hayalmiş gibi fena halde irkildim. Dallings'in sesiydi bu. Herkesin unuttuğu Dallings'in... Işıkların gerisine doğru bakınca, onun pencerenin önündeki geniş koltukta oturmakta olduğunu gördük. Genç adamın, hayaletleri andıran bir hali de yok değildi. Fakat içki lâfını duyduğu için hevesle ayağa fırladı.

Bencolin, kapıyı açtı... Ben, bir an durakladım. Kapı arkamızdan kapanırken, gayri ihtiyari başımı çevirerek, son bir defa odaya baktım. Zenci şoför, sanki "İyi geceler,, diliyormuş gibi o akları fazla gözleriyle omuzunun üzerinden bize bakıyordu.

Yuvarlak holün karşı tarafında kapıcının odası vardı. Aralık kapıdan bazı gürültüler gelmekteydi. Talbot, kuru bir sesle arka arkaya sualler soruyor, biri de korkuyla kendisine cevap veriyordu. O anda hol ne kadar kasvetli duruyordu bilemezsi-

niz. Kapalı kapılar, boş odaların gizli aksisedaları insanın içini sıkıyordu. Galiba ortada bizden başka kimse yoktu.

Fakat salona doğru giderken, aşağı inmekte olan asansörün gıcırtısını duyduk. Madenî kapısı şangırdayarak, açıldı. Bu ses, etrafta akisler yaparken, asansörden uzun boylu, ince bir adam fırladı. Ayağı takıldığı için de az kalsın düşüyordu.

Yabancı, o kadar zayıftı ki, omuz kemizleri, robdöşambrını delip çıkacakmış gibi duruyordu. Upuzun bir burnu, kocaman kulakları, etrafı mor halkalarla çevrilmiş uçuk mavi gözleri vardı. Kabak kafası bir hayli sivriydi. Bir an, bulanık gözlerle bize baktı. Ne olduğunu anlıyamıyormuş gibiydi. Sonra, «Bana detektifin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?» diye haykırdı.

Bencolin, başıyla seslerin geldiği kapıyı işaret etti. Adam, omuzunun üzerinden bağırdı. «Teşekkür ederim!» Sanki, ayağı görünmeyen bir kılıcın ucuna takılıyormuş gibi, o upuzun bacaklarıyla bir türlü doğru dürüst yürüyemiyordu. Korkunç bir tebessümle bize baktıktan sonra, kapıcının odasına doğru koştu.

Bencolin, çok şaşırmış gibiydi. Etrafına bakındı. Holde bizden başka Victor'la kapıda bekleyen polis vardı. «Garip...» diye homurdandı. «Bu adam da kim?»

Sir John, başını salladı. «Bilmiyorum... Fakat galiba ona bir kaç kere burada rastladım. Maamafih sorup...»

Sanki, midesine müthiş bir darbe yemiş gibi hafifçe inleyerek sustu. Salonun kapısına gelmiştik. Perdeler yanlara çekilmişti... Eşikte durmuş içeriye bakıyorduk. Nihayet, Sir John, dönerek, aksi bir tavırla, «Buraya bak Bencolin!» dedi. «Artık bu işe bir son vermenin zamanı geldi! Duyuyor musun? Sona ermeli bu!»

Uzun salonu, yalnız şöminedeki sarımsı ateş aydınlatmakdı. Bu duvarda keskin, ince ve devasâ bir gölge belirmişti... Bir darağacının gölgesiydi bu...

Kirişten, bir ip sallanıyordu. İpin ucunda da bir adam vardı... Boynu çarpılmış bir adam...

IV. "Chez Aladdin" deki kadın

Bencolin, «Korkulacak bir şey yok,» dedi. «Bu sadece oyuncak darağacının gölgesi...» Salonun ortasındaki masayı işaret etti. Şöminedeki ateş bunu iyice aydınlatıyordu. «Görüyor musunuz? Biri modeli dolaptan çıkarıp, oraya koymuş... Ocaktaki alevler de...»

Sir John, «Sicimin ucundan bir bebek sallanıyor!» diye haykırdı. «Yarabbi! Şuna bakın! Tahtadan oyulmuş, küçücük bir adam!»

Masanın ortasında daha önce gördüğümüz o oyuncak darağacı duruyordu. Fakat şimdi, sicimden yapılmış olan ilmek siyah tahtadan bir bebeğin boynuna geçmişti. Bu bana, o akşam üzeri **meçhul şahsın** Nezam El Moulk'un odasına bıraktığı tahta adammış gibi geldi. Ben bu bebeği en son, Mısırlının elinde görmüştüm. Bu hikâyeyi Sir John'a tekrarladım.

Yaşlı İngiliz, hiddetle, «Bu kulüpte bir deli var,» dedi.

Bencolin, başını salladı. «İki hususta da haklısın. O aşağı gördüğün usullerimle ortada bir deli olduğunu anladım. Üstelik bu adam **burada.** Yani şu anda kulüpte. Bundan hiç şüphen olmasın.»

— «Ne o? Bir faraziyen mi var?»

— «Evet. Fakat bunun sadece ana hatlarını tesbit ettim. Bu El Moulk'un peşinde sinsi ve zeki bir düşman var. Belki de o... Neyse... Bu mümkün değil... Bana kalırsa düşmanı El Moulk'u yakaladı. Victor'u buraya çağıralım.»

Fakat Victor da bize yardım edemedi. Garson, Müfettiş Talbot'la yaptığı konuşmadan sonra iyice şaşırmış ve yorulmuş-

tu. Gördüğü manzara karşısında kendisine yakışacak bir tevazuyla duyduğu dehşeti belirten Victor, saat yedi buçuktan beri salona girmediğini söyledi. Fakat bütün akşam yuvarlak holün diğer tarafında, kapıcının odasında oturmuştu.

Salona, bilhassa yedi buçukla on iki arası, kimsenin girmediğinden emindi. Gece yarısı ceset getirildiği zaman o da kapıcının odasından çıkmıştı. Onun için o ara salona girilip girilmediğini de bilmiyordu.

Bencolin, «Bu gece kulüp kalabalık mıydı? diye sordu.

— «Hayır, efendim. Sadece Albay Mardale, mektup olup olmadığını öğrenmek için uğradı. Bara ve salona baktıktan sonra hemen çıkıp gitti.

— «Albay Mardale de kim?»

Sir John, söze karıştı. «Öyle şüphe edilecek biri değil, Bencolin. Albay Mardale, yetmiş yaşındadır. Nikrisi olduğu için sık sık yatağa düşer. Kendisini gayet iyi tanırım. Onu şüpheliler listesinden silebilirsin, dostum.»

— «Pekâlâ... Bu bebeğin, sicimin ucuna on ikiden sonra, yani ceset getirildiği sırada, kargaşalıktan istifade edilerek asıldığı anlaşılıyor. Herhalde o ara kimse bir şeyin farkında değildi...» Başını kaldırdı. «Victor, bu ara kulüpte kaç kişi kalıyor? Garsonlar hariç tabiî.»

— «Evet, efendim... Evvelâ siz üç centilmen... Sonra Mr. El Moulk... Mr. El Moulk'un uşağı... yâni Joyet adlı bir Fransız... Mısırlının sekreteri Mr. Graffin... Ve nihayet Dr. Pilgrim.. Tam yedi kişi, efendim.»

Bencolin, geniş koltuğa oturarak, parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. «Hımm... Biz holden geçerken, asansörle aşağıya inen, robdöşambrlı adam kimdi? O ince, uzun yabancı?»

— «Mr. Graffin'di, efendim. Mr. El Moulk'un sekreteri.»

— «O bu gece dışarı çıktı mı?»

— «Yani kulüpten çıkıp çıkmadığını mı soruyorsunuz? Hayır, efendim. Bütün gün buradaydı. Yemeklerini de yukarıya, odasına yolladık.»

— «Peki, uşak Joyet? O da bu gece burada mıydı?»

Victor'un hafifçe bükülen dudaklarından adamın Joyet'ten hiç hoşlanmadığını anlamak kabildi. «Hayır, efendim. Zannedersem, Joyet izinli olduğu için Paris'e gitti.»

— «Gelelim son misafire... Onun ismi neydi?»

— «Dr. Pilgrim'i mi soruyorsunuz, efendim?» Victor, bir an durdu. Sonra da adamı takdis ediyormuş gibi bir tavırla, «Dr. Pilgrim, sessiz sedasız bir centilmendir, efendim,» dedi. «Bu gece saat dokuzda sokağa çıktı sanırım. Kendisini ondan sonra görmedim.»

— «Pekâlâ, Victor... Teşekkür ederim.»

Büyük salonun kabartma süsler yapılmış tavanından sarkan kehribar ışıkların hepsi de yakılmış ve böylece duvardaki o korkunç oymalar da tamamiyle ortaya çıkmıştı. Canavarlar... Yılanlar... Burmalı sütunlar... Yarasalar... Baykuşlar... Korkunç, kuru kafalar... Bunlar âdeta sürünerek duvarlara tırmanıyor, pencerelerdeki baklava biçimi camların üzerine sarkıyorlardı. Yanlara asılı portlerin tepelerine birer iskelet tünemişti. Şöminenin önündeki, taştan yapılmış bir bahçe kapısı kadar yüksek olan deri koltukta oturan Bencolin, hiç kımıldamıyordu. Sir George Falconer ise duvardaki yerinden müstehzî nazarlarla aşağıya bakmaktaydı.

Nihayet, arkadaşım, «Bahsi geçen şahısları tanıyor musun?» diye sordu.

Ortadaki masada duran oyuncak darağacının üzerine eğilmiş olan Sir John, döndü. «Kimleri?... Ha? Kulüptekileri mi?... Pilgrim'le tanıştım ama kendisiyle bir samimiyetim yok.»

— «Doktorla mı?»

— «Sahi... Zannedersem o doktor. Tıp doktoru. Fakat çalıştığını sanmıyorum. Pilgrim, eski eserlerden çok anlar. Zaten bu sahada bir hayli meşhurdur. Eski Londra hakkında da yazıları vardır... Güzel yazılar...» Sir John, bir an durdu. Sonra da, «Doğrusu ben modern yazarlardan bir şey anlamıyorum,» diye homurdandı. «Kelimelerle hokkabazlık yapıyorlar... "Ne sihir-

dir, ne keramet, el çabukluğu marifet!" Yazılarını okuyor, yine de ne demek istediklerini anlıyamıyorsun. Fakat Dr. Pilgrim öyle değil... Ne yazdığını biliyor o. Üstelik çok enteresan bir adam.»

— «Şimdilik onu bırakalım. Vaziyet şu merkezde: Bazı faraziyelerim var... Bunlar belki doğru, belki de değil. Fakat geçen gece Mr. Dallings'in başına gelenlerin, bu macerayla bir alâkası olduğundan eminim.»

Dallings, Bencolin'in karşısındaki koltuğa çökmüştü. Bu sözleri duyar duymaz, daha ziyade bir öküzünkine benzeyen gözlerini iyice açtı.

— «Bize bu hâdiseyi, bütün teferruatıyla anlatırsa, kendisine minnettar oluruz.»

Dallings, «Yarabbi!» diye haykırdı. «Fakat bu sadece...»

— «Evet, evet, hoş bir eğlenceden ibaretti. Bunu hepimiz de biliyoruz. Fakat siz bana şunu söyleyin, Mr. Dallings: Bana esrarengiz bir kadınla... Bir Fransız kadınıyla karşılaştığınızı anlattılar. Nasıldı bu kadın? Şöyle uzunca boylu, iri kahverengi gözlü, koyu kırmızı saçlı bir dilber mi?»

Dallings, doğrulup, dimdik oturdu. Merakla, «Bunu nasıl anladınız?» diye sordu.

— «O kadın eski dostlarımdandır da ondan... Size ismini söylemek istemedi değil mi? Ah... Tahmin etmiştim... Colette Laverne o.»

Sir John, haykırdı. «O kadını tanıyor musun?»

— «Eh, biraz... Meşhur, esrarengiz, câzip ve güzel Colette! Zaten onunla er geç karşılaşacağımızı biliyordum.»

— «Meşhur mu?» Dallings, biraz hoşnutsuz bir tavırla Bencolin'e bakıyordu. Muntazam hatlı, tombul çehresindeki ifadeden fena halde rahatsız olduğunu anlamak kabildi.

— «Şimdi gelelim maceranıza...»

Dallings, tereddüt etti. «Şey... Bundan bahsetmem lâzım mı?»

— «Her halde bunu polise anlatmanız doğru olmaz. Tabiî

bir centilmen olduğunuz için...» Bencolin, hafifçe öksürdü. Buna rağmen dudaklarının kenarında uçuşan tebessümü saklıyamadı. «Kalbini fethettiğiniz kadınlardan bahsetmek istemez, böyle bir şeyden hoşlanmazsınız. Hiçbir centilmen hoşlanmaz zaten...»

Dallings, şaşırmıştı. «Kalbini fethettiğim mi? Yok, yok... Bu doğru değil.» Genç adamın sıkıntısı büsbütün artmıştı.

Bencolin, onu yatıştırmak ister gibi, tatlı tatlı, «Tabiî,» dedi. «Tabiî... Siz sadece bize olanları anlatın.»

— «Hepsini mi?»

— «Hepsini...»

Dallings, sıkıntılı sıkıntılı, «O zaman ne budala olduğum ortaya çıkacak,» diye şikâyet etti. Bencolin'e şüpheyle bakıyordu. «Hem hususî işlerime burnunuzu sokmağa ne hakkınız var?...» Papyonunu düzelterek, bir an düşündü. «Pekâlâ... Madem istiyorsunuz, anlatayım. Bu... Durun bakayım?... Evet... Hemen hemen bir hafta önce oldu. Bir arkadaşımla tiyatroya gitmeyi kararlaştırmıştık. Fakat kızcağız son dakikada gelemedi. Onun üzerine ben de yalnız başıma gitmek mecburiyetinde kaldım... İyi bir yemek yedim... Galiba, şampanyayı da fazla kaçırdım... Yeni başım biraz döner gibiydi...» Gözlerini kısarak, ilâve etti. «Piyes, heyecanlı bir şeydi... Elektrikler sönüyor, herkes ciyak ciyak bağırıyordu. Eser, güzeldi doğrusu... Neyse... İşte, tiyatroda oturmuş, böyle hoşça vakit geçiriyordum... Biraz çakır keyiftim... Sigaramı yakmağa çalışıyordum... Piyes, heyecanlı olmakla beraber, sinirlerimi de bozmuştu. Zira adamın biri, elindeki bıçakla önüne geleni doğruyordu...» Bir sual sorar gibi Bencolin'e baktı, o da usulca başını salladı. «Işıklar tamamiyle söndüğü ve salon zifiri karanlığa büründüğü sırada biri burnuma doğru bir çakmak tuttu... Bu sigaram içindi tabiî... Anlıyorsunuz ya? Yarabbi! O kadar şaşırdım ki! Çakmağın ışığında bunu tutanın yüzünü görebiliyordum. Locada, arkamda oturan adamdı bu. O zamana kadar kendisine dikkat etmemiştim. Zannedersem o, herkesin bahsettiği şu Mısır-

lıydı. Yani, Nezam El Moulk... Ona daha evvelce de bir toplantıda rastlamıştım... Lady Passonby'nın partisinde sanırım. Şu Allahın belâsı ecnebilerden nefret ederim!... Şey... öhhö... affedersiniz! Yani... adamın konuşma tarzı hiç hoşuma gitmedi, demek istiyorum. Maamafih, enteresan bir tipti. Perde arasında dışarı çıkarak, içki içtik. Lâf, döndü dolaştı, gece kulüplerine geldi. Adam, bana bir yer tavsiye ederek, "Orası yalnız böyle kulüplerden anlıyanlara göredir," dedi. "Size kendi kartımı vereyim. Ben gidemiyeceğim..." Gördüğünüz gibi benimle öyle mühim bir macera değil... O kadınla da adamın tavsiye ettiği kulüpte tanıştım. Acayip bir yerdi orası... Sun'î bahçeler... Gizli orkestralar... Mas mavi bir ay... Gidip, üzerinde gümüş meyvalar olan bir ağacın dibindeki masaya oturuyordunuz... Kulübün adı "Chaz Aladdin" di... İçeri girdiğim zaman, o kadın yarısı karanlıkta kalan bir masada, tek başına oturuyordu. Omuzunda pırıl pırıl bir şal vardı... Onunla nasıl tanıştığımı hatırlamıyorum bile. Herhalde kadın benimle konuştu. Aksi takdirde ben... Anlıyorsunuz ya?» Bu sözler, gizli bir istihzayla Dallings'i dinlemekte olan Bencolin'e pek saçma, pek saf gelmişti. Genç İngiliz, sanki bizden yardım istiyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra da, «Evet, o benimle konuştu,» diye devam etti. «Her ne hal ise... Masama karşılıklı oturduk. Ortada bir şişe şampanya vardı. Biri, "Arabistan geceleri" adlı bir tango söylüyordu. Bu şarkıya çok güldüğümü hatırlıyorum. Kadın, ısrarıma rağmen bana adını söylemedi. Sonradan garsona sordum. Fakat adam da onun ismini bilmiyordu. Bana kulüpte ondan, "Bilezikli kadın," diye bahsettiklerini anlattı. Hakikaten kadının kollarında bir sürü gümüş bilezik vardı... Mavi taşlı gümüş bilezikler... Bunlardan biri gevşemişti. Ona, bileziği kaybedeceğini söyledim, kahkahayla güldü... Zaten, sık sık gülüyordu... Böyle kahkahalar atarken öyle neşeli bir hal alıyordu ki... Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Kahkahasının bütün kulüpte çın çın öttüğünü sanıyordum. Doğrusu çok güzel kadındı... O kızıl saçlar... Ona ne söylediğimi pek hatırlamıyorum.

Korkarım, gülünç bir şeyler fısıldadım... Onun gözüne girmeğe çalışıyordum... Biliyorsunuz... Gece kulüplerinde yan masalar ne kadar karanlıkta kalır...» Eliyle bir işaret yaptı. «Onunla her gece Chez Aladdin'de buluşmağa başladık... Bir gece... şey... Ben tabiî çok sarhoştum... Evet, evet, sarhoştum... Sonra... Kadına da âşık olmuştum. Onu evine kadar götürmek istedim. Buna müsaade etmediği takdirde rezalet çıkaracağımı anlamıştı.» Durdu, sonra hiddetle, «Herhalde bu yüzden razı oldu,» diye ilâve etti. «Bir taksi buldum... O, eğilerek, şoföre bir adres verdi. Ne söylediğini duymadım. Siste arabadan indiğimiz zaman nerede olduğumuzu bir türlü anlıyamadım. Kadın da, bana bir tek kelime söylemeden, "Allahaısmarladık," bile demeden ortadan kayboldu... Neyse... Ben siste bir hayli dolaştım ve... O darağacının gölgesini gördüm...» Dallings, dikleşti. Kendisini toplamıştı. Dudağını bükerek, «Kadın bir ara bir şey söyledi,» diye mırıldandı. «Bunu gayet iyi hatırlıyorum. "Eğer bir şey olursa, perşembe gecesi seninle aynı yerde buluşurum," dedi. Perşembe gecesi... Yâni bu gece... Zaten bu yüzden tiyatroya geç kaldım. Fakat o kulüpte değildi...»

Uzun bir sessizlikten sonra Dallings, yorgun bir tavırla ayağa kalktı ve ağır ağır paltosunu çıkardı. Bunu, bir sandalyenin üzerine koydu. Yanına da beyaz eşarbını bıraktı. Ellerini ceplerine sokarak, yine ağır ağır pencereye gitti. Bir müddet sise baktıktan sonra acı bir sesle, «Belki bunun size bir faydası dokunur,» diye ilâve etti.

— «Teşekkür ederim, Mr. Dallings... Şimdi size bir kaç sual sormama müsaade eder misiniz?»

Genç adam, birdenbire döndü. «Buyurun! Müsaade sizin. Yalnız evvelâ o kadının kim olduğunu, bu macerayı, bir kaç gün için de olsa neden devam ettirdiğini söyleyin».

— «Birinci sualinizi cevaplandırmak kolay. Colette Laverne, Nezam El Moulk'un en samimî arkadaşlarındandır... Veya arkadaşlarındandı... Anlıyor musunuz?»

Dallings, başını salladı. Gerilen dudaklarıyla, usulca, «Ya,» dedi. «Anlıyorum...»

— «İkinci sualinize gelince... Bana kalırsa işler büsbütün

karıştı. Demek kadın size ismini söylemek istemedi, Mr. Dallings?»

— «İstemedi ya...»

— «Peki, adını neden sakladığını söylemedi mi?»

Dallings, somurtkan bir tavırla, «Onun evli olduğunu sandım,» diye cevap verdikten sonra, yakındaki sandalyenin kenarına bir tekme attı.

— Peki, kadın sizi sık sık **sorguya çeker miydi?**»

Dallings'in kaşları çatıldı. «Siz söyleyince aklıma geldi. Kadın bana durmadan askerlik edip etmediğimi sordu. "Ettim," dedim. Onun üzerine birinden bahsetti. Bir gençten. Onu tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istiyordu. Gencin adını unuttum... Hoş, zaten tanıdığım biri değildi. Fakat kadın, benim ismimi o delikanlıdan öğrendiğini söyledi.»

Bütün bu suallerin mânasını anlamamıştım. Fakat Bencolin'in gülümsediğini gördüm. «Bir sual daha, Mr. Dallings. Siste dolaştığınız o geceyi hatırlayın... Kadının sizi bıraktığı dakikayla, kendinizi Ryder sokağında bulduğunuz an arasında ne kadar zaman geçti?

— «Siste uzun müddet dolaşmadım. Bana bu saatler kadar uzun geldi ama aslında sadece yirmi dakika sürdü sanırım. Fakat, Ryder sokağına çıktıktan sonra bir taksi gelinceye kadar saatlerce bekledim...»

Bencolin, «O halde» diye başladı. Sonra da susarak, kapıya baktı. Bir adam, perdeleri yana itmişti.

Daha evvel holde gördüğümüz rob dö şambrlı adamdı bu. Kulakları, sivri kabak kafasının iki yanında kepçe gibi duruyordu. Uçuk mavi, baykuş gözleriyle bize bakarak, kirpiklerini ağır ağır kırpıştırdı. Galiba, ancak perdelere asılmak suretiyle ayakta durabiliyordu.

Müthiş bir vekarla, «Afedersiniz,» diye mırıldandı. «Şey, onu, onu» Baş parmağıyla omzunun yukarısını işaret etti. «Onu siz buldunuz değil mi?»

Bencolin'in, başını sallaması üzerine rahat bir nefes aldı. Odaya, biraz sendelemekle beraber, haşmetli bir tavırla girdi. «Adım, Graffin... Teğmen Graffin... Nezaketen tabiî...» Vuzuhsuz bir izahat verdi. «Yani, ordudan atıldım... Şimdi, Mr. El Moulk'un sekreteriyim... Hususi sekreteri... Sır kâtibi...» Sanki koyu mor rob dö şambrın sırtına iyice oturmasını istiyormuş gibi kemikli, sivri omzunu silkti. Sonra da bir koltuğa çökercesine oturdu. Uzun burnunu oğuşturdu... Gözlerini kırpıştırarak,

bize baktı. Nihayet, «Bu kadar heyecan...» diye devam etti. «Allah kahretsin. İnşallah El Moulk'a bir şey olmamıştır... Allah kahretsin!... Adamın öldüğünü öğrenir öğrenmez, onun aslında iyi bir insan olduğunu da anlıyacağım! Ha ha! ha ha hah! Zaten onun benden başka arkadaşı yoktu.» Kendisini aşağı görürmüş gibi bize baktı. Hüngür hüngür ağlayıp ağlamamak hususunda karar vermeğe çalıştığı anlaşılıyordu... Odaya yavaş yavaş acaip bir koku dolmağa başladı. Adam, sarhoştu... Sessiz, sakin, vakur fakat müthiş sarhoş.

Bencolin, «Ah,» dedi. «Geldiğinize çok memnun oldum, Teğmen.»

Graffin, heyecanla, «Teşekkür ederim,» diye haykırdı. «Teğmen! Tamam! Kraliyet Hava Kuvvetlerinden!»

Gizli, görünmez bir şeytan Dallings'i dürtüverdi. Dallings'in yüzü yine ifadesizleşti. Konuşması anlaşılmaz bir hale girdi. Genç İngiliz, tek kaşını kaldırdı. Artık o, son derecede kibar, şık ve zarif, esmer bir gençti.

Graffin'e tiksintiyle bakarak, «Sahi mi?» dedi. «Ben de Kraliyet Hava Kuvvetlerindendim. Siz.»

Graffin, telaşla onun sözünü kesti. «Ben sizden çok eskiyim. Çok çok eski... Fakat hakikaten Hava Kuvvetlerindendim. Allah Allah! Size kayıtları gösterebilirim!»

Bencolin, usulca lafa karıştı. «Biz şimdi işimize bakalım. Sir John Landervorne, vaktiyle Scotland Yard'daydı. Burada, şoförün ölümünü gayri resmi bir şekilde tahkik ediyoruz. Arzu ederseniz, bize bu hususta yardım edebilirsiniz. Muhakkak ki çok şey biliyorsunuz...»

Graffin, parmağını dudağına götürerek, mânalı mânalı başını salladı. «Bu işi memnuniyetle yaparım, efendim... Holdeki Müfettiş garsonları sorguya çekiyor. Fakat benimle o şekilde konuşulmasına müsaade edemem! Buna cüret etti ama, hah hah hah! Ha?... Evet, evet, tamam... Sizinle anlaşıyoruz, efendim. Aynı fikirdeyiz. Sizin de benim gibi düşündüğünüzün farkındayım.» Kısa bir sessizlikten sonra ilâve etti. «Kraliyet Hava Kuvvetleri.»

— «Ne zamandan beri Mr. El Moulk'un sekreterisiniz?»

Graffin, tereddüt etti. Bir gözü, sinsice bir ifadeyle kısıldı. «Şöyle böyle altı sene. Onunla Kahirede tanıştık. Kendisinin bir sürü yeri vardı. Bir ara Amerikada bile oturduk. Ööö!»

— «Peki, Mr. El Moulk ne zamandan beri Londrada?»

— «Dokuz ay oldu sanırım. Biz, Martta geldik.»

— «Onun yanında yalnız siz mi vardınız?»

— «Evet... Yani, en yakını bendim. Yanımızda da Joyet adlı bir Fransızla zavallı şoför Smail çalışıyordu... Smail, öldü... Biliyor musunuz, Amerikalıydı o.»

— «Herhalde Mr. El Moulk'un işlerini iyi bilirdiniz?»

Graffin, sanki aklına fevkalâde bir nükte gelmiş gibi, bir kahkaha attı.

Bencolin, ilâve etti. «Mr. El Moulk'un düşmanları var mıydı? Varsa, bunlar kimlerdi?»

— «Düşmanları?» Graffin, mânalı mânalı bakarak, «Ne münasebet,» dedi. Sonra da, sanki Bencolin'e bir nasihatte bulunuyormuş gibi mırıldandı. «Düşmanlar... Aman, azizim, böyle şeylere ancak romanlarda rastlanılır. Aslında kimsenin düşmanı yoktur.»

Bencolin, koltuğunda öne doğru eğilerek, birdenbire, «Yani,» diye homurdandı. «Birinin Mr. El Moulk'u öldürmek niyetinde olduğunu, uzun müddetten beri adamı sistematik bir şekilde tehdit ettiğini bilmiyor musunuz? Bunu inkâr mı edeceksiniz?»

— «Saçma!»

Adam, uzun parmaklarını koltuğun yanlarına vurmağa başlamış, sesi de bir hayli yükselmişti. Kızarmış gözlerini iyice açarak, hiddetle Bencolin'e baktı.

— Pekâlâ, Mr. Graffin. Bugünü nerede geçirdiğinizi sorabilir miyim?»

— «Yukarıdaki dairemizde. Ben, biraz rahatsızdım. Yani» Elini karnına koyarak, yüzünü buruşturdu.

— «Dairenizden hiç çıkmadınız mı?»

— «Çıkmadım.»

— «Bu akşam saat altıda da odanızda mıydınız?»

— «Tabiî. Büyük odada kitap okuyordum. Dairedeki büyük salonu çalışma odası olarak **kullanıyoruz.**»

Bencolin, ayağa kalktı. Ortadaki masaya giderek, küçük tahta bebeğin boynundaki ilmeği çıkardı. Geri dönerek, bunu Graffin'e doğru uzattı. «O halde biri bunu Mr. El Moulk'un masasına bıraktığı zaman siz de oradaydınız.»

Graffin'in hıçkırığı tutmuştu. Eğilerek, bir baykuşunkini andıran gözlerini siyah bebeğe dikti. Sonra da âni bir hiddetle Bencolin'in eline vurdu. **«Götürün onu! Götürün bu iğrenç şeyi!»** Adam, koltukta sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyor ve bir taraftan da tiz bir ses ciyak ciyak bağırıyordu.

— «Fakat, o saatte dairedeydiniz.»

Graffin, «Evet,» diye cevap verdi. Biraz sakinleşmiş gibiydi. Ciddî bir tavırla, yemin eder gibi elini kaldırarak, «Allah şahidim,» dedi. «Allah şahidim! Hakikaten oradaydım. Sırtımı masaya dönmüş oturuyordum. Bütün kapılar da kitliydi...» Derin bir nefes aldı. «Sırtımı masaya dönmüş oturuyordum. Odada benden başka kimse de yoktu. Sonra Nezam, rob dö şambr'ıyla kendi yatak odasından çıktı. Birdenbire parmağıyla masayı işaret etti... O zaman döndüm. Beş dakika önce masada hiç bir şey yoktu... Fakat Nezam işaret ettiği zaman; o, o şeyin orada yattığını gördüm.»

Graffin, heyecanla ellerini birbirine kenetledi.

— «Halbuki içeriye kimse girmemişti! Kimse! Kimse! Bana inanın!»

V. Mr. JACK KETCH

Odada çıt çıkmıyordu. Fakat Graffin'in o dehşet ve heyecan dolu feryadını hâlâ duyar gibiydik. Kulaklarımız, hâlâ bu çığlığın tesiriyle uğulduyordu. Adam, uçuk gözleriyle bize bakmaktaydı. Kendisine inanmamız için çırpınıyordu. Nihayet, elinden geldiği kadar sakin bir tavır takınmağa çalışarak, arkasına yaslandı.

— «İşte,» dedi. «Cevabım bu. Artık bana ister inanın, ister inanmayın...»

Adam, yalan mı söylüyordu? Bu o kadar acaip bir hikâyeydi ki. İşte sırf bu yüzden doğru olabilirdi. Fakat Graffin'in de gayet hilekâr bir hali vardı. O heyecan kasırgası pek âni olarak kopmuştu. Üstelik tiyatro kokuyordu bu. Adam, haykırıp, kaçırmış, sonra da sakin sakin o sarhoşlara has vekarına bürünerek, ayak ayak üstüne atmıştı... Mor mor lekeler beliren kırmızı suratından, hafifce kısılmış olan sağ gözünden sinsilik akıyordu âdeta.

Etrafıma bakındım. Sir John, masanın yanında durmuş, çökük yanağını uğuşturuyordu. Dallings, elindeki sigarayı unutmuş, dikkatle Graffin'e bakıyordu. Sadece Bencolin sükûnetini bozmamıştı.

— «Demek odada kimse yoktu?» diye mırıldandı.

— «Hiç kimse yoktu. İçeri giren olsaydı, muhakkak görürdüm.»

— «Neyse... Bu meseleyle daireyi gördükten sonra meşgul oluruz... Her ne hal ise bu tahta biblo masanın üzerindeymiş... Size bir şey soracağım, Mr. Graffin. Mr. El Moulk sık sık gece kulüplerine gider miydi?»

Adamın, böyle bir sual beklemediği anlaşılıyordu. Ağzını açarak, hayretle Bencolin'e baktı. Sonra da, «Ri-ri-rica ederim,» diye kekeledi. «Ne acaip bir düşünce! Gece kulüpleri ha?... Nezam, öyle yerlerden nefret ederdi. Zaten acaip bir adamdı o... Bir gece bir kulübe gitmiştik. Orada, şöyle bir şarkıya başladı-

lar: «Tra-la-la-la...» Graffin, başını müthiş bir ciddiyetle sallayarak o çatlak sesiyle şarkı söylemeğe çalışıyordu. «Tra-la-la bum. Şekerim, sokaktan geçtiği zaman, bütün kuşlar cıvıldamağa başlar!"» Şarkının en tiz yerinde, hıçkırdı. Sonra da güldü. «Nezam, bu sözleri duyunca, hiddetle kalkıp gece kulübünden çıktı. Bana da, "Ne yazık ki William Wordsworth sağ değil," dedi. "Eğer adam bu devirde yaşasaydı, popüler şarkıların güftelerini yazarak, zengin olurdu."... Gece kulüpleri ha? Bunu da nereden çıkardınız?»

Bencolin, mırıldandı. «Hımm... Anlıyorum... Bilmiyorum, Mr. El Moulk'un başka ne meziyetleri vardı. Fakat adamın edebiyattan hakikaten anladığı belli. Şimdiye kadar bundan daha sağlam bir tenkid duymadım. Peki, Mr. El Moulk, sık sık sokağa çıkar mıydı?»

— «Hayır... Nadiren çıkardı. Na-di-ren... O meşguldü... Kendine göre bazı işlerle uğraşıyordu. Bazı çalışmalarla...»

— «Ne gibi işlerle?»

Graffin, parmaklarının ucuyla alnına vurdu. Sonra da acaip bir şekilde dalgınlaştı. Kendi kendisine konuşuyordu. Bana, adam sızmak üzereymiş gibi geldi. Fakat bir an İngilizin yüzünde müthiş bir korku ifadesinin belirdiğini gördüm. Bir ara, yüksek sesle, «**Veya denizin altındaki iblisler,**» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Graffin'in mırıltıları devam etti. «İblislik! Şimdi anladınız mı? Şeytanlık. El Moulk bunu tetkik ediyor. Dairesini gördüğünüz zaman ne demek istediğimi anlıyacaksınız. İblislik adam buna inanıyor da.»

İlk defa o zaman Graffin denilen bu acaip adamın ruhunun derinliklerindeki acaip kaynaşmayı görebildik. «Şeytanlık! Saçma! Hepsi saçma!»

Bencolin, Graffin'in sözünü kesti. «El Moulk, bu gece sokağa çıktığı zaman nereye gidiyordu?»

Graffin, irkildi. Sonra da yine o mağrur ve mütehakkim tavrını takındı. «Bu sualinizi cevaplandırabilirim. El Moulk, bu gece bir kadınla yemek yiyecekti.»

— «Ya? Matmazel Laverne'le mi?»

— «Demek adını biliyorsunuz?... Evet, onunla.»

Bencolin, başını salladı. «Bize anlattığınız bir şey alâkamı çok çekti. Zannedersem El Moulk'un tek arkadaşı olduğunuzu söylediniz. Bu sözlerinizle neyi kasdettiniz?»

Sıska İngiliz, sanki halıdaki hendesi şekilleri tetkik ediyormuş gibi bir tavırla gözünü kısmıştı. Bencolin'in sözlerini duyun-

ca uykudan uyanırmış gibi doğruldu. «Öyle mi, söyledi mi? Hay Allah! Bunu ağzımdan kaçırmak niyetinde değildim.»

— «E?»

— «Allah kahretsin! O sözüm çok doğruydu.» Uçuk renkli gözlerinde acı ve kindar bir ifade pırıldadı. «Tek arkadaşı!... Yarabbi, işte bu çok komik! Beni artık burada sorguya çekemezsiniz! Beni durduramıyacaksınız, gidiyorum... Gidiyorum... Haydi, söyleyeyim... O cemiyet dışı edilmiş bir adamdı, tıpkı benim gibi... Zavallı, cemiyet dışı edilmiş bir mahlûk, benim gibi... Fakat size şunu da söyliyeyim» Alkolün tesiriyle gözlerinden yaşlar boşanmağa başlamıştı. Burnunu çekerek, parmağını Bencolin'e doğru salladı. «Benim de onun gibi arkadaşlarım vardı. Eğer, onlar El Moulk denilen namussuzu öldürmüşlerse, o zaman gidip Mısırlının mezarında ağlayacağım. Onun mezarında ağlayacağım. Ben gidiyorum artık. Beni durduramazsınız!»

Ayağa kalktı. Tıpkı bir çocuk gibi korkuyla, sendeleye sendeleye geriledi. Kendisini yakalamak niyetinde olmadığımızı görünce, odadan dışarı fırladı.

Bencolin, «Ne dersiniz?» diye sordu.

Dallings, Graffin'in bayağı bir adam olduğunu söyledi.

Sir John ise, «O adamı göz hapsine aldırmamız iyi olur,» dedi. «Şahsi fikrim bir tarafa; Graffin itimad edilecek bir tip değil. Adam, hain ve sinsi... E, Talbot?»

Ufak tefek Müfettiş, somurtkan bir çehreyle içeri girdi. Kalemini, kulağının arkasına sıkıştırmıştı. «Öyle işime yarayacak bir şey öğrenemedim. Doktor adamın dört saat evvel öldüğüne kani. Hattâ ölüm ânı daha önceye de alınabilirmiş. Kulüptekilerle konuşup, bazı şeyleri kaydettim...»

Not defterine bakarak, öğrendiklerini bize de tekrarladı. Bizim de bildiğimiz gibi, Nezam El Moulk, o senenin Martında gelmiş ve dördüncü kattaki geniş daireye yerleşmişti. «Cehennem» de hiç bir şeye aldırılmadığı ve kulüp acaip bir şekilde idare edildiği için, El Moulk da istediği gibi harekete başlamış, bu hususta hiç bir güçlükle de karşılaşmamıştı. Adam, daire için bir prense yakışacak bir meblâğ ödüyordu. Fakat talepleri de yine bir prense yakışacak gibiydi. Mısırlının yanında sekreteri Graffin, o sırada izinli olan Fransız uşak ve Amerikalı şoförü Richard Smail vardı. Graffin'le uşak Joyet, kulüpteki dairede kalıyorlardı. Şoförün nerede yatıp kalktığını bilen yoktu. Fakat araba yakındaki bir garaja bırakılmaktaydı. Kulüpteki

garsonlardan hiç biri El Moulk'un dairesine girmiyorlardı. Zira Mısırlı bu hususta bilhassa ısrar etmişti. Adam, bazan dışarda, bazan da kulübün lokantasında yemek yerdi. Fakat ekseri yemekleri, Joyet'in nezaretinde daireye yollanırdı. Talbot, garsonların Joyet'den, «Fazla titiz bir Fransız,» diye bahsettiklerini söyledi. Bundan da Joyet'in sık sık aşçıyla münakaşa ettiği anlaşılıyordu.

Talbot, kapıcının El Moulk için, «Sakin ve sessiz bir centilmen,» dediğini de anlattı. Fakat bu nazik sözlerde bile bir istihkar gizli değil miydi?... Ya mektuplar, Mr. El Moulk'a mektup gelir miydi? Hiç gelmezdi... Davetiyeler? Arada sırada... Fakat Mısırlıya daima paketler gönderilmekteydi. Şekilleri, büyüklükleri hemen hemen aynıydı bunların. Sarı kâğıda sarılı olur, üzerlerinde de mavi balmumu bulunurdu. Kapıcı, bu mavi balmumlarının üstünde bir tek harf olduğunu hatırlıyordu. Bir "K" harfi. Adam, paketlerin "Londra" damgası taşıdığından emindi... Misafirlere gelince... Orada kaldığı dokuz ay zarfında Nezam El Moulk'ü arayan olmamıştı...

Talbot, not defterini kapadı.

Sonra da, «Garaja telefon ettim,» dedi. «Şoför arabayı yediye on kala almış. Tabiî, Mr. El Moulk'un otomobilin arkasında bulduğumuz çiçekleri aldığı yer de var... Fakat çiçekçi şimdi kapalı. Yarın sabah oraya da gideceğiz...»

Aynı anda Victor, usulca salona süzülerek, «Mr. Marle'i telefondan istiyorlar,» diye mırıldandı.

Telefon? Salondan çıkarken saatime bir göz attım. Bir buçuğu geçmişti. Fakat o gece cereyan eden acaip ve korkunç hâdiselerden sonra birinin beni bu saatte aramasını hiç de garip bulmadım. Telefon, hemen salonun kapısının karşısındaydı. Ahizeye uzandım. Kafam korkunç hayallerle doluydu.

Bir ses, «Jeff!» dedi. Ve birdenbire âni bir heyecan kalbimin titremesine sebep oldu. Bu sesi aylardan beri duymamıştım. Yakın mâzi olanca canlılığıyla karşımda belirdi.

— «Sharon!» diye haykırdım.

Sharon Grey... Sharon Grey'in sesiydi bu. Kızın o yumuşak, ahenkli sesi. Bundan hiç şüphem yoktu. Sharon her zamanki gibi bazı kelimeleri uzatarak konuşuyordu...

O zaman bütün gün kafama üşüşen, beni sarsan hâtıraların neden o kadar karanlık olduğunu anladım. Onların arkasında bu kız gizliydi. (Allah kahretsin!) Tıpkı o korkunç ve nefis Nisan ayında Saligny cinayeti meselesinde olduğu gibi...

Sharon, nefesi kesilmişcesine, «Sen misin?» dedi.

— «Evet... Sen misin?»

— «Evet. Ben, şey. Nasılsın?»

Doğru dürüst konuşmaya çalışarak, bağırdım. «İyiyim! Şey.»

Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra ikimiz birden konuşmağa başladık. Tabiî bu sefer de sözlerimiz birbirine karıştı.

Nihayet Sharon'un, kulübüne düşkün bir canavar olarak tahayyül ettiğim babasının, yine o bitip tükenmek bilmeyen seyyahatlerinden birine çıkmış olduğunu öğrendim. Sharon da güney Fransaya gitmek üzere Nottinghamshire'dan Londra'ya gelmişti. Grey'lerin pek nadir olarak kullandıkları Londradaki ev, o mevsim açılmamıştı. Fakat, tanıdıklarının yanında kaldığı takdirde babasının onun tekrar başı boş dolaşmağa başladığını duyacağından korkan Sharon, o bomboş evde bir iki gece geçirmeğe karar vermişti. Babası, balta girmemiş ormanlara dalar dalmaz o da yolculuğa çıkacaktı.

Sharon'u dinlerken, söylediklerinin çoğunu anlamadım. Gözlerimin önünde kızın hayali belirmişti. Herhalde dudaklarını ahizeye yaklaştırmıştı. Konuşurken, elindeki sigarayı havada sallayıp duruyordu.

Sharon... Kehribar gözlü Sharon... Bu kehribar gözler bazan hülyalı bir hal alır, bazan da genç kızın şaşkınlığını aksettirirdi... Fakat ekseri muziplikle pırıl pırıl parlardı...

Sharon... Uzun, siyah kirpikli, altın saçlı, heyecanlandığı zaman yanakları kızarıveren Sharon...

Bir gemici gibi içki içip, bir gazeteci gibi küfreden, yumuşak ve ateşli Sharon...

Artık kızın hayallerini, kıskançlıklarını, çıkardığı kavgaları, şefkatini, yani Paris'teki eski günleri hatırlamıştım...

Sharon, «Fakat Jeff,» diyordu. «Buraya gelebilir misin?... Hemen! Öyle şeyler oluyor ki.»

... Saligny meselesi halledildikten sonra Sharon'la Sen nehri kıyısında, küçük bir köyde unutulamıyacak, ateşli, heyecanlı bir hafta geçirmiştik. Sonra, hiddetinden çılgına dönen babası izimizi bularak, bizi birbirimizden ayırmıştı. Kızı o herif, âdeta sürükleye sürükleye götürmüştü. Ondan sonra Sharon'dan aldığım mektuplardan, babasının onu eve kapadığını anlamıştım. Fakat ne olursa olsun, Sharon'la o haftayı yaşamıştık ya! Bu saadete de yine Bencolin sayesinde erişmiştik. Arkadaşım, Sha-

ron'un babasını kabil olduğu kadar oyalamıştı. Zira Bencolin, gençlerin hoşca vakit geçirmelerini isterdi.

— «Ve çok korkuyorum. Arkadaşın Bencolin'in de Londra'da olduğunu duydum. Sonra Colette de, şey... Gelebilecek misin, Jeff?»

— «Tabiî. Gelmez olur muyum? Şapkamı alayım, çıkıyorum. Ne var?»

— «Bunu telefonda anlatamam. Adresi biliyor musun?»

Mount sokağındaki evin adresini söyledi. Ondan sonraki konuşmamız biraz saçmaydı doğrusu. Sonra zannedersem Sharon bir iki kadeh içki de içmişti.

Ancak telefonu kapadıktan sonra acaip bir endişeye kapıldım. Ön sezim bana gizli bir ihtarda bulunuyordu galiba. Bu, bir tek kelime daha doğrusu bir isimle alâkalıydı. "Colette." Bencolin, Dallings'in ahbap olduğu esrarengiz kadının adını söylemişti. Colette'ti bu. Üstelik arkadaşım kadının El Moulk'la alâkası olduğunu da ima etmişti. Colette, Mısırlının metresiydi galiba. Tabiî bu isme Fransada çok rastlanırdı. Sharon'un bahsettiğinin aynı kadın olması, hepimizin birden aynı girdaba sürüklenmemiz biraz imkânsızdı.

Bu gülünç fikri kafamdan atmağa çalıştım ama nafile. Bu yüzden, Bencolin'in salonun kapısından çıktığını görünce, ona çabucak bu telefon meselesini anlattım. Bencolin, boş gözlerle etrafına bakarak, kaşlarını çattı. Düşünüyordu. Aralık kapıdan, Talbot'un içeride yüksek sesle konuştuğunu duyuyordum.

Bencolin, «Demin de söylediğim gibi,» dedi. «Kadının adı Colette Laverne. Fakat belki şimdi bu ismi kullanmıyor.»

— «Peki, kim bu kadın?»

— «Dur, bekle...» Telefon rehberine uzandı. «Kuvvetli bir ihtimal değil ama, El Moulk, metreslerinden para esirgemezdi...» Sahifeler parmaklarının altında uçuyordu âdeta. «Allah kahretsin!... Tamam! İşte şu! Mount sokağı, No. 122. Telefon: Mayfair 1778.»

— «Sharon, onun yanındaki evde oturuyor,» diye atıldım.

— «O halde çabuk git... Yalnız, evvelâ beni dinle: belki bu öyle mühim bir şey değil, belki de hayatî bir mesele. El Moulk'un bu gece Colette'in evine gitmek üzere kulüpten ayrıldığını biliyoruz. Oraya erişip erişmediği meçhul. Bu hâdiseden şimdilik kimseye bahsetme. Talbot'un bunu hemen öğrenmesi şart değil... **Henüz** şart değil.»

— «Kendini bu işe iyice verdin, değil mi?»

— «Tabiî. İddiaya girdim. Bunu kazanmak niyetindeyim. Haydi, git artık. Mecbur olmadıkça hiç bir şey söyleme. İşleri büsbütün karıştırmayacağını umarım.»

El Moulk, Dallings, gece kulübündeki kadın, Sharon... Kör tanrılar muzipliğe başlamışlardı yine. Hâdiseler âdeta bir çığ gibi ilerliyor ve geliştikçe gelişiyordu. Bunları bir şelâleye, bir sele de benzetebilirdiniz... Hepimiz de sulara kapılmış, sürükleniyorduk. Şapkamla paltomu almak için salona girdim ve orada durakladım.

Talbot, o sırada konuşmasını bitirmişti. Odaya o kadar sıkıntılı bir sessizlik çökmüştü ki, elimde şapkam, tereddütle etrafıma bakındım. Müfettiş, dişlerini takırdatmağa başlamıştı. Onda, kafasına ârız olan korkunç bir fikri düşünmemek için durmadan konuşan, ancak yorulunca susmak zorunda kalan bir adam hali vardı. Darağacının bulunduğu masanın yanında duran, bu kısa boylu, şişman ve şık polis, usulca öksürerek boğazını temizledi.

Evet, bir şeyler olduğu muhakkaktı... Bu yüksek tavanlı odayı aydınlatan kehribar lâmbalar, acayip acayip parıldayan o korkunç oymalar, siyah, kısa saçlı başını ileriye doğru uzatmış olan Talbot... Hepsi, hepsi sessiz sedasız bunu fısıldıyorlardı sanki.

Sir John, «Talbot, nen var senin?» diye homurdandı.

Müfettiş, bulanık gözlerini ona dikti. Aslında Müfettiş realist bir insandı. Çelik sinirli realist bir insan.

Talbot, «Biraz evvel,» dedi, «size, El Moulk'a hiç misafir gelmediğini söyledim... Burada kaldığı dokuz ay zarfında kendisini aramadıklarını anlattım.»

— «Evet?»

— «Bu akşam üzeri bir ziyaretçi gelmiş.» Talbot, vücudunun ağırlığını diğer ayağına vererek, sözlerine devam etti. «Bu akşam üzeri biri gelmiş... Buna ne mâna vereceğimi bilmiyorum. Bugün, saat ikide buraya bir adam gelmiş ve santrala giderek, Mr. El Moulk'u sormuş. Bildiğiniz gibi hol daima karanlık. İyice loş orası... Santral tablosunun üzerinde küçük bir ampul yanıyormuş. Fakat holde hiç ışık yokmuş. Bu yüzden santral memuru ziyaretçinin çehresini görememiş. Zaten adam geride, santraldeki ışığın aydınlatmadığı tarafta duruyormuş... Yalnız santral memuru misafirin ellerini görmüş. İnce, uzun parmaklı, beyaz ellermiş bunlar... Adam, ellerini bankoya koyarak, "Mr. El Moulk burada mı?" diye sormuş. Santral me-

muru, Mısırlının çıktığını söylemiş... Ziyaretçi bir an tereddüt etmiş. Sonra da "Pekâlâ," diye mırıldanmış. "İşte kartım. Lütfen Mr. El Moulk'a yakında kendisini ziyaret edeceğimi söyler misiniz?"»

Talbot, gözlerini kısarak sustu.

— «Adam, kartını uzatmış. Santral memuru, bunun üzerindeki ismi okumamış bile. Sadece kartı, kulübe döndüğü zaman Mr. El Moulk'a vermek için bir tarafa koymuş... Memur, bu hâdiseden kısa bir müddet sonra nöbeti arkadaşına devredip, kulüpten ayrılmış. Tabiî ziyaretçinin kartı da santralda kalmış... İşte şu, efendim...»

Müfettiş, not defterinin içinden bir kart çıkararak, bunu masaya bıraktı. Biz, karttaki ismi okumak için masaya doğru eğilirken o da dikkatle yüzümüze bakıyordu. Sir John, karta çabucak bir göz attı, sonra da döndü. Hatları iyice gerilmiş olan ifadesiz çehresinin gayrı tabiî bir hali vardı. Bencolin'in istihzayla güldüğünü duydum...

Benimse âdeta midem bulanmağa başlamıştı.

Ziyaretçinin usulca söylediği sözleri duyar gibiydim...

— «Lütfen Mr. El Moulk'a yakında kendisini ziyaret edeceğimi söyler misiniz?»

Küçük ve zarif kartın üzerinde kabartma harflerle yazılmış bir isim vardı:

«Mr. JACK KETCH»

VI. Kendini asan biri

Dışarıda sis hafifleşmişti. Şimdi sokak lâmbalarının etrafında parlak bulutçuklar dansediyordu. Acı soğukta Pall Mall temiz bir kurdele gibi uzanmaktaydı... Uzaklarda, galiba Piccadilly'de bir araba inliyordu. Köşede boş bir taksi bularak, atladım. İçerisi karanlık bir mağarayı andıran araba, St. James sokağını tırmanırken, rahat bir nefes alarak arkama yaslandım.

Cellât Jack Ketch, kulübe gelip kartını bırakmıştı. Şimdiye kadar böylesine zehirli, böylesine göz kamaştırıcı bir çılgınlıkla hiç karşılaşmamıştık. Jack Ketch, o kadar yakınımızdaydı ki, onun sinsi adımlarını duyabilirdik. Cellât, bu karanlıkta yanımızdaydı... Acaba o Sharon'a da mı sokulmuştu? Tekerleklerin, bir şarkıyı andıran ıslak hışırtısı, Londra gecelerine has o boğuk homurtuyu bastırıyordu. Artık karanlık taksi hâtıralarla dolmuştu. Bunlar, kalbimin derinliklerine kadar sızıyor ve bana ıstırap veriyorlardı. Fakat bu ıstıraba büyük bir sevinç de karışmıştı.

Taksi, Piccadilly'nin sönük ışıklarından kaçarcasına ilerledi. Soğuk, kornasının feryadını keskinleştirmişti. Berkley sokağını tırmanarak, sessiz Mayfair'e kavuştuk...

O Nisan, Barley-Sur-Seine'deki beyaz badanalı evlerin, beyaz yolların ve sokaklardan gıcırdayarak ilerleyen el arabalarının ayrı bir güzelliği vardı. Kazlar, tıpkı kolej profesörleri gibi etraflarına merakla bakarak, büyük bir vekarla yürürlerdi. Seslerini hâlâ duyar gibiyim. Sokaklar saman ve tezek kokardı. Bunlar da, o yemyeşil ağaçlar gibi güneşte uyuklarlar, Sen nehri ise hafif bir sesle bir türkü söylerdi.

Barley-sur-Seine'de küçük bir han vardı. Nehirden esen rüzgârın, kırmızılı beyazlı perdelerini uçurduğu bir han... Sharon'a yakışan bir yerdi orası... Hanı, ancak Sharon'la birlikte hatırlıyabiliyordum... Sharon... Yeni söndürülen gaz lâmbası karanlıkta tüterken Sharon'un gözleri ve Sharon'un kolları...

O günlerde çekilen ıstıraplar. Fısıldaşmalar. Kavgalar, Mü-

nakaşalar. Fazla kaçırılan içkiler... Bütün bunlar o baharlara has sihirli mehtabın tesiriyle aşk denilen hissi kuvvetlendirmişlerdi.

Her zaman olduğu gibi, o gece de büyük bir hayretle Sharon'un benim için her şeyden ve herkesten «lüzumlu» olduğunu anladım...

Araba Berkley meydanından geçerek, sola saptı...

O soğuk karanlıkta, muntazam sokakta biraz dolaştıktan sonra aradığım evi buldum. Taksi, vites gıcırtıları arasında uzaklaştı. Nihayet önünde durduğum büyük kapı açıldı ve ben loş, kasvetli bir hole girdim. Ta öbür uçta, sönük bir lâmba yanıyordu.

Kapıyı açan Sharon'du tabi'. Genç kız bana her zamankinden daha ufak tefek gözüktü. Hafif ışık altın saçlarını ve beyaz omuzlarını aydınlatıyordu. Hattâ saçlarının tam ortasındaki ince, beyaz ayrığı bile görebiliyordum. Buna karşılık yüzü karanlıkta kalıyordu. Fakat başını aydınlığa doğru çevirince, birdenbire o kalkık burnunu, tatlı tebessümünü ve o pırıltılı, merak dolu gözlerini gördüm. O zaman mâzi büsbütün canlandı. Nefesim durdu sandım.

O heyecanlı anda, (âdetimiz olduğu için) saçma sapan ve lüzumsuz bir iki kelime mırıldandım. Lâkin için için hiddetten köpürüyordum. Zira holde yalnız olmadığımızı farketmiştim. Yanımızda biri daha vardı. Bir erkek! Allah kahretsin! İlk karşılaşmamız böyle mi olacaktı? Bir erkek... E, ne yapalım? Belki kız yalnız uyumaktan korkuyordu? Sharon, bana elini uzattı. Bu küçücük eli tuttum. Aynı anda —bu kısacık anda— kalbimde bir şey filizlendi. Artık bunun ölmesi de imkânsızdı.

Sharon, «Jeff,» dedi. «Bu, Doktor Pilgrim... Dr. Pilgrim, Mr. Marle.»

Derin bir nefes aldım. Adam, usulca yaklaştı. Artık onu iyice görebiliyordum. Uzun boylu, ince bir adamdı ama bakanda iri yarı bir insan tesirini uyandırıyordu. Birdenbire Doktora ısınıverdim. Bu adamdan gayrı ihtiyarî hoşlanıyordunuz. Dr. Pilgrim'in dört köşe yüzünden onun son derecede zeki ve neşeli bir insan olduğunu anlamak kabildi. Geniş çenesi, şahsiyet sahibi olduğunu ortaya koyuyordu. Dr. Pilgrim'in çehresi, eski bir hastalık yüzünden korkunç bir şekilde delik deşik olmuştu. Fakat, kalın kaşların gölgelendirdiği müstehzi fakat müsamahakâr gözleri yüzünü bayağı aydınlatmaktaydı. Bir kedininki gibi açık yeşildi bu parlak gözler. Adam, ellisinde vardı

herhalde. Fakat gür siyah saçlarında bir tek ak görmek kabil değildi. Şimdi yaptığı gibi, tatlı tatlı güldüğü zaman yirmi yaş gençleşiyordu. Geniş omuzları ışığı perdelemekteydi...

— «Tanıştığımıza memnun oldum, Doktor,» dedim. Pilgrim! Pilgrim! Bu isim! «Yoksa siz, "Cehennem Kulübü" nde oturan Doktor Pilgrim misiniz?» diye sordum.

Hayretle bana baktı. «Evet... Ta kendisi... Allah Allah! Böyle şeyleri kitaplarda okumuştum ama detektiflerin hakikî hayatta böyle marifetler gösterdiklerini hiç sanmıyordum. Acaba bunu nasıl yaptığınızı sormama müsaade eder misiniz?»

Merakla beni süzerek, tekrar gülümsedi. Ben de içimden, «Eyvah,» dedim. Zira, geride durmakta olan Sharon'la göz göze gelmiştim. Kız, telâşla işaret edip duruyordu. Sonra parmağını dudağına götürdü. Sharon'un meraklarından biri de, bana, —en yakın dostlarımın, beni en seven arkadaşlarımın şüphe bile etmiyecekleri— bir takım meziyet ve kabiliyetler atfetmekti. Şimdi de tanınmış bir detektif rolüne çıkarıldığım anlaşılıyordu. Sharon'un öğünme huyunu çok iyi bilirdim. Muhakkak Dr. Pilgrim'e benim "Avrupa'nın bir numaralı kaatil avcısı" olduğumu söylemişti.

— «Öhhö!» dedim.

Pilgrim, sordu. «Bunu ayakkabımın bağındaki çamurdan mı anladınız? Yoksa kol düğmelerimden biri mi düşmüş?»

Meselenin mühim olmadığını belirtmek için, elimi salladım. «Çok basit... Ben de kulüpte kalıyorum... İsminizi duydum.»

— «Ya?» Şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. «Delillere bakarak bu neticeye varmadığınıza memnun oldum. İnsanın etrafında böyle hafiyelerin dolaşması pek hoş bir şey olmamalı...»

Sharon'a döndü. Sırtında paltosu vardı. Şapkasını yavaşça havaya kaldırarak, «Zannederseni lüzumlu her şeyi yaptım, Miss Grey,» dedi. «Çok korkmuştu, fakat aslında ona lâzım olan bir kadeh dolusu konyaktı. Ne olur olmaz, yarın sabah yine uğarım... O da bu gece evine gidebilir... Bana müsaade...»

Sharon, «Size minnettarım, Doktor,» diye cevap verdi. «Siz olmasaydınız, bilmem ne yapardım...»

Bütün sanat gücümü kullanarak, meşhur bir hafiye tavrı takınmağa çalıştım. Sonradan Sheron bana o halimle dişi ağrıyan bir çocuğa benzediğimi söyledi. Ciddi ciddi, «Ne olduğunu sorabilir miyim?» dedim.

Pilgrim de ciddileşti. «Yandaki evde oturan Miss Laverne'den bahsediyorduk...» Bir kedininki gibi yemyeşil olan gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. «Doğrusu size fazla bir şey anlatamıyacağım. Yarım saat evvel Mount sokağından ilerliyordum... Grosvenor meydanında oturan bir arkadaşımın evinde bric oynamıştım. Oyun bir hayli geç saatte sona ermişti. Tam yandaki evin önünden geçerken kapı açıldı ve bir kadın haykırarak, dışarı fırladı. Bir iki adım attıktan sonra yere yuvarlandı... Evvelâ onun dalgınlıkla elektrik direğine çarptığını ve bu yüzden de kendisini kaybettiğini sandım. Fakat sonra ânî bir baygınlık geçirdiğini anladım.» Bir an durdu. «Miss Grey, Miss Laverne'le berabermiş. Herhalde olanları size daha iyi anlatır... Miss Grey'in teklifi üzerine Miss Laverne'ü buraya taşıdık. O bir müddet sonra kendisine geldi. Hepsi bu kadar sanırım.» Şapkasını giydi. Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm uçuşuyordu. Gözlerini yarı kısmış, kirpiklerinin arasından bizi dikkatle süzüyordu. «İyi geceler, Miss Grey... İyi geceler, Mr. Marle... Tahkikatınızın neticesini bana da bildireceğinizi umarım. Bildiğiniz gibi "Cehennem" de oturuyorum.»

Kapı kapandı. Sharon'a bakarak, «Hımm...» dedim. Sonra da ilâve ettim. «O kadını çabucak evden at. Seninle konuşmak istiyorum.»

Ondan sonra, Şeytan dürttüğü için birbirimizi kıracak bir sürü söz söyleyip, buz gibi nazarlarla birbirimize baktık. Belki yüz defa bu buluşmayı tahayyül etmiş, bu sahneyi parlak renklere boyamıştım. Buna rağmen hakikî karşılaşmanın bu şekilde olacağını da biliyordum... Tatsız... Tuzsuz... Soğuk... Karmakarışık... Hislerimizle o kadar çok mücadele etmiştik ki, artık ikimiz de acz içinde kıvranıyorduk. Bu yüzden de hiddetimiz gitgide artıyordu. Sharon'un parlak gözlerindeki saskın bekleyiş dolu ifade bir öfke kıvılcımı halini almış, o biçimli, isyankâr dudaklar inatla bükülmüştü. İşler arap saçına dönmüştü artık.

Ben, «Haydi gidip, hastayı görelim,» diye mırıldandım.

— «Pekâlâ... Yukarıda o.»

Yağlı boya resim, an'ane, aile şerefi ve havalandırılmadığı için de küf kokan büyük holde yanyana ilerledik. Meşe kaplı duvarların önündeki eşyaların üzerine beyaz örtüler serilmişti. Kefenli hayaletlere benziyorlardı bunlar. Bu koskocaman yerde kendimi bir cüce gibi hissettim. Sharon da ayni hisse kapılmıştı sanırım. Geniş merdivenlerden çıkmağa başladık.

Çok geniş, çok yüksek, halı kaplı merdivenlerden. Etrafıma bakınarak, gayri ihtiyari, «Tabutlar buradan kolaylıkla indirilebilinir,» diye düşündüm. «Şu dönemez olmasaydı, tabutları çabucak trabzondan aşağıya kaydırıverirlerdi...»

Holdeki abajurlu, ölgün ışıklı lâmba bir uçurumda yanıyordu sanki. Soğuk bir hava cereyanı yüzlerimizi araştırıyordu. Tam sahanlığa çıkmak üzereyken, Sharon birdenbire durdu. Başını çevirirken, uzun, simsiyah kirpiklerinin çerçevelediği gözlerinde beliren derin pırıltıyı, yüzünün beyaz parlaklığını hâlâ hatırlıyorum. Tam arkasında, duvarda, kırmalı yaka takmış, korkunç ve esrarlı çehreli bir adamın koyu renkli, koskocaman bir portresi vardı. Resmin önünde dehşetle büzülmüş olan Sharon, karanlıktan korkan küçük bir kıza benziyordu.

— «Sana,» dedi, bütün bunların nasıl olduğunu anlatmak istiyordum...» Pek hafif çıkan sesi soğuktu ama bu sözleriyle beni ikna edemezdi. Kaşlarını oynatarak, «Uzun uzun düşündüm,» diye devam etti. «Beraber olduğumuz zamanlar, durmadan kavga ve münakaşa etmemizin, birbirimizden şüphelenmemizin sebebini biliyor musun?» Sesi yüzüme kamçı gibi çarptı. «Biliyor musun, ha?»

Usulca, cevap verdim. «Evet, biliyorum.»

— «Hayır. Bilmiyorsun işte. Bütün mesele de bu ya! Bilmiyorsun! Benim, âşık olmağı kasdettiğimi sanıyorsun. Halbuki değil. Ben şimdiye kadar bundan şüphe ettim mi? Sen ettin mi? Eğer, "Ettim," dersen, dünyanın en pis yalancısı olduğunu anlıyacağım.»

Ateş saçan gözlerini yüzümden ayırarak, kederli kederli gölgeler içinde kalan tavana doğru baktı. İkimiz de şaşkın, ümitsiz ve endişeliydik. Sharon ellerini duvara vurmağa başladı.

— «Bu, çılgınlara has dünyamıza almadığımız bir şeyle alâkalı. Herkes aynı vaziyette... Artık o kadar acayip kimselerle tanışıyorsun ki. Nice, Cannes, Dauville... Her yer, her yer onlarla dolu... Pırıl pırıl fakat hissiz, soğuk insanlar... Her sözle alay ediyorlar... Korkunç mahlûklar! Onlar da bahsettigim şeyi hayatlarından çıkarıp atmışlar. Zaten bizim bütün nesil böyle... Küçücük bir şey bu... Bilmiyorum, bu yalan mı, yoksa doğru mu... Yalnız o "şey" in elzem olduğunu hissediyorum...» Bir an durdu, sonra, «Ne demek istediğimi Colette'le konuştuğun zaman daha anlıyacaksın,» diye ilâve etti. «Gel, çıkalım.»

— «Colette'le nasıl ahbap oldun?»

— «Onu eskiden de tanırdım. Bu gece kulübe telefon edip, seni aradım. Tiyatroya gittiğini söylediler. Colette, yandan evdeki ışığı görmüş. Beni dâvet etti. Bir hayli üzüntülüydü... Onu görünce vaziyeti anlayacaksın zaten... Sonra... Yarabbi! Ne korkunç şey bu! Her dakika bir mesele, bir karışıklık!» Yumruklarını sıkarak, haykırdı. «Neden her şey beni buluyor?»

— «Bu evde yalnız başına mı kalıyorsun?»

— «Evet... Üstelik içeri girebilmek için camlardan birini kırdım. Peder bey haber alırsa yandık...»

Koyu renkli portrenin önünde üzüntü ve kederle konuşan Sharon bir anda ortadan kaybolmuş, onun yerini, anlaşılmaz bir şekilde yine eski Sharon almıştı. Mount sokağına bakan küçük oturma odasının kapısını da açan cesur ve kaygısız Sharon oldu...

Bir ses, aksi aksi, «Nerede kaldın, küçük?» dedi.

Odayı yalnız şöminedeki ateş aydınlatıyordu. Şöminenin önündeki berjerde Colette Laverne oturmaktaydı. İngilizceyi, koyu bir Fransız aksanıyla konuşan kadının sesi kuru ve ifadesizdi. Sanki her kelime başlı başına bir cümleymiş gibi hecelere basa basa konuşuyordu. Biz içeri girince, başını hafifçe çevirmekle iktifa etti.

Şöminedeki odunlar hışırdayarak, dumanlı mavi bir alevle yanıyordu. Bu acayip ışık, ocağın önündeki şiş ve maşayı, bir de Fransız kadının çehresini aydınlatmaktaydı. Kadın, yüksek arkalıklı kanapede dimdik oturuyordu. Sımsıkı sarıldığı mavi kapitone sabahlığın, Sharon'a ait olduğunu anladım. Zira bu Colette'e bir hayli küçüktü.

Fransız kadının muntazam hatlı, kusursuz fakat soğuk çehresinde somurtkan bir ifade vardı. Düzgün, yumuşak cildi o kadar beyazdı ki, boyalı dudakları bu yüzden âdeta bir yara gibi duruyordu. Kaşları düz, akları ışıklı gibi olan gözleri koyu kahve rengiydi. Colette'in bakışları da gayet soğuk ve sertti. Koyu kırmızı saçlarını arkaya doğru tarayarak, ensesinde topuz yapmıştı. Gördüğün kadınların en güzeli, ve aynı zamanda en câzibesizi ve hattâ en soğuğuydu diyebilirim. Uzun boyluydu. Erkeklerin en şehvetli düşüncelerini bir ayna gibi aksettiren şahane bir vücudü vardı. Bu muhteşem vücudun nefîs hatları, mavi sabahlığın altından iyice belli oluyordu. Fakat, kadının şehvetli endamında da, yüzünde olduğu gibi sert ve soğuk bir mâna vardı. Sanki bu işini bilen Fransız, madenden dökülmüştü. Colette'in burun kanatlarındaki gölgeler bile onun menfaat

düşkünü olduğunu ortaya koyuyordu. Zaten bu gölgeler, kadının bütün yüzünü karartmaktaydı.

Hecelere basa basa, «Demek siz detektifsiniz?» dedi «Hay Allah! O kadar da gençsiniz ki!» Birdenbire, olanca sesiyle bir kahkaha attı. Dişlerinin de gayet muntazam ve bembeyaz olduğunu gördüm. »Kızmayın, kızmayın... Gelin, yanıma oturun. Ondan sonra konuşalım.»

Elini yakınındaki divanın üzerine vurdu. Neşeli duruyordu ama o soğuk bakışlı gözleriyle de beni tartıyordu. Sert hatlı çenesi ise gayet kötü, aksi bir tabiatı maskelemekteydi. Biçimli kolunu uzattığı zaman firuze taşlı gümüş bilezikleri şıngırdıyordu... Onun gibilerini tanırdım ben. Zaten Colette Laverne'i görür görmez, aklıma hemen Riviera gelirdi. Zira bu tip kadınlara en çok orada rastlardınız. Kumara bayılırlardı onlar. Saatlerce masa başından kalkmaz, oyuna dalar giderlerdi. Fakat az parayla oynayan, sinsi, kurnaz kumarbazlardandı bu kadınlar. En fazla, görünce tekmelemeği arzu ettiğiniz, Pekinua'ları severlerdi. Finoları, sevgiyle havaya kaldırarak, olanca sesleriyle gülerler, kahkahaları beyaz kordondaki palmiyelerin altında çın çın öterdi. Hepsi Paris'in tanınmış moda evlerinin elbiselerini giyer, boyunlarına da hakikî oldukları şüpheli inciler takarlardı... Bu kadınların hepsinin de göz kamaştırıcı, cahil, zeki ve kobra kadar da soğuk olduklarını ilâve edeyim. Üstelik içlerinden hurafelere inanmayanı hemen yok gibiydi.

Colette Laverne, Sharon'a dalgın bir tavırla, «Haydi bakalım,» dedi. «İyi bir kızcağız olduğunu göster. Gidip bana bu nefîs konyaktan biraz daha getir. Ha, Abdulla sigaralarını da unutma. Ben bu şirin gençle konuşacağım.»

Sharon, irkildi. Yüzünün, «Yok canım?» der gibi kararddığını gördüm. Fakat Fransız kadını onu unutmuştu bile... Colette Laverne'den hiç hoşlanmamıştım. Kadına, gitgide daha sinirleniyordum. Bu yüzden onu aydınlatmamağa karar verdim. Madem benim detektif olduğumu sanıyordu, artık ben de tıpkı bir hafiye gibi hareket edecektim. Zaten bu gece bütün kozlar benim elimdeydi. Bu kumarı dikkatle oynayacaktım.

Sonra... Colette Laverne, müthiş bir korkunun pençeleri arasında kıvranıyordu. Evet, kadın gülüyordu... İşini bilen bir insan gibi konuşuyordu. Fakat bir şey kendisini iyice korkutmuş, dehşete düşürmüştü.

Ateşe bakarak, «Siz resmî polisten değilsiniz sanırım...» dedi.

— «Değilim tabiî.»

— «O halde size her şeyi anlatabilirim. Başım dertte. Korkunç bir şey bu. Fakat polistenseniz sizinle konuşamam... Fakat Sharon, size güvenebileceğimi söyledi...» Ağır ağır o soğuk bakışlı gözlerini odada dolaştırdı, dudaklarını oynattı. Sessiz küfürler savuruyor gibiydi. Birdenbire, avuçlarını berjerin kol dayanılan yerlerine vurmağa başladı. Artık madenileşmiş sesiyle küfürleri arka arkaya sıralıyordu. Gözleri ateş saçmaktaydı. Colette, Nezam El Moulk'a küfrediyor, bilezikleri de tempo tutarmış gibi şıngırdıyordu.

Birdenbire, durakladı. «Fakat siz hiçbir şeyi bilmiyorsunuz. Olanları anlatmam lâzım... Ben, yandaki evde oturuyorum... Çok zengin bir Mısırlının metresiyim. Anlıyor musunuz? Bahsedeceğim hâdise seneler evvel oldu. Ben aptalım ama her şeye bu hâdisenin sebep olduğunu biliyorum... O zamanlar Nezam —bahsettiğim adamın ismi Nezam'dır— o zamanlar Paris'te oturuyordu... Harp yeni sona ermişti. Gayet neşeli bir gurubumuz vardı. Ben henüz Nezam'la beraber oturmuyordum ama adam bana bir hayli para harcıyordu...» Bir an durdu. Sonra düşünceli bir tavırla, «Zaten Nezam daima bol para harcardı,» diye ilâve etti. «Bahsettiğim hâdise, Kasım ayında oldu... Bu ayda yani... Neyse... Nezam'dan başka iki hayranım daha vardı. Anlıyorsunuz değil mi? Bunlardan biri De Lavateur adlı bir Fransızdı. Çok hoş bir gençti o...» Omuzunu silkti. «Ama fazla parası yoktu. Sonra harpte yaralanmış ve sakat kalmıştı... Ötekine gelince... O İngilizdi.»

«İri yarı, dev gibi bir gençti. Çok neşeliydi, durmadan gülerdi. Harpte havacılık etmişti. Düşman uçağını düşürmüş, bu yüzden herkes onun öldüğünü sanmıştı. Halbuki o Paris'te bir hastahanede yatıyordu. Genç İngiliz, "Keane" ismini kullanmaktaydı. Neden bu adı seçmişti, bilmem? Zira asıl ismi bu değildi. Hattâ bir keresinde bunu bana açık açık söyledi. "Keane, adıyla bir kitap yazdım," dedi. "Şimdi de aynı ismi kullanacağım. Ailemin, sağ olduğumu öğrenmelerini istemiyorum. Zira hayatta olduğumu duyarlarsa, hemen İngiltereye dönmemi isterler. Halbuki ben evvelâ biraz eğlenmek niyetindeyim.» Tekrar beyaz dişlerini göstere göstere güldü. «Ha! Keane bana, "Bettee," derdi... Anlıyacağınız, bana Bettee adını takmıştı. "Bettee, sen benim küçük sevgilimsin değil mi?" diye sorardı. Ben de, "Evet," derdim. "Senin küçük sevgilinim ama elini saçlarımdan çek."» Hiddetli bir hareketle tekrar omuzunu silkti,

alt dudağını da çıkarmıştı. «Nezam da budalanın biriydi. Kendisinden değil de Keane'le De Lavateur'den hoşlandığını sanıyordu. Ha! Ben o kadar aptal mıyım? Fakat Nezam öyle zannediyordu işte. Ne kadar budalaydı o... Neyse... Nezam o sene Bois yakınında koskocaman bir köşk satın aldı...» Colette, düşünceli bir tavır takınmıştı. «Köşkün tam altmış dört odası vardı. Orada sık sık partiler veriyordu. Ne partiler, ne partiler! Bu toplantılar Nezam'a hayli pahalıya mal oluyordu tabiî. Bir keresinde yalnız orkestraya yüz bin frank verdi... Bazen, dansetmeleri için koskoca bir bale trupunu tutardı... Tabiî herkes sabahlara kadar içip, fitil gibi sarhoş olurdu.

«Bir gece —17 Kasım gecesi... Yâni yarın— bir kıyafet balosu tertip etti. Daha doğrusu bir "Mısır gecesi"... Buna herkes eski Mısırda giyilen kıyafetlere benzer elbiselerle geldi... Harikulâde bir baloydu bu. Nezam üç bin... Neyse, neyse... Nezam, o gece her zamankinden daha acayip, daha garipti. Çıldırmıştı sanki. Başına da yılana benzer bir şey takmıştı.»

Sharon elinde konyak dolu sürahi ve gümüş sigara tablasıyla şömineye yaklaşınca, Colette de sustu. Sharon bunları kadının koltuğunun biraz ilerisindeki küçük masaya bıraktıktan sonra, gelip divana yanıma oturdu.

Hışırdayarak, kütükleri kemiren sarımsı mavi alevlere bakarken hafızamın hudutlarında korkunç şekiller belirmeğe başladı. «Yılana benzer bir şey...» Yılan... Hükümdarlık alâmeti! Firavunların işareti!... Bu Nezam El Moulk'a hakikaten yakışırdı. Sanki, biri buz kesilmiş elini sırtımda dolaştırmış gibi, ürpererek Bencolin'in o akşam söylediği sözleri hatırladım. «Paris polisi şafak vakti ormanda birinin cesedini buldu... Adamın sırtında dört yüz sene önce Mısırlı asillerin giydiği sırma işlemeli elbiselerden, ayaklarında da sandallar vardı... Onu kafasından vurmuşlardı...»

Colette Laverne, sigarasını yakmak için elini kaldırmış, bu yüzden de bilezikleri şıngırdayarak dirseğine doğru kaymıştı. Dudaklarının arasından süzülen ince bir duman, camlaşmış gözlerini perdeleyerek yukarıya doğru uçtu. Kadın, bir yılan gibi dalgalana dalgalana gerindi. Sonra da arkasına yaslanarak, parmaklarıyla berjerin kol konulacak yerlerini kavradı. Yüzü bir ölünün çehresi kadar soğuktu. Fakat gözlerinden hiçbir şey kaçmadığı da anlaşılıyordu. İyice kısılmıştı bu kahverengi gözler... Colette'in beyaz dişlerini örten, o kan rengi dudakları

aralandı. Alt dudağına sigara kâğıdından küçük bir parça yapışmıştı.

Birdenbire bana, «Nezam anlamadığım bir takım şeyler okur,» dedi. «Ben, aptalım. Bazı şeyler... Neyse... O gece müthiş bir kavga oldu. Cereyan eden hâdiseyi size anlatacak değilim. De Lavateur'la Keane'i aradım fakat onları bulamadım. Sabaha karşı arkadaşlarımdan biri içeri girdi. Tirtir titriyordu. Zira o diğerleri kadar sarhoş değildi. Öbürkülere derdini bir türlü anlatamadı. Zira hepsi de içkiyi fazla kaçırıp, çiçeklerin arasına sızmışlardı. Nihayet arkadaşım, aralarında durarak, olanca sesiyle bağırmağa başladı. "Biri De Levateur'ü vurmuş! Polisler Keane'i arıyorlar!"»

Derin bir sessizlik oldu. Şimdi yalnız ocaktaki ateşin çıtırdısı duyuluyordu.

— «De Lavateur'u Bois'da ölü bulmuşlardı. Polis, Keane'i aramaya başladı. Nihayet onun Marceau avenüsündeki apartmanına gittiler. İngiliz oradaydı. Elinde tabancasıyla yatağına uzanmış ve sızıp kalmıştı... Nezam'a gelince... O bıyık altından gülüp duruyordu...»

Yine bir sessizlik oldu. Colette Laverne, elini kaldırarak sigarasından derin bir nefes çekti.

— «Keane ayılınca, bağırıp çağırmağa başladı. De Lavateur'le düello ettiğini iddia ediyordu. O zaman polis, "Madem düelloydu, De Lavateur'un tabancası nerede?" diye sordu. Zira, ormanda Keane'in silâhından başka bir şey bulamamışlardı... Keane, tabancaları Nezam'ın temin ettiğini söyledi... "Hattâ Nezam düello sırasında şahitlik etmeğe de razı oldu," dedi. "Zaten ateş emrini de o verdi... Nezam'dan sorun. Sözlerimin doğru olduğunu o da tasdik edecektir..."

«Fakat Nezam, sadece güldü... Güldü, güldü ve omuzunu silkti. Sonra da, "Keane, yalan söylüyor," diye kestirip attı.»

Kadın, ipek çorapların sardığı uzun bacaklarına şöyle bir baktıktan sonra ayak ayak üstüne attı. Uzanarak, bardağına tekrar konyak doldurdu. Sonra da arkasına yaslandı. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak kabil değildi.

VII. Karanlıkta bir el

Colette, bir omuzunu hafifçe kaldırarak, kadehini neşeli fakat vahşice bir hareketle şöyle bir salladı.

Sharon'a, «Bu hikâye seni çok eğlendirdi, değil mi şekerim?» diye sordu. O arada konyağın bir kısmı mavi kapitone sabahlığın üzerine dökülmüştü. Colette, hemen alt dudağını çıkararak, çok üzülmüş gibi bir tavır takındı. «Ah, çok müteessirim, hayatım... Çok güzel bir sabahlık bu... Neyse... Biz şimdi asıl mevzua dönelim...»

Sharon, omuzunun üzerinden bana bakarak, hafifçe güldü.

Colette, «Ah,» dedi. «İşte bu pek hoş. Küçük İngiliz kızıyla, büyük detektif... Fakat şu ara mühim bir işimiz var...» Kadının, çenesinin hatları daha da sertleşmeğe başlamıştı sanki. Sigarasından bir nefes daha çekerek, «Size Keane'i anlatıyordum,» diye devam etti. O gece Keane çok sarhoş olduğu için hiç bir şeyi hatırlamıyordu... "De Lavateur'le düello etmeğe kalktığımı, hattâ ona doğru ateş ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum," diyordu. "Fakat kurşun ona isabet etmedi... Bundan eminim... Yalnız Nezam, sırtıma vurarak De Lavateur'ü öldürdüğümü, hemen eve gitmemi, işlerin iyice karıştığını söyledi..."

«Nezam, bütün bunları inkâr ediyordu tabiî. "Bilâkis ben Keane'in De Lavateur'ü tehdit ettiğini kulaklarımla duydum. Herhalde Keane, De Lavateur'ü ormana götürüp, zavallıyı orada vuruverdi... Sonra ben bütün gece evden hiç çıkmadığımı ispat edebilirim..."»

— «Nezam bunu ispat edebildi mi bari?»

— «Tabiî. Benim yardımımla. Diğerleri ne olduğunu bilmiyecek kadar sarhoştu. Onun için Nezam'ın o gece evden hiç çıkmadığına dair şahitlik etmek bana düşüyordu.»

— «Peki, Nezam hakikaten dışarı hiç çıkmamış mıydı?»

Colette, beni düşünceli nazarlarla süzdü. Nihayet, dudakları hafif bir tebessümle büküldü. Omuzunu silkerek, «Ben ne bileyim?» dedi. «Ben bütün gece Nezam'la meşgul olmadım

ya? Sonra... Nezam bana bu yüzden fevkalâde güzel bir araba aldı... Artık ne yapabilirdim?» Colette öyle büyük bir hayretle konuşmuştu ki, ona hak verirmiş gibi başımı sallamaktan başka bir çare bulamadım.

— «Anlıyorum... Lütfen devam edin.»

— «Peki... Çok iyi bir insansınız. Beni anladığınıza memnun oldum... Neyse, Keane'i cinayet suçundan muhakeme ettiler. Nezam, şahitliğe çağırıldı. Ben de öyle... Keane, "Cezaya aldırmıyorum," diye bağırdı. "Bütün arzum bunun bir düello olduğunu ispat etmek. Ben silâhsız bir adamı vuracak korkaklardan değilim!"» Bir kahkaha attı. «Ne komik değil mi? Bu İngilizler de pek antika oluyorlar!» Yine gülerek, içkisinden bir yudum aldı. Tereddütle durdu. Sonra İngilizin bu "komik" hareketini düşünerek, bir kahkaha daha attı.

Nihayet ciddileşerek, «Keane'i müebbet hapse mahkûm ettiler,» dedi. «Fakat o bahsedilen hapishaneye gitmedi. Zira hücresinde kendisini astı.»

Colette, koltuğunda arkasına yaslandı. Büyük evde bir yerde bir saat iki buçuğu çaldı.

Kadın, düşünceli bir tavırla, «Dâva sona erinceye kadar bir hayli endişelendim,» diye itiraf etti. «Korktuğum biri vardı. Bir tek kişi. Siz onu tanımazsınız... Adı Bencolin'dir. Allah belâsını versin!» Yumruklarını sıkarak, Fransızca küfürler savurdu. «Durmadan her şeye güler. Hiç bir şeye inanmaz... Bahsettiğim hâdise olduğu zaman harpte çıkan bir mesele dolayısiyle Fransa'dan ayrılmıştı. Dâva sırasında da Paris'te değildi... Döndüğü zaman ise her şey sona ermişti artık. Bir gün çat kapı bana geldi. Silindir şapkası, beyaz eldivenleriyle çok şıktı. Bana gülerek, "Günaydın, Matmazel," dedi. O vakit ben, «Ne demek istiyorsunuz?" diye bağırdım. "Sizi tanımıyorum..." O zaman tekrar güldü. "Ah, Matmazel. Hakikaten tanımıyor musunuz? Fakat günün birinde tanıyacaksınız. Size bunu söylemeğe geldim: Günün birinde tanıyacaksınız." Ondan sonra çıkıp gitti. Ben polisten korkarım. Aslında onlar hiç de aptal değillerdir. Polisler aklıma gelince muhakkak Bencolin'i hatırlarım...» Derin bir nefes aldı. «İşte şimdi de bu yüzden polise gidemiyorum. Fakat siz... siz başkasınız, dostum.»

Kör ilâhların bütün muziplikleri üzerindeydi anlaşılan. Ölüm, tesadüf ve Sharon'un yersiz öğünmesi yüzünden, polisle konuşmak istemiyen bu kadının hikâyesini dinlemiştim.

Colette, konuşmasına devam etti. «Size bütün bunları ne-

den anlattığımı merak ediyorsunuz, değil mi? Pekâlâ... Size "Keane" in hakikî adını hiçbir zaman öğrenemediğimi söyledim. Fakat **biri bu ismi biliyor. Biri, Keane'nin ölümüne Nezam'la benim sebep olduğumu sanıyor. Ve bu yüzden de bizi öldürmek istiyor.**» Kadın, öne doğru eğilerek, korkunç bir ısrarla yüzüme baktı.

— «Peki, bu şahıs kim?» diye sordum.

— «Bilmiyorum. İşte sizden istediğim bu: Onun kim olduğunu öğrenin. Yarabbi! Ne korkunç şey! Bu adamın sinsi sinsi etrafımda dolaşmasına tahammül edemiyeceğim.»

Artık bildiklerimi belli etmemek için bütün dikkatimi kullanmam lâzımdı. Vaziyet tamamiyle meydana çıkmıştı. Sevinç ve zaferle bağırmamak için kendimi güç tutuyordum.

— «Yani... Keane'i tanıyan birinin, bir arkadaşının, müthiş bir intikam planı hazırladığını mı sanıyorsunuz?»

— «Evet.»

— «Fakat bahsettiğiniz hâdise harpten hemen sonra, yâni seneler önce olmuş. Demek —Aman dikkat, Jeff!— biri bunca senedir peşinizi bırakmıyor?»

— «Hayır, hayır! Senelerdir değil..., biz Londra'ya geldikten sonra başladı. Zaman o meçhul şahıs daha ziyade Nezam'ın peşini bırakmıyordu.. Benimle ise ancak bir kaç hafta evvel uğraşmağa başladı. İşte sizinle bu yüzden konuşmak istedim. Nezam'a aldırdığım yok. Ben yalnız **kendimi** düşünüyorum. İsterse Nezam'ı öldürsün. Nasıl olsa Nezam'ın vasiyetnamesi sayesinde hiç sıkıntı çekmeyeceğim... Fakat o meçhul katil beni de öldürmek istiyorsa...» Kollarını açtı.

Müstehzi bir tavırla, mırıldandım. «Anlıyorum... Peki, adamın sizin peşinizde olduğunu düşünmenizin sebebi nedir? Sonra, bunun Keane'in ölümüyle alâkalı olduğunu nereden çıkardınız?»

— «İşin iç yüzünü Nezam biliyor. Fakat bana bir şey söylemiyor. Zaten o acaip bir adamdır. Çıldırmış gibi bağırıyor.. "Ölüm peşimde!" diye haykırıyor. Bir şeyler seziyor o.» Sözlerini kuvvetlendirmek ister gibi iri ellerini koltuğun yanlarına vurdu. Bakışlarından her türlü hurafeye inandığını anlamak kabildi. «Nezam, polise gitmenin faydasız olduğunu düşünüyor. Anlamadığım bir takım acaip sözler söylüyor. Fakat Nezam çok kültürlü, çok bilgili bir adamdır. Evet... Bir şeyler hissediyor o. Fakat size ona olanları değil, kendi başıma gelenleri anlatacağım.»

Kafasındaki sahneyi iyice canlandırmak ister gibi sustu. Konyağını bir nefeste bitirerek, bardağı tekrar masaya koydu.

— «Nezam bana uzun zamandan beri kendisini korkutmağa çalışan bir adamdan bahsediyordu... Onun kendisine bir şeyler yolladığını söylüyordu. Fakat ben Nezam'a aldırmıyor, gülüp geçiyordum. Sonra bir gün — Yarabbi! Yarabbi! Bir gün, bana bir mektup geldi. Mektup burada değil, evde. Fakat içindekileri âdeta ezberledim. Zira bunu belki yüz defa okudum. Size mektupta yazılı olanları kelimesi kelimesine tekrarlıyacağım.» Elini kaldırarak ağır ağır konuşmağa başladı. «Mektup, "Muhterem Miss Laverne," diye başlıyordu. "Sizin Paris'te J.G. Keane adlı bir gencin ölümüne sebep olduğunuzu yeni öğrendim. Bu suçunuzdan dolayı cezalandırılmanız lâzım gelip gelmediğini pek iyi bilmiyorum. Fakat ihtiyatlı davranmağı tercih ederim. 17 Kasım, Keane'in ölüm yıldönümü. O günün hem siz ve hem de Mr. Nezam El Moulk için hususi bir ehemmiyet kazanmasını arzu ediyorum. Bunun için de elimden geleni yapacağım. Hürmetler"» Kadın, susarak, yutkundu.

— «E?» dedim.

Colette, «İmza, "Jack Ketch,"» diye tamamladı.

Gecelerimizi büsbütün karartacak olan o heyyulâ iyice ortaya çıkmıştı artık. Kulüpte, santralin önündeki bankoya dayanan o beyaz ellerin, Jack Ketch'in ellerinin, Colette Laverne'in oturduğu koltuğun arkasında belirdiğini görür gibi oldum.

Kadın, ateşin uçuk renkli ışığında hareketsiz oturuyordu. Ellerini birbirine kenetlemişti. «Nezam'a Jack Ketch'in kim olduğunu sordum. Bana, "Bu vaktiyle Londradaki suçluları asan cellâda takılan uydurma isimdir," dedi. İngilizler cellâttan böyle bahsederlermiş.»

— «Peki ondan sonra ne yaptınız?»

— «Önceleri, Nezam çok telâşlıydı. Hattâ o meçhul katili bulmak için kendisine yardım etmemi bile istedi. Fakat ben aldırmadım. Nezam'ın dertleriyle uğraşacak değildim ya? Fakat sonradan mektubu alınca fena halde korktum tabiî. Nezam'a yardım etmeğe de karar verdim.» Birinci sigaranın ateşiyle ikincisini yaktı.« Ve Nezam da elinde bir tek ip ucu olduğunu söyledi.»

— «Nasıl bir ip ucu?»

— «Bilmiyorum... Yalnız, dediğim gibi Keane kendisin-

den pek bahsetmezdi. Fakat Nezam bir keresinde onun bir isim söylediğini duymuş. Bir tanıdığının adını... Nezam bu ismi bir daha unutmamış. Zannedersem Keane, Dallings adlı bir arkadaşından bahsetmiş.»

— «Ya?»

— «Nezam, Dallings'den "Keane'in kim olduğunu öğrenebileceğimizi düşündü. Keane, Dallings'i tanıyordu. O zaman Dallings'in de Keane'in asıl adını bilmesi lâzımdı. Keane'in kim olduğunu öğrendiğimiz takdirde, bizi tehdit eden adam hakkında da bir fikir edinebilecektik.. Fakat Dallings denilen genç de o kadar gülünçtü ki!» Kadın birdenbire bir kahkaha daha attı. Parlak gözlerindeki ifadeden olanları hatırladığını anlamak kabildi. «Ha! Bu ingilizler de çok acaip oluyor. Bence Mr. Dallings, aptalın biri! Neyse... Size olanları anlatayım... Nezam, ne yapıp yapıp Dallings'i yakaladı ve onu kendisiyle tanışabileceğim bir gece kulübüne yolladı. Onunla ahbap oldum. Geçen gece Dallings, içkiyi fazla kaçırdı. Benimle eve gelmek için ısrara başladı. Onun bana ne faydası dokunabilirdi? Onu aldattım... Taksiyi gönderip, Dallings'i de atlattım. Zavallı ne adımı biliyor, ne de adresimi...» Yine güldü. «Ne diyordum? Ha... Dallings'e doğrudan doğruya gidip Keane'i tanıyıp tanımadığını sormaktan çekindik.. Dikkatli davranmamız lâzımdı. Ona maksadımızı da açıklıyamazdık...»

— «Zira o Jack Ketch olabilirdi.»

Colette, bana hayretle baktı. Sonra da istihkarla, «Dallings mi?» dedi. «O budala? Hah! Sersemin biri o... Hayır, hayır... Zaten onun Jack Ketch olduğunu zannetseydim, kendisiyle taksiye biner miydim? Ha! Ben de o göz var mı, dostum? Hayır, hayır... Biz sadece onun Keane'i tanıyabileceğini sanıyorduk.» Sabırsız sabırsız kımıldandı. «Fakat Dalling'in bir şeyden haberi yoktu. Ben zaten öyle olacağını Nezam'a da söylemiştim. "Keane" ölen İngilizin takma adıydı. Dallings, onun kim olduğunu nereden bilirdi? Değil mi ya? Ona, İngilizin takma adından başka bir şey söyleyemiyorduk. Dallings, sadece uydurma bir isimden ne anlar, bahsettiğimiz gencin kim olduğunu nasıl bilirdi? Püf... Sonra Dalling'in bir sürü arkadaşı vardı...

— «Elinizde Keane'in resmi yok muydu? Alelâde bir fotoğrafı veya buna benzer bir şey?»

— «Maalesef.»

— «Onun kim olduğunu öğrenen olmadı mı? Bilhassa dâva sırasında?»

— «Hayır. Keane, "Madem öleceğim," diyordu. "Ailemin şerefine leke sürmemin ne lüzumu var?"... Keane'in kim olduğunu hiç bir zaman öğrenemediler. Bütün kâğıtlarını, vesikalarını yırtmıştı. "Ortadan kaybolurum, olur biter," diye düşünüyordu.»

— «Peki, nasıl bir gençti o?»

— «Püff...» Colette, başını salladı. «Ne bileyim? Uzun boylu, koyu renk saçlı, gri gözlü bir genç... Böyle şeyler anlatılmaz ki... Herhangi bir kimse olabilirdi o. Hattâ siz bile... Neyse... Şimdi size bu gece olanları anlatacağım.»

Sharon, titreyerek divandan kalktı ve ateşi canlandırmak arzusuyla şömineye doğru gitti. Cızırdayan kütükler, alevler içinde döndüler. Fakat oda çok soğuktu. Kalbimin şiddetle çarptığını hissediyordum.

— «Mr. Marle, Jack Ketch Nezam'ı ele geçirdi!»

Colette'in bu sözleri bende beklediği heyecanı uyandırmamıştı. Ben sadece başımı sallayarak, «Nereden biliyorsunuz?» diye sordum.

— «Nezam, bugün akşam üzeri bana telefon etti. Soğuk almıştı. Üstelik çok da heyecanlıydı. Bu gece arabasıyla gelip beni alacağını, yemeği dışarıda yiyeceğimizi söyledi. Ben, "Pekâlâ," dedim. Zira, hem hizmetçime, hem de aşçıma izin vermiştim. Nezam, saat sekizde gelecekti... Vakit gelince, hazırlanıp giyindim... Fakat Nezam gelmedi.. Bekledim, bekledim... Lâkin Nezam ortalarda yoktu... Evde yapayalnızdım. Birdenbire, "Yarabbi!" diye düşündüm. "Ya bu adama bir şey olduysa?" Hemen evdeki ışıkları birer birer yaktım. Dakikada bir de pencereye koşup, dışarıya bakıyor, uzaktan bir araba sesi akseder aksetmez de kapıyı açıyordum. Fakat Nezam gelmedi. Kaldığı kulübe telefon ettim. Bana Nezam'ın bir saat evvel çıktığını söylediler. O zaman paniğe kapıldım. "Acaba Jack Ketch'in eline mi düştü? Cellât beni de mi yakalıyacak?" Korkudan çılgına dönmüştüm.» Kadının dudakları titriyordu. Sharon'a baktı. «Şekerim bu sabahlığı giymek için çıkardığım elbise nerede? Cebinde bir şey var.. Nerede? Çabuk söyle!»

Sharon, «Arkandaki sandalyenin üzerinde,» diye cevap verdi.

Colette, ayağa kalktı. Tahmin ettiğimden daha da uzun boyluydu. Gergin adaleleri, vücudünün şehvetli hatlarını, dar,

kısa mavi sabahlığın sardığı kusursuz göğsünü, biçimli kalçalarını ve kıvırarak dizlerinin üzerine kadar indirdiği siyah ipek çoraplarının kavradığı uzun bacaklarını iyice tebarüz ettiriyordu. Colette, uzun boylu olmasına rağmen hiç de "kazık gibi" denilen tiplerden değildi. El Moulk'un kadının yanında cüceleştiğini düşündüm. Colette, olanca haşmetiyle odanın gölgeli tarafına doğru yürüdü. Onun, bir sandalyenin üzerine atılmış olan bir elbisenin cebinden bir şey aldığını gördüm. Başını eğdiği zaman koyu kırmızı topuzu pırıl pırıl parlıyordu. Yan gözle çabucak bize baktı. Sonra da dönerek, koltuğuna oturdu. Elini sıkı sıkı kapamıştı.

— «Nezam'ı bir saat daha bekledim, ondan sonra da adamın başına bir felâket geldiğine iyice inandım. Pencerenin önünde oturmağa başladım. O kadar korkmuştum ki, sokaktan geçen polise içeri girip benimle konuşmasını söyledim.» Hiddetle ilâve etti. «Aldırmadı bile... Hiç aldırmadı... Dışarı çıkmak istemiyordum ama evde de korkuyordum... Sonra bu odanın ışığını gördüm. Miss Grey'in bugün akşam üzeri geldiğini görmüştüm. Hattâ o bana yalnız olduğunu da söylemişti. Hemen koşup, zili çaldım. "Şekerim, Allah aşkına gelip biraz benimle otur," dedim. "Evde ödüm patlıyor..." Sharon, size telefon etmeğe çalışmış, fakat kendisine dışarı çıkmış olduğunuzu söylemişlerdi. Onun için bize gittik. Yukarki kata çıkarak içki içtik, konuştuk. Sharon, bana geçen bahar Paris'te o esrarlı hâdiseyi nasıl çözdüğünüzü anlattı...» Yan yan Sharon'a baktım. Gözlerini ileride bir noktaya dikmişti, yanakları kıpkırmızıydı.

— «... Böylece saatler geçti. Nezam da gelmedi tabiî. Nihayet, Sharon, "Ben artık gideyim," diye ayağa kalktı. Ben, "Olmaz, olmaz," dedim. "Yalvarırım, gitme... Bu gece burada kalmalısın. Yalnızım... Korkuyorum..." Tam o sırada biri kapıya vurdu...»

Bu sözleri duyar duymaz, acaip bir korku, tıpkı keskin bir soğuk gibi iliklerime kadar işledi. Colette, gözlerini dehşetle karışık bir yalvarışla yüzüme dikmişti.

— «Kapı, "Tak tak tak," diye vuruldu... Sokak kapısı...» Kadın, elini kaldırarak, görünmeyen bir kapıya vuruyormuş gibi yaptı. «Ben kendi kendime, "Nezam mı acaba?" dedim. "Fakat o daima zili çalar..." Bu yüzden, önce aşağıya inmekten korktum. Hattâ Sharon'a, "Hayatım," diye yalvardım. "Ne olur, sen de benimle gel..." Evdeki ışıkların hepsi de yanıyor-

du. Ağır ağır aşağıya indim. Öyle bir dehşete kapılmıştım ki, nefes alamıyordum. Neredeyse boğulacaktım. Kapı hâlâ, "Tak tak tak," diye vuruluyordu.» Colette, bir an durdu. «Nihayet kapıyı açtım... Dışarıda kimse yoktu. İleriye, sislerin arasına baktım. Sonra da birinin eşiğe bir kartvizit bırakmış olduğunu farkettim. Bunu almak için eğildim ve **birdenbire biri omzuma vurdu.**»

Kadın, kollarını açtı. Dişleri kenetlenmiş, dudakları gerilmişti. Artık hıçkırıyordu.

— «Tam kartviziti aldığım sırada biri arkamdan uzanıp omzuma vurdu. Artık tahammülüm kalmamıştı. Haykırarak, koşmağa başladım... Sonrasını hatırlamıyorum. Kendime geldiğim zaman, şu divanda yatıyordum. Bu kart da elimdeydi.»

Bunu bana uzattı. Karta ne yazılı olduğunu tahmin etmiştim. Şömineden akseden ölgün ışıkta o korkunç ismi okudum: "Mr. JACK KETCH" Kartın kenarına kan bulaşmıştı...

Uzun bir sessizlik oldu.

— «Size saldıran olmadı, değil mi?» diye sordum.

— «Hayır. Zannedersem bu... bir... bir... ihtardı. Onun hazır olduğunu sanmıyorum..»

— «Peki, omzunuza vuran şahıs?»

— «Ben kimseyi görmedim.»

Sharon'a döndüm. «Bu hâdise olduğu zaman sen neredeydin?»

Yüzünün hatları iyice gerilmiş olan Sharon, yine ileride bir noktaya bakarak, «Hemen Colette'in arkasındaydım,» diye cevap verdi. «**Ben de** kimseyi görmedim.»

— «Sonra ne oldu?»

— «Colette, sokak lâmbasının önünde bayıldı. Bir adam bize doğru geliyordu. İkimiz birden Colette'in üzerine eğildik. Ben, "Bir doktor bulmalı," dedim. Adam, "Ben doktorum." diye cevap verdi. Colette'i buraya taşıdık. O kendisine geldikten sonra, katiyen evine dönmeyeceğini söyledi.»

Fransız kadını, tiz bir sesle bağırdı. «Eve dönmek mi? Benim çıldırdığımı sanmıyorsun ya?»

— «Rica ederim, o kadar bağırmayın,» dedim. «Bu hâdise ne zaman oldu?»

Colette, yutkunarak, «Ben ne zaman olduğunu biliyorum,» diye mırıldandı. «Zira gözüm daima saatteydi... Kapı vurulduğu zaman biri çeyrek geçiyordu, Mr. Marle.»

Mesele açıklanmıştı. Bu gizli ve korkunç resmi meydana

getirecek şekil ve boyalar da önümdeydi ama ben ne yapacağımı bilmiyordum. Bencolin, «Hiç bir şey söyleme,» demişti. Ben de şimdi başka ne gibi sualler sorabileceğimi düşünüyordum.

Colette, «Nihayet tahammülüm kalmadı,» diye fısıldadı. «Miss Gray'in söylediklerini hatırladım ve ona size telefon etmesini söyledim.»

(Tabiî Sharon da yaptığı blöften sonra beni çağırmak zorunda kaldı. Ben de onu yalancı çıkarmamağa çalıştım.»

— «Söyleyin, Mr. Marle, hayatım tehlikede mi?»

— «Evet.»

— «Onun Nezam'ı ele geçirdiğine inanıyor musunuz?»

— «Evet. Bu hususta katî bir tavırla konuşabilirdim. Zaten herkes sizin çok zeki, çok bilgili bir adam olduğunuzu sandı mı, ondan sonra kolaylıkla bir allâme rolü yapabilirsiniz. Çenemi oğuşturarak, kaşlarımı çattım. Kendimi Amerika Cumhurbaşkanı sanmağa başlamıştım. Başımı sallayarak, «Bu işi psikolojik zaviyeden tetkik etmek lâzım...»

(Ne olduğunu anlamadığınız bir meseleyle karşılaştığınız zaman bu sözleri rahatça söyleyebilirsiniz.)

— «Fakat ben ne yapacağım?»

— «Ne mi yapacaksınız?» Ellerimi katî bir tavırla dizlerime vurarak, ayağa kalktım. Bir taraftan da tasvib edilen şekilde konuşabilmek için kendimi hazırlamağa çalışıyordum. «Öhhö... Küçük, enteresan bir mesele, Miss Laverne. Bunu biraz düşünmem lâzım. Sizinle yarın bu hususta görüşürüz. Müsaadenizle bu kart şimdilik bende kalsın... Jack Ketch'in size gönderdiği mektubu da görmek isterim. Bu gece evinize dönecek misiniz?»

— «Hayır! Burada, Sharon'la kalacağım. Yanımıza bir tabanca alacak, odanın kapısını da kitleyeceğiz.»

Kadın, soğukkanlılıkla idareyi ele almıştı. Artık onu vaz geçirmek de kabil değildi. Daha bir müddet konuştuk ama fazla bir şey öğrenemedim. Zira Colette'i sorguya çekerken çok dikkatle hareket etmem lâzım geliyordu. Bir iki defa hakikati olduğu gibi söylemeği de düşündüm. Fakat gecenin bu uyuşuk fakat korku dolu saatinde bunun hiç bir faydası olmayacaktı. Fakat Bencolin'den sakin bir tavırla bahsederek, bu işini bilen, soğuk kadını müthiş surette korkutacağımı biliyordum. Doğrusu zevkli bir şey olurdu bu. Meselâ ona, «Bil-

mem ki... Bunu beraber çalıştığım arkadaşımla konuşmam lâzım... Yani Bencolin'le...» diyebilirdim.

Nihayet, müsaade isteyerek kalktım. Kapıda bir an durup, Colette, «Keane'in kim olduğunu bilebilecek biri yok mu?» dedim.

Kadın, beni şaşırtan bir şey söyledi. «Var tabiî.»

— «Ne?»

Colette, dalgın dalgın sönmeğe yüz tutan ateşe bakıyordu. Ben böyle bağırınca, kendine geldi. O anda gözlerindeki ifadeyi okudum. Kadın, «Fena hata yaptım,» diye düşünüyordu. Sonra sert bir sesle, «Evet,» diye cevap verdi. «Böyle biri var. Fakat o **adamı** konuşturmak da kabil değil.»

— «Kim o?.. Ne demek istiyorsunuz?»

Colette, kuru bir sesle, «Sizinle münakaşa etmek niyetinde değilim,» dedi. «Böyle biri var. Fakat ondan bir şey öğrenmemiz imkânsız. Bunun sebebini söyleyemem. Yalnız onu konuşturamıyacağımıza inanın. Bu sözlerim kâfi sanırım.»

Ondan başka bir şey öğrenemedim. Ya, ağzını sımsıkı kapatıp oturuyor, ya da o tiz sesiyle lüzumsuz yere El Moulk'a küfrederek, konuşmama mâni oluyordu. Evet. Colette, Keane'nin kim olduğunu bilen adamdan bahsetmekle hata etmişti... Fakat nasıl bir hataydı bu? İşin iç yüzü neydi? Bunu bilmiyordum. Sanki yetişmiyormuş gibi ortaya yeni bir esrar daha çıkmıştı. El Moulk'la Colette, Keane'nin kim olduğunu bilir ümidiyle, Dallings'in peşine takılmışlardı. Halbuki ortada Keane'in asıl adını bilen bir adam vardı. Ama ona aldırmamışlardı bile... Tabiî Colette'in yalan söylemiş olması da ihtimal dahilindeydi.

Her ne hal ise, bütün uğraşmama rağmen Fransız kadınından başka bir şey öğrenemedim.

Üstelik, Sharon'un da aksiliği tuttu. O geniş merdivenlerden yanyana, titreyerek indik. Sabahın o saatinde ev daha kasvetli duruyordu. Herşey karmakarışık olmuştu... Zaten böyle maceralarda bir karışıklığın çıkıp çıkmayacağını, bunun ne zaman olacağını kimse önceden söyleyemezdi. Sharon'dan vazgeçmek daha doğru olmayacak mıydı? Sharon'la geçinmek imkânsızdı. Bunu çoktan öğrenmiş olmam lâzımdı. O ufak tefek, şirin ve şımarık bir çocuktu. Üstelik son derecede mantıksızdı da. Ben paltomu ve şapkamı giyerken, Sharon da ön kapıyı açtı. İçeri dolan soğuk kemiklerime kadar işledi. Sis kaybol-

muş, donmuş bir ay Mount sokağını aydınlatmağa başlamıştı. Aşk! Hah! Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu.

Sharon, «İyi geceler, Mr. Marle,» dedi. «Başıma bu derdi sardığınız için de çok teşekkür ederim.»

Tepem attı ama yine de sükûnetle, «Sharon,» diye cevap verdim. «O zekice manevraların yüzünden bu derdi başımıza senin sardığını hatırlatabilir miyim?»

Sokak, ölü beyaz ve gümüş renkleriyle meydana getirilmiş bir tabloydu sanki. Sharon, gözlerini aya dikmiş, kımıldamadan duruyordu. Nefesi, buharlaşarak uçmaktaydı. Soğukta titremesine rağmen, gözlerindeki körpe pırıltı kaybolmuyordu.

— «İçeri gir,» dedim. «Üşüyeceksin.» Aşk!

Şafaktan evvel uyanan rüzgâr Londra'nın kuytu köşelerini dolaşıyor, sıkıntılı sıkıntılı ıslık çalıyordu. Adımlarım kaldırımlarda garip akisler yapmaktaydı. Çok uzaklarda birdenbire uyanan bir düdük kısaca öttü. Bir atın nal seslerini duydum. Sokak lâmbaları uçuk renkli ışıkta kestiriyorlardı...

«Cehennem kulübü» ne geldiğim zaman dördü geçiyordu. Zira taksi bulamamıştım. Bina, derin bir karanlığa gömülmüştü. Yalnız salonun şahnişinde ölü bir ışık vardı. Döner kapı beni şaşırtan bir gürültüyle, hışırdayarak açıldı. Karanlık holde durarak, soldaki koridora baktım. Salonun kapısındaki perdelerin arasından hafif bir ışık sızıyordu. Orada kimin oturduğunu biliyordum... İlâç almadıkça uyuyamıyan bir bedbahttı bu.

Bencolin, salona girdiğimi duymadı bile. Büyük şöminenin önündeki geniş koltuğa iyice yerleşmişti. Dizlerinin üzerinde açık bir kitap vardı. Dirseğinin dibinde bir lâmba yanıyordu. Fakat yüksek tavanlı odanın diğer tarafları karanlık gölgelere bürünmüştü. Arkadaşım, elinde büyükçe bir kadeh, dalgın dalgın geçmek üzere olan ateşe bakıyordu.

Başını iyice eğmişti, çenesi neredeyse göğsüne değecekti... Bir müddet başını çevirmedi. Fakat nihayet, «Geceler çok uzun, Jeff,» diye mırıldandı. «Geceler çok uzun...»

Sonra dalgın bir tavırla, elini kaldırarak, gözlerine doğru götürdü. O zaman kadehinde biraz içki kalmış olduğunu gördü ve bunu çabucak başına dikti. Sanki, şömineyle paylaştıkları bir sır varmış gibi ateşe bir göz atarak, usulca güldü.

— «Bu gece müthiş şeyler öğrendim, Bencolin,» diye mırıldandım. «Bak, dinle... Biliyor musun?»

Sözümü kesti. «Evet, biliyorum. Ne öğrendiğinin farkın-

dayım... Zira, bunu ben de biliyorum, dostum. Fakat bu bahsi kapat. Şu ara...»

— «Anlatacaklarımı dinlemek istemiyor musun?» diye itiraz edecek oldum. Sonra da gözüm masaya bıraktığı kitaba ilişince durakladım. «Aa... Ne oluyor, Bencolin?.. "Fısıltılı Evdeki Cinayetler", yazan J.J. Ackroyd...»

Ciddî bir tavırla kitaba bakarak, başını salladı. Bencolin'in sarhoş olduğuna kanaat getirdim.

Arkadaşım, «Roman hakikaten güzel,» dedi. Artık Fransızca konuşmağa başlamıştı. «Detektife bayıldım. Henüz katilin kim olduğunu bilmiyorum ama, buna da şaşmamak lâzım. Zira daha kitabın ortasına gelmedim...» Birdenbire susarak, gülümsedi. «Tiens! Jeff, halini bir görsen! Yüzünde gayet komik bir ifade var.»

— «Bu gece hakiki bir cinayet işlendi. Ama sen oturmuş cinai roman okuyorsun! Bu...»

— «Ah... Fakat sen vaziyeti anlamadın, Jeff,» diye içini çekti. Kitabın, kırmızı kapağına parmağını vurarak, «Bunu küçümseme,» diye izah etti. «Zeki bir insan, bu tatsız dünyada ancak böyle romanlar okuyarak hoşça vakit geçirebilir. Ben, yavaş yavaş filezoflaştığımı hissediyorum...»

— «İşte bu güzel,» dedim. «Bu sözleri Avrupanın en meşhur detektifi söylüyor ha? Bu, senin karakterine uymayan bir şey, Bencolin. Sonra, hakikatlerin daima hikâyelerden daha acaip, daha enteresan olduğunu da unutma...»

Beni susturdu. «Rica ederim, Jeff. Rica ederim! Bana o can sıkıcı yalanı tekrarlama! Sen, hayali geniş olmayan insanların icat edebildiği ilk ve son paradoksu söylüyorsun. Üstelik bu söz doğru da değil. Bu sinsi bir propaganda, Jeff. Romanların da hayat kadar sıkıntılı olmasını isteyen neşesiz ve kasvetli adamların propagandası. Şüphecilerle dolu bu dünyada inanılan tek eski düstur bu sanırım. Bize lâzım olan korkusuz bir kahraman. Bu cesur adam, bu eski istibdada karşı gelecek ve olanca sesiyle, "Hikâyeler, hakikatlerden daha acaip, daha enteresandır!" diye bağıracak.»

— «Fakat sen,» diye atıldım, «dünyanın en korkunç cinayetleriyle karşılaştın...»

Esneyerek, sözümü kesti. «Ben de, hemen herkes gibi sıkıntıdan patlıyorum... Onun için de "Fısıltılı Evdeki Cinayetler" i okuyorum. Rahatça okuyabileceğim romanlar da böyle cinai olanlar zaten... Bir zamanlar bayıldığım harp hikâyeleri

şimdi Almanların Fransızları çok sevdiklerini, Fransızların da Almanlara bayıldıklarını, hain ve zengin adamların herkesi birbirlerine düşürdüklerini ispat etmek için yazılıyor. Yine büyük bir utanmazlıkla, hayran hayran okuduğum şehvet ve aşk romanları da bir erkekle metresinin, zevk almağa cüret etmemek şartıyla hemen her şeyi yapabileceklerini anlatan ağır ve ciddî risaleler halini aldı. Hele o "mühim", "mânalı", "muazzam" eserlere gelince... Yarabbi! Muharrirlerin hepsi de sanki başka bir lisandan kötü bir tercüme yapıyormuş gibi zırvalayıp duruyorlar.»

Birdenbire susarak, neşeyle yüzüme baktı.

— «Bu nutuk daha ne kadar sürecek?» diye sordum.

— «... Kısacası hayat, bu roman kadar heyecanlı, montazam ve dramatik değildir. Son sualine cevap olarak da şunu söyliyeceğim: gidip yatsan iyi olur. Ben romanı bitirmek niyetindeyim.»

— «Fakat, asıl cinayet...»

— «Jeff, asıl cinayetin şaşılacak bir tarafı yok. Bakkal, kasap veya manav cinayet işlediği zaman onları yakalarım... Fakat rica ederim, benden o adamlara karşı hususi bir alâka göstermemi bekleme. Zira bence insanlar kadar iç sıkıcı mahlûklar olamaz. Sana, istediğin zaman hakiki cinayetin iç yüzünü anlatırım... Bu arada "Fısıltılı Ev" deki katili hâlâ bulamadığımı ve bu yüzden de çok şaşırdığımı itiraf edeceğim...»

Ben odadan çıkarken o romana dalmıştı bile. Kaşlarını çatarak, kitabın üzerine eğilmişti. Saatin yelkovanı ise ağır ağır ilerliyordu. Neredeyse beş olacaktı...

VIII. MAVİ BALMUMU

Z-z-z-zırrrr-zırrrr-zırrrr!

Uykunun sisleri arasında durmadan çalan bir zil.

Sonra Thomas'ın sesi, «Telefon, efendim.»

Sersem sersem doğrulup oturdum. Aman Yarabbi! Yatak odası da ne kadar soğuktu? Dışarıda da yine sis vardı galiba... Veya belki de yağmur yağıyordu. Yatağın baş ucundaki komotun üstüne dumanları tümen bir fincan çay konulmuştu.

Telefona «Allo?» dedim.

Sharon, Jeff?» diye sordu. Uykum hemen dağıldı tabiî. «Jeff, Colette bu sabah evine gitti.»

— «Ya?»

— «Jeff, dün gece herşeyden haberin vardı değil mi? Sabah gazetelerini gördüm.»

— «Ya?»

— «Ben de bugün gidiyorum.»

— «Bir yere gidemezsin. Polise senin de suçlu olduğunu, İngiltereden ayrılmana müsaade etmemelerini söyledim.» Thomas'a baktım, «Şu pencereyi kapa. Eskimo musun, nesin?»

Böyle Sharon'la o akşam üzere başbaşa çay içmeyi kararlaştırdık. Ona bildiklerimi anlatacağıma dair söz de verdim.

Çayımı içip, biraz ısındıktan sonra Thomas, Müfettiş ve diğerlerinin beni aşağıda, kahvaltıya beklediklerini haber verdi. Giyinirken, geceki hâdiseleri şöyle bir sıraya koydum. Hiç olmazsa Jack Jetch meselesiyle, Dallings'in gece kulübünde karşılaştığı kadınla geçirdiği macera biraz aydınlanmıştı. Şimdi de öğrendiklerimi, bizimkilerle münakaşa edecektim.

Bencolin'le Sir John, bomboş yemek salonunda bir masanın başına geçmişlerdi. Kahvaltı ediyorlardı. Büyük oda iyice karanlıktı. Sadece bizimkilerin masasında bir lâmba yanıyordu, işte o kadar. Müfettiş Talbot da bir iki dakika evvel gelmiş ve bizimkilerin ısrarı üzerine bir kahve içmeğe razı olmuştu.

Kahvaltıdan sonra, bir sigara yakıp, şöyle rahat bir nefes aldım ve hikâyemi başından sonuna kadar anlattım. Talbot, hiç sesini çıkarmadı ama gözlerini iyice açarak, dişlerini takırdattı. Hiç durmadan da not tuttu. Sözlerim sona erince, Sir John kaşlarını çatarak, piposunu tabağının kenarına vurdu.

— «Kadının ağzından bu şekilde laf almanız mertliğe sığar mı?»

— «Eğer kadınla on dakika konuşsaydınız, mertliği filân unuturdunuz,» diye kestirip attım. «Hattâ bu sözü lügâtınızdan da çıkarırdınız. Colette Laverne acınacak bir mahlûk değil.»

Bencolin, söze karıştı. «Jeff, kadın mevzuunda biraz eski kafalıdır... Hoş, Colette de insanın asabını bozacak bir mahlûktur ya, o da başka.»

— «Üstelik,» dedim. «Kadın, zavallı Keane'nin ölüme sürüklenmesine yardım ettiğini açık açık söyledi... Anlaşıldığına göre Keane, o Fransızla hakikaten düello etmiş.»

Sir John, dudaklarını büzerek, kaşlarını çattı. «Mr. Marle, sizin kanunları pek iyi anladığınızı sanmıyorum. Düello da etmiş olsalardı, Keane'nin vaziyeti yine değişmezdi. Kanun, böyle hafifletici sebepleri kabul etmez. Birinin canına kasdeden bir insan cezalandırılır. Bilhassa bir düelloda cana kasıt gayet sarihtir. Keane, cinayet işlemişti, suçluydu... El Moulk'a gelince... Belki o da hakikaten düelloya karışmıştı... Tabiî o zaman Mısırlının da suç ortağı addedilmesi lâzım gelirdi. Yani kanun nazarında o da Keane kadar suçluydu... Anladığıma göre El Moulk, Keane'i ölüme sürüklememiş, sadece kendisini kurtarmağa çalışmıştı. Belki bunu pek de şerefli sayılacak bir şekilde yapmamıştı ama...»

— «Yani,» dedim. «Meselâ... Bencolin'le siz düello etmeğe kalksanız, Müfettiş Talbot'la beni de şahit olarak çağırsanız, birinizden biri öldüğü takdirde, biz de katil mi sayılırız?»

— «Evet.»

— «O halde...» Bir an durdum. Belki de, El Moulk, Keane'e karşı düşmanca hisler beslemiyordu.»

Bencolin, söze karıştı. «Bir dakika! Bir dakika!» Arkadaşım istihzayla gülmeğe başlamıştı. «Sen İngiltere kanunlarından bahsediyorsun, Sir John.»

— «Vaziyet Fransada da aynı değil mi?»

— «Kanun bakımından öyle... Fakat bildiğin gibi karar tamamiyle jüriye aittir. Kanun, kararı jüri âzalarının verece-

ğini, hâkimin onlara müttehimi suçlu bulmalarını tembih edemiyeceğini bildirir... Zannedersem Fransada düellolara ne gözle bakıldığını sen de biliyorsun. Bunun şerefli, mertçe ve uygun bir usul olduğuna inanılır. (Ben de aynı fikirdeyim, Sir John.) Fransızlar, mahkemeye koşup, kalb yaralarını frankla tedavi ettirmekten pek hoşlanmazlar. İşi uzatacaklarına, daha akıllıca bir usul addettikleri düelloya baş vururlar.»

Sir John, sabırsız bir tavırla elini sallayarak, «Evet,» diye homurdandı. «Evet! Düellolar! Demek ki Fransada hakikat ta tabancalar sayesinde ortaya çıkıyor. Kim daha iyi nişancıysa, onun haklı olduğu anlaşılıyor.»

Bencolin başını salladı. «İngilterede ise, hakikat mahkemede ortaya çıkarılır. Taraflardan hangisi daha iyi yalancıysa, onun haklı olduğu anlaşılır. Bence iki usul birbirine benziyor.»

— «Ne olursa olsun, sizinki melodrama kaçıyor. Bunun ne kadar saçma, ne kadar mânasız bir şey olduğunun farkında değil misin? "Efendi, sen bana hakaret ettin, buna karşılık canını isterim."»

Bencolin düşünceli düşünceli mırıldandı. «Halbuki son zamanlarda, "Efendi," diyorlar. "Sen bana hakaret ettin, onun için cüzdanını isterim." Bilmem hangisi daha mâkul?» Derin bir nefes aldı. «Fakat bu iki usulden hangisinin daha samimi olduğu meydanda.. Neyse... Ben sana memleketimde böyle meselelere ne gözle bakıldığını anlatmağa çalışıyordum, Sir John... Bence Fransız jürisi sarhoşken düello eden bir adamı kolay kolay müebbet hapse mahkûm etmez. Hele biri ayağa fırlayıp, "l'amour" hakkında, süslü sözlerle dolu bir nutuk çekti mi, tamamdır... Muhakkak ki jüri âzası El Moulk'u düelloda şahitlik etti diye suçlu bulmazdı. Hayır... El Moulk dikkatle, kindar ve sinsice bir şekilde hareket etti. Bana kalırsa bu düelloyu da o plânladı. İki genç sarhoşken onları kışkırttı. Halbuki kendisi ayıktı. Bence düello fikrini ortaya o attı, tabancaları da yine o tedarik etti...»

Müfettiş Talbot, sabırsız sabırsız kımıldanmağa başlamıştı. Nihayet dayanamıyarak, söze karıştı. «Bütün mesele şu, efendim... Siz bu hâdiseyi çoktan öğrenmiştiniz... Dün gece vaziyeti biliyordunuz.»

— «Evet, dün gece bu meseleden şüphelendim. Fakat bütün hâdiselerin birbirlerine bağlı olup olmadıklarını anlamak istiyordum... Bırakın da sözlerimi tamamlıyayım... Ben,

Keane'nin De Lavateur'ü vurup öldürdüğünü hiç sanmıyorum! Anlaşıldı mı?»

Talbot, «Ah...» diye mırıldandı. Sonra da başını salladı. «Evet.. Bunu ben de düşündüm...»

Bencolin, sözlerine devam etti. «Ben Paris'e döndüğüm zaman iş işten geçmişti. Fakat delilleri gördüm, raporları okudum... De Levateur, alnının tam ortasından vurulmuştu. Üstelik alnında barut yanıkları vardı. Yani, ona çok yakından ateş edilmişti. İki sarhoş bile bu kadar yakından düello edemez!... Tabiî Savcı bunu delil olarak kullandı. Yani bundan bahsederek, düello olmadığı hususundaki iddiasını destekledi. "Keane, De Lavateur'ü, genç adamın mahsus yakınına sokularak, büyük bir soğukkanlılıkla, bilerek, isteyerek vurdu..." dedi. Ben de De Lavateur'ün büyük bir soğukkanlılıkla, bilerek, isteyerek vurulduğundan emindim... Fakat katil hususunda Savcı gibi düşünmüyordum... Şimdiki halde bunun sebeplerini açıklamam lüzumsuz. Zira elimde delil yok...» Bir az sustu. «Fakat ben, El Moulk'un, De Lavateur'ü, Keane'in tabancasıyla vurduğundan eminim... Ve bunu Jack Ketch de biliyor.»

Masanın yanındaki pencereden dışarıda ince ince yağan yağmurun, panjurlu pencerelerin çevrelediği kurşuni avludaki küçük gölcükleri dalgalandırdığını görüyordum... Ortadaki lâmba, masanın etrafında oturan Sir John, Talbot ve Bencolin'in hatları gerilmiş yüzlerini aydınlatıyordu. Arkadaşım, parmaklarının arasında yakılmamış bir sigara, arkasına yaslanmıştı. Talbot, telaşla artık buz gibi olan kahvesini bir nefeste içti.

Sir John, çay kaşığını eliyle tartarak, «Yani,» dedi. «Bir manyağın seneler evvel işlenmiş olan bir cinayetin intikamını aldığına ciddî surette inanıyorsun.»

— «Korkarım öyle... Üstün bir katil o. Amansız, zeki, saf ve son derecede sabırlı bir adam...»

— «Fakat neden adam şimdiye kadar harekete geçmedi? Niçin bunca sene bekledi?»

— «Bu sualin cevabı basit değil mi? Herhalde adam Keane'nin kim olduğunu bu sene öğrendi. Zaten Matmazel Laverne'e yazdığı mektupta da bunu hemen hemen itiraf etmiş...» Bencolin, başını salladı. «Jack Ketch, Keane'nin hakikî adını öğrenince, hiç telâşa kapılmadan intikam plânını hazırladı. Adam deliydi ama sabrı sonsuzdu... Herhalde o küçük darağacı

modelini yapabilmek için aylarca uğraştı. Gizli ve mesut bir hevesle çalıştı... Belki, o iğrenç kartvizitini kendi elleriyle hazırlamak için lüzumlu her şeyi öğrendi... Aylarca ve senelerce, yorulmadan, bıkmadan uğraşacak, kurbanının sinirlerini iyice bozacak, El Moulk'u bir gölge gördüğü zaman bile korkuyla acı acı bağıracak hale sokacaktı... Evet... Jack Ketch, çok sabırlı... Adam, evvelden hazırladığı bir plâna göre çalışıyor. Fakat bu plân henüz tamamlanmış değil...»

Kısa bir sessizlikten sonra ilâve etti, «Jack Ketch'in de yazdığı gibi bu gece Keane'nin ölümünün yıldönümü...»

Talbot, en ufak bir heyecan eseri göstermeden, «Yani,» dedi. «El Moulk daha öldürülmedi mi? Henüz hayatta mı?»

— «Evet! Hayatta! Jack Ketch'in o korkunç mantığı bunu göstermiyor mu? Vaziyet aşikâr değil mi? Adam, bir seneden beri sırf bu gaye uğruna çalışıyor... Artık kaçınılmıyacak bir netice bu... Jack Ketch'in intikamının en yüksek noktası, en heyecanlı ânı bu olacak! Adam, El Moulk'u bu gece öldürecek! Bunu biz de biliyoruz. Zira adam bunu bize bildirdi. Kurbanını da polisin bulamıyacağı bir sokağa sakladı.»

Sir John, oynamakta olduğu çay kaşığını masaya bıraktı. Kaşlarını kaldırmış, buz gibi nazarlarla Bencolin'e bakıyordu. Gergin burun kanatları hiddetle titremekteydi. Sanki örümcek ağlarından kurtulmağa çalışıyormuş gibi bir tavırla elini gümüş rengi saçlarının üzerinde dolaştırdı. Sonra da öfkesini belli etmemeğe çalışarak, boğuk bir sesle, «Bu saçmalara sen de mi inanıyorsun, Talbot?» diye sordu.

Müfettiş, boş gözlerle masaya bakarak, «Peki ama,» dedi. «"Mahvolmuşlar sokağı" nerede? Mr. El Moulk'a ne oldu? Hımm... Bir şeyin saçma addedilmesi, onun doğru olmadığı mânasına gelmez ki, efendim. İşte! Baklayı ağzımdan çıkardım!» Bulanık gözlerini Bencolin'e dikti. «Yani siz, Jack Ketch'in, El Moulk'u Miss Colette Laverne'e giderken yakaladığına, şimdi Mısırlının "Mahvolmuşlar sokağı" nda olduğuna ve zamanı gelince de öldürüleceğine inanıyorsunuz?»

— «Peki, siz neye inanıyorsunuz, Müfettiş Talbot?»

Müfettiş, bir an düşündü. Sonra yanındaki sandalyeden aldığı şeyleri, dikkatle masaya dizdi... Abanozdan yapılmış bir baston... Bir çiçek kutusu... Ve bir çift beyaz eldiven...

— «Ben, daima delilleri göz önüne almak mecburiyetindeyim, efendim... Şimdi hâdisenin başından başlayabiliriz. Garajdakilerin söylediklerine göre, dün Mısırlının arabası iyice te-

mizlenip, gözden geçirilmiş, benzin deposu doldurulmuş... El Moulk buradan, yediden sonra ayrılmış. Bir kaç dakika sonra... Yapılan otopsi neticesinde ise şoförün bundan biraz sonra öldürüldüğü anlaşılmış... Meselâ, yedi buçukta! Tabiî adlî tabip bu hususta kat'î bir şey söyleyemiyor... Adamın, gırtlağı kesilmiş. Üstelik kalbinde de uzun bir bıçağa benzeyen sivri bir cisim saplanmış... Kaatil, Richard Smail'e birdenbire hücum etmiş sanırım. Zira zenci şoför mücadele etmiş...» Bir an durdu. Sanki bildiği hakikatleri kafasında sıraya sokmağa çalışıyordu. «Cinayetten sonra arabanın ön kısmını tetkik ettik. Burada hiç bir parmak izi yoktu. Tabiî ölünün direksiyondaki parmak izleri hariç... Yalnız direksiyon kan içinde kalmıştı. Bundan da Smail'den başka birinin, —eldivenli birinin— arabayı kullandığı anlaşılıyordu... Yine kanapede, şoförün yanında bazı kan lekeleri vardı. Bu da orada birinin oturduğunu gösteriyordu. Sonra el fenerinin üstü de kan içindeydi...»

Ne korkunç, ne iğrenç bir sahne! Bu görünmeyen bir şoförden daha da korkunçtu. Kaatil, öldürdüğü kurbanının yanında, kanlar içerisinde, Londra sokaklarında dolaşmıştı!

Sir John, «Fakat,» diye mırıldandı. «Biz ölü şoförün yanında kimse olmadığını gördük. Buna ne diyeceksin?»

Talbot, içini çekti. «Bu belki sisin bir oyunuydu...» Sonra birdenbire o ifadesiz yüzünü değiştiriveren tatlı tebessümü belirdi. Müfettiş, gülümseyerek, «Bilmiyorum, efendim.» dedi. «Ben kendi hesabıma bilmiyorum... Şimdi sadece öğrendiğimiz şeyleri tekrarlıyorum...»

Bencolin, «Demek kaatil, ölünün yanından uzanmış ve direksiyonu kavramış?» diye sordu.

— «Öyle gözüküyor, efendim. Kaatil, arabayla uzun müddet dolaşmış sanırım... Zira arabanın benzin deposu hemen hemen boşalmış...»

Bencolin, düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Hımm... Şoförün öldüğü saatle, bizim arabayı gördüğümüz an arasında uzun bir zaman var... Kaatil, arabayla dolaşmış ha? O köşeyi dönmüş, şu yokuşu tırmanmış... Sağa sapmış... Oh, ne âlâ... Kaatilin çılgının biri olduğu belli, Müfettiş Talbot.»

Müfettiş, başını salladı. «Orası öyle. Çılgının biri, efendim. Fakat adamın arabayla dolaştığı muhakkak. Sonra... Neyse...». Sandalyesnide dikleserek, «Arabanın arka kısmında ise hiç bir parmak izi bulamadık,» diye devam etti. «Bir karışıklık da yoktu. Bastonun altın başında da parmak izi görülmedi. Her hal-

de Mr. El Moulk, bastonu tuttuğu zaman elinde bu beyaz eldivenler vardı...»

Bencolin'in eldivenleri aldığını görerek, sustu. Arkadaşım, eldivenleri ışığa doğru tutup, dikkatle muayene etti. Sağ teke bakarken gözleri hayretle açıldı, sonra da âni bir alâkayla kısılıverdi. Güderi astarlı eldivenler fevkalâde beyaz bir deriden yapılmıştı. Parmakların ucunda ve bir de avucun tam ortasında, kalın bir çizgi halinde siyah lekeler vardı. Bunun toz olduğunu farkettim.

Bencolin, başını kaldırdı. Gözleri çok uzaklarda, kendisini şaşırtan bir şeye dikilmişti sanki. Arkadaşımın ağzı da bir karış açılmıştı. «Allah kahretsin!» diye fısıldadı. «Acaba... Bu kabil mi?...»

— «Ne kabil mi, efendim?»

Bencolin, hâlâ kendi kendisine mırıldanıp duruyordu. «Böyle bir şeyin mevcut olduğuna inanmam için hiçbir sebep yok... Fakat... Yalnız o bu izleri bırakabilirdi! Evet, evet, uyuyor! O gölge bile uyuyor!» Çabucak bana döndü. «Düşün, Jeff! El Moulk, dün akşam kulüpten çıktığı zaman bu eldivenleri giymiş miydi?»

— «Evet, giymişti,» diye cevap verdim. «Bunu gayet iyi hatırlıyorum.»

— «Peki, sağ elindeki lekeli miydi? Bunun farkına vardın mı?»

Sahneyi gözlerimin önünde canlandırmağa çalıştım. Sonra El Moulk'un itiraz etmek için acayip bir tavırla sağ elini kaldırdığını hatırladım. O zaman avucunu görmüştüm.

— «Hayır,» dedim. «Eldiven tertemizdi.»

Talbot, meraklanmıştı. «Ne var, efendim?»

— «Sabır Müfettiş Talbot, sabır. Henüz haklı olup olmadığımı bilmiyorum. El Moulk, eldivenlerini giymişti. Tabiî giymişti! İşin güzel tarafı da bu ya! Ah şıklık düşkünü ah! Ah giyim meraklısı ah!... Evet, eldivenlerini giymişti!»

Tetkik ettiği lekeli eldiveni masanın üzerine fırlatarak, memnun bir tavırla arkasına yaslandı ve usulca başını salladı. «Hayır, Müfettiş Talbot. Bu faraziyemi size, bunu ancak tecrübe ettikten sonra açacağım. Sir John, sen de bana Londra'nın en nefis yemeklerini ısmarlıyacaksın... Şimdi daha başka neler öğrendiniz, Müfettiş Talbot?»

Talbot, Bencolin'i şüpheyle süzüyordu. Çıkıntılı yanakla-

rının adaleleri iyice gerilmişti. Adamın kırık burnu bile şüpheyle parlıyordu.

Ciddî bir tavırla, «Bizler bu memlekette bazı şeyleri tasvip etmeyiz...» Birdenbire kendisini topladı. «Pekâlâ... Elimizde bir de çiçek kutusu var.»

Bencolin, «Ha, sahi,» diye mırıldandı. «Bu kutunun içine ne koymuşlar?»

Sir John, «Çiçek koyduklarını söylersem, fazla hayal perestlik mi etmiş olurum?» dedi.

— «Anlaşıldı, anlaşıldı... Ben sadece kutunun içine bakıp bakmadığınızı sormak istedim.»

Talbot, masadaki bıçaklardan birini kaparak, biraz telâşlı bir tavırla kutunun üzerindeki kurdeleyi kesti. İnce kâğıtlar hışırdadı ve nihayet Müfettiş Talbot rahat bir nefes alarak, arkasına yaslandı. O arada kutuyu Bencolin'e doğru itmeği de unutmadı.

— «Çiçek...»

Bencolin, kutuyu yana doğru eğdi. «Orkideler... "Altın Kelebek" denilen Güney Amerika tipi orkideler... Hay Allah! Korsaj bu!»

Bencolin, kutunun içine bakarken, kısa bir sessizlik oldu. Sonra Sir John, «E, ne olacak?» dedi. «Bu mühim mi?»

— «Bu sözlerinden hakikî bir münzevî olduğun anlaşılıyor! Benim de sosyete hayatıyla pek alâkam yoktur ama, bir kadının elbisesine takması için bir korsaj ısmarladığım zaman, çiçekçiye bunu onun evine göndermesini de söylerim. Kutuyu elime alıp ortada dolaşmam. Bu işin içinde bir iş var...» Parmaklarını saklattı. «Tamam! Bu da uyuyor. Talbot, siz çiçekçiye uğradınız mı?»

— «Evet. Oradakiler bu kutuyu hatırladılar. Mr. El Moulk, dün öğleden sonra telefonla bu korsajı ısmarlamış... Çiçekçidekiler de korsajın kadının evine gönderilmemesini garip bulmuşlar. Fakat Mısırlı, "Allah kahretsin! Siz benim dediğim gibi yapın..." demiş. Veya buna benzer bir şeyler söylemiş... Dükkândakiler, El Moulk'un sanki nezleliymiş gibi konuştuğundan bahsettiler.»

— «Peki, orkideleri almak için de kendisi mi uğramış?»

— «Biri gelip kutuyu almış ama kim olduğunu bilmiyorlar. İçlerinden sadece biri veya ikisi El Moulk'u tanıyormuş. Uğrayan adamın Mısırlının uşağı olduğunu sanmışlar. "Palto-

sunun yakasını kaldırmış, uzun boylu bir adamdı..." dediler. Saat ikide veya ikiyi çeyrek geçe gelmiş.»

— «Çiçekçiye uğrayanın El Moulk olmadığı belli... Hımm... Bu meseleyi garsonlara sordunuz mu?»

Müfettiş, «Kulübün garsonlarından hiçbiri korsajı almağa gitmemiş,» diye cevap verdi. «Tabiî El Moulk kendi adamlarından birini göndermiş olabilir. Kapıcı, kulüpten kimsenin gitmediğine yemin etti... Belki korsajı Graffin almıştır.»

— «Ya Fransız uşak?»

— «O dün sabah erkenden Paris'e hareket etmiş.»

Bencolin, acayip bir tavırla gülerek, başını salladı. «Evet... Evet... Graffin'i biraz buraya çağırırsak iyi olur...»

Galiba adam, birinci kattaki odalardan birindeydi. Zira, garsonla haber gönderir göndermez hemen yemek salonunun kapısında belirdi. Bugün oldukça ayıktı. Başı, korkunç bir şekilde bir hindininkini andıran, uzun ve sarkık derili boynunun üzerinde hafifçe sağa sola sallanıyordu. Yüzü yine mor lekeler içerisindeydi. Elleri titriyordu.

Boğuk, çatal çatal bir sesle, «Günaydın, beyler,» dedi. Bulanık gözlerini gözlerimize dikiyor, sonra da birdenbire bakışlarını bizden kaçırıyordu. İnsanı sinirlendiren bir şekilde zangır zangır titremekteydi. Fakat oturduğu sandalyenin kenarlarını sıkı sıkı tutarak, bunu belli etmemeğe çalışıyordu.

Bencolin, «Bu meselenin bazı noktalarını görüşüyorduk,» diye söze başladı. «Bazı hususlarda daha fazla malûmat edinmemiz lâzım...»

Graffin'in omuzları sarsıldı. Asap bozacak bir şeydi bu. Adam, «T-t-tabiî...» dedi. Bulanık gözleri cam gibiydi. «Bi-bi-biraz rahatsızım.» (Zıp! Zıp!)

— «Mr. El Moulk, dün sizi bir iş için bir yere gönderdi mi?»

Graffin, «E-efendim?» diye haykırdı. Vakur bir tavır takınmağa çalıştı ama boyun adaleleri kasılıverdiği için başı yana doğru eğildi.

— «Cockspur sokağında bir çiçekçiye?»

— «Ha-ha-hayır... Ben bütün gün odamdaydım. Bütün gün!»

— «Emin misiniz?... İkiyle iki buçuk arası?»

— «E-e-eminim. Evet. Bunu ispat edebilirim. Garson yemeğimi o-o-o saatte getirdi.»

Graffin'in bu aciz halinde insana dokunan bir şeyler var-

dı. Adam, sanki neredeyse çığlıklar atmağa başlayacakmış gibi oturuyordu. Camlaşmış gözlerini ısrarla Bencolin'e dikmiş, titriyor, titriyordu. Arkadaşım, nazik bir tavırla, «Mr. El Moulk'u bir daha göremediniz değil mi?» dedi.

— «Hayır!»

— «Her halde Mr. El Moulk dün gece gelmedi?»

Graffin, tekrar koltuğunun kenarlarına yapıştı. Çabuk çabuk, «Hayır,» diye inledi. «Yarabbi! Bana bunu neden soruyorsunuz?»

— «Gizli bir düşmanın onu korkutmağa çalıştığı fikrinde de hâlâ ısrar ediyorsunuz, değil mi?»

Kısa bir sessizlik oldu. Graffin'in başı önüne düştü. Adamın bütün takati kesilmişti... Sanki sıcak çorba içmeğe çalışıyormuş gibi boynunu acayip bir şekilde oynatıp duruyordu. Nihayet, son derecede çekingen ve mahçup bir tavırla, «Affedersiniz, beyler...» diye fısıldadı. «Korkarım... Ufak bir... içki içmem lâzım...»

Viski getirilince, bardağı gürültüyle aldı. Bir müddet derin derin soluduktan sonra titremesi kesildi. Fakat artık Graffin haşin ve hiledar bir hal almağa başlıyordu. O lekeli yüzünde aksi bir ifade belirmişti.

Bencolin, «Size dün gece sorduğum bir suali tekrarlıyacağım, dostum,» diye mırıldandı. «Belki cevabınızı değiştirmeği arzu edersiniz. Mr. El Moulk'un yanında ne zamandan beri çalışıyordunuz?»

Graffin, sinsi sinsi, «Anladım,» dedi. «Beni tuzağa düşürmek niyetindesiniz. Pekâlâ... Dün gece size El Moulk'un yanına altı sene önce girdiğimi söyledim. Onunla Kahire'de tanıştığımı anlattım... Fakat gidip askerî kayıtlara bakacaksınız. Öyle değil mi? Tabiî o zaman askerlikten daha evvel kovulmuş olduğumu öğreneceksiniz... Pekâlâ... El Moulk'la, harpten hemen sonra Paris'te tanıştım... Dün gece söylediklerim de yalandı.»

— «Tuhaf... Bize neden böyle bir yalan söylemek lüzumunu duydunuz?»

Graffin, bardağının içine, «Bu üzerinize vazife değil,» diye homurdandı. Bardağın üzerinden de kırmızı gözleriyle bize bakıyordu.

— «Her halde sekreterlik vazifeleriniz pek ağır değildi?»

Adam, gürültülü kahkahalar atmağa başladı.

Bencolin, düşünceli bir tavırla, «Fakat,» dedi. «Mr. El

Moulk'un bu —öhhö— ilâve masraftan şikâyet ettiğini veya sizi yanına aldığına pişman olduğunu hiç sanmıyorum...»

Graffin, bardağını öyle acayip bir hareketle masaya koydu ki, adamın birdenbire ayılıverdiğini sandım. Dikkatle Bencolin'e baktı. Elmacık kemiğinin altında bir adale seyiriyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra, gayet mütevazı ve hürmetkâr bir tavırla, «Onu memnun etmeğe çalıştım, efendim,» dedi.

— «Neyse... Sizi fazla tutmayayım, dostum. Yalnız bir mesele daha var. Her halde Mr. El Moulk'un hayatına kastedilmesinden korktuğunu ve buna karşı tedbir aldığını biliyorsunuz.»

— «Ah... A, evet...»

— «Fakat onun kimden korktuğunu bilmiyorsunuz.»

— «Katiyen bilmiyorum!» Graffin, heyecanla öne doğru eğildi. «Yemin ederim!...»

— «Hımm... Evet... Ha, aklıma gelmişken. Şoför silâhlı mıydı?»

— «Silâhlı mıydı?... Ha! Yani şoförün yanında tabanca taşıyıp taşımadığını soruyorsunuz. Evet, taşırdı. Bunu gayet iyi biliyorum. Zira El Moulk ona bana ait olan bir silâhı vermişti. Bir "Smith and Wesson" rovelverdi bu. Uzun namlulu, fildişi kabzalı bir kırkbeşlik. Smail, tabancayla çok iftihar eder, nikel kısmını parlatıp dururdu.»

Oturduğum yerden Bencolin'in yüzünü iyice görebiliyordum. Lâmbanın ışığı, arkadaşımın çehresini iyice aydınlatıyordu. Bu sözleri duyar duymaz, Bencolin'in sakallı çenesinin bütün adalelerinin geriliverdiğini farkettim. Fransızın, altı cepli gözlerindeki ifadeyi anlamak kabil değildi. Zira bakışlarını tembel bir tavırla sofra örtüsüne dikmiş, parmaklarını usul usul masaya vurmağa başlamıştı.

— «Teşekkür ederim. Daha bir müddet burada, kulüpte kalmanızı tavsiye edebilir miyim, Mr. Graffin? Belki Mr. El Moulk'un dairesini araştırmak mecburiyetinde kalırız. O zaman bize yardım edersiniz.»

Graffin, başını sallıyarak ayağa kalktı. Bulanık gözlerini bir iki defa kırpıştırdı. Fakat başka bir şey söylemiyerek, sadece şoförün cenaze işleriyle meşgul olduğunu mırıldandı. Sonra da sendeleyerek dışarı çıktı.

Talbot, sıkıntılı bir tavırla, «O işi ben de düşündüm...» dedi. «Yani... El Moulk'un dairesinin aranması meselesini... Eğer müsaade...»

— «Graffin!» Bencolin, homurdanıyordu. «Neden Jack

Ketch'in, El Moulk'un peşinde olduğunu ısrarla inkâr ediyor? Niçin bize üzerlerinde acayip mavi balmumları olan o esrarengiz paketlerden bahsetmiyor? Üstlerinde "K" harfleri olan mavi balmumlu paketlerden? Graffin'in, Mısırlının sık sık mavi balmumlu paketler aldığını gizlemesinin sebebi nedir? Niçin El Moulk'la tanıştığı seneyi sakladı? Bir adam, Graffin gibi bir ayyaşı neden yanına alır? Graffin, işe yaramıyacak bir insan, üstelik vazifelerini ihmal ettiğini söyleyerek öğünüyor! Zaten El Moulk gibi bir adamın bir sekretere niçin ihtiyacı vardı?» Talbot'a dönerek, «Görüyorsunuz ya, Müfettiş Talbot,» dedi. «İşte anahtar! Üstelik bir ara korkudan neredeyse çıldıracaktı. Zira sorduğum sual...»

Bencolin, duraklıyarak, acayip bir tebessümle başını salladı. «İşin iç yüzü yavaş yavaş meydana çıkıyor. Jack Ketch'in bu girift plânındaki en zayıf taraf Graffin; Graffin'in kendisi.»

Talbot, dikleşti. «Yani...» Müfettiş birdenbire haykırdı. «Aklımı karıştırmamanızı rica edeceğim! El Moulk'un odasında acayip cisimler beliriyor. Bu hâdise, Graffin oradayken oluyor! Tabiî adam, bunların birdenbire beliriverdiğine yemin ediyor. Bu saçma tabiî! Jack Ketch'in bu kulüpte oturanlardan biri olduğuna karar verdik. Eğer onun iddia ettiği gibi bütün akşam kulüpte olmadığını ispat...»

— «İspat ettiniz diyelim, Müfettiş Talbot, sonra ne olacak? Graffin, nereye gitmişti?... Görüyorsunuz ya, döndük dolaştık yine o eski suale... O mühim suale geldik: **"Mahvolmuşlar sokağı nerede?"»**

Talbot, dirseklerini masaya dayayarak, yüzünü ellerine gömdü.

Çıldırmamak için elinden geleni yapan bir adam tavrıyla, «Bütün rehberde böyle bir sokak yok,» dedi. «Böyle bir sokak yok. Halbuki elimizdeki tek ip ucu da bu! O yeşil araba her halde bu sokağa gitmişti!»

Müfettiş Talbot, kederli kederli bu hâdiseyi düşünürken kapıcı içeri girerek El Moulk'un uşağı Joyet'in Paris'ten döndüğünü ve kabilse bizimle derhal görüşmek istediğini haber verdi.

IX. «GÜZEL SANATLARDAN BİRİ OLAN CİNAYET»

Talbot, «Onu salona götür,» diye homurdandı. «Veya bir yere gönder... Her ne hal ise... Söyle beklesin...»

Ufak tefek Müfettişin yüzü hiddetle karışmıştı. O anda kindar bir orman cücesine benziyordu. Sonra bize dönerek konuşmağa başladı. «Tahkikata devam edeceğim. Fakat şunu bilmenizi istiyorum, beyler. Bu seferki mesele bana göre değil. Bunun pekâlâ farkındayım. Ben işe sıfırdan başlayarak, yükseldim... Evvelâ "K" kısmında polislik ettim. Belki "K" kısmının neresi olduğunu bilmiyorsunuz... Söyliyeyim! Orası Londra'nın en tehlikeli mahallesi addedilen Limehouse'dır. Katil ve serseri çok yakaladım! Şu ara bir çeteyi ele geçirmek üzereyim! Fakat bu hâdise! Bu bir cinayet değil, bir kâbus!» Eliyle her şeyin boş olduğunu belirten bir işaret yaptı. «Elimde sağlam bir tek ip ucu bileyok... Onun için bundan sonra ben de hiçbir şeye aldırmıyacak, çılgınlık hususunda bu cinayetle yarışa çıkacağım. Belki o zaman...»

Derin bir nefes aldı. «Buraya bakın, Makul bir insan bu "Mahvolmuşlar sokağı" meselesinin saçma olduğunu söyleyip, işin içinden çıkar. Fakat Jack Ketch'in tehditleri boş değil. Adam bir şey yapacağını söylüyor ve bunu yapıyor! Jack Ketch, "Mahvolmuşlar sokağı" ndan bahsediyor! O halde böyle bir sokağın mevcut olması lâzım! Bize türlü acayip şeyler söyleyen —sözüm ona— hürmete lâyık insanların lâflarını dinlemektense, Jack Ketch'e inanırım, daha iyi!»

Meydan okurmuş gibi bize baktı. «Sokağı bulmalıyız! Bundan başka ümidimiz yok! Londra'nın ne şekilde kısımlara ayrılmış olduğunu her halde biliyorsunuz. Adamlarımın çoğu bu işle meşguller. Artık, hali hazırda, Londra'da böyle bir sokak bulunmadığını biliyoruz. Geriye bir ihtimal kalıyor. Belki sokaklardan birinin adı eskiden "Mahvolmuşlar" dı. Londra'da o kadar çok değişiklik yapıldı ki... Bu pekâlâ mümkün. Beş, on beş veya elli sene evvel...»

Sir John, söze karıştı. «Belki de yüz elli sene önce... Eğer öyle bir sokak var idiyse... Bu iş için sana bir sürü tarihçi lâzım... Üstelik elinde kat'î bir ip ucu da yok. Sadece telefonda biri böyle bir sokaktan bahsetmiş...»

— «Pekâlâ... Pekâlâ... Bunu ben de itiraf ediyorum, efendim. Fakat garsonları sorguya çektim, kayıtlara baktım ve yine de bir şey öğrenemedim... Artık başka bir çareye baş vurmanın zamanı geldi... Diyelim ki, sokağın adı yüz elli sene evvel değiştirilmişti... Jack Ketch de bir sokaktan on sekizinci asırdaki adıyla bahsedecek bir tip değil mi? Zaten Jack Ketch ismi de onsekizinci asırdan kalmamış mı?»

Bencolin, tashih etti. «Onyedinci asırdan. Böyle şeyler beni alâkadar ettiği için, alâkalı kitapları sık sık okurum. Tyburn'deki cellâda, 1678 de Tyburn malikânesinin sahibi olan R. Jacquett'e izafeten Jack Ketch adı verilmiş...»

Talbot, ısrar ediyordu. «Sonra telefondaki adam, "Mahvolmuşlar sokağındaki darağacına asıldı," dedi. Eğer eskiden darağacı kurulan sokakları öğrenirsek, bir netice elde edebiliriz... Meselâ... En başta Tyburn var. Darağacı, Egdware sokağının baş kısımlarına düşen yerde değil miymiş?...»

Sir John, hiddetle, «Allah kahretsin!» diye homurdandı. «El Moulk'u Marble Arch'a astıklarını sanmıyorsun ya? Eğer öyle düşünüyorsan...»

— «Ben artık hiçbir şey düşünmüyorum, efendim! Sonra... Mr. Dallings'in hikâyesini de unutmayın. Bunu ben yeni duydum! Anladığıma göre Mr. Dallings, o acayip gölgeyi... Darağacının gölgesini görmüş. Herhalde, Londra halkı eğlenmek için gecenin birinde kalkıp darağaçları kurmuyorlar? Mr. Dallings, o gölgeyi muhakkak gördü! Colette Laverne denilen kadını evine götürdüğüne göre, bu hâdise de Mount sokağının civarında bir yerde oldu. Hiç olmazsa o istikamette bir yerde! Bunun doğru olduğunu düşünmemiz için bir sebep daha var. Mr. El Moulk da o tarafa giderken, Jack Ketch'in eline düştü...»

Bu cerbezesinden biraz da utanan Talbot, kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. Bu konuşma sırasında dikkatle Bencolin'e bakıyordu. Bana arkadaşımın dudaklarında hafif bir tebessüm belirmiş gibi gelmişti. Nihayet, «Bravo, Müfettiş Talbot,» diye mırıldandı. «Korkarım ihmal ettiğiniz bir şey var... Fakat bunu size söylemiyeceğim... Bunu açıkladığım takdirde

esrarın daha koyulaşmasından, daha içinden çıkılmaz bir hal almasından korkuyorum.»

Sir John, Talbot'u düşünceli nazarlarla süzüyordu. Sonra o ince, sivri çenesinin hatları yumuşadı. Yaşlı İngiliz gülümsemeğe başlamış, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar istihzayla büsbütün derinleşmişti. Alaylı alaylı, «Tebrik ederim, Talbot,» dedi. «Dostumuz Bencolin'in gösterdiği yoldan gitmeği çabucak öğrendin. Doğrusu kabiliyetin varmış. Herhalde Baş Müfettiş Mason da buna çok sevinecek. Gazeteler, "Scotland Yard Alimleriyle Yarışıyor," diye yazacaklar. Bencolin'in nâzik bir tavırla söyleyeceği gibi, "elâlemin maskarası" olacağız.»

— «Ne yapayım, efendim? Başka çare yok... Aklıma bir şey daha geldi. Bu kulüpte oturan Dr. Daniel Pilgrim hakkında bir hayli şey öğrendim. Bana söylediklerine göre eski Londra'yı Dr. Pilgrim kadar iyi bilen bir tarihçi yokmuş... Ondan yardım istesek, nasıl olur?»

Bencolin, başını salladı. «Fevkalâde bir fikir! Doktorla tanışmayı ben de istiyorum. Jeff'in anlattıklarından sonra bayağı meraklandım... Onun hakkında neler biliyorsun, Sir John?»

— «Pilgrim, hakkında mı?» Sir John, omuzunu kaldırdı. «Doğrusu fazla bir şey biliyor sayılmam, Bencolin. Bildiklerimi dün gece anlattım. Zannedersem, bir hayli seyahat etmiş bir adam. Kitaplarından biri bir kaç sene evvel oldukça heyecan yarattı. O zaman kendisinden "tarih detektifi" diye bahsettiler.»

— «Tarih detektifi mi?»

— «Evet... Dr. Pilgrim, meşhur tarihî cinayetlerden bazılarını, daha doğrusu bunların iyice izah edilemiyenlerini almış, muhtelif delillerden istifade ederek, modern mahkeme zabıtlarına benzer bir eser meydana getirmişti... Kitabı ben de okudum... Cinayetlerin bir kısmı hakikaten çok enteresandı. Dr. Pilgrim, çoktan ölmüş olan, zamanında kimsenin şüphelenmediği bazı kimselerin kaatil olduğunu ispat ediyordu. Zannedersem bu yüzden kendisini tarih cemiyetlerinden atmağa da kalktılar...»

Bencolin, mırıldandı. «Tabiî. Tarihçiler daima şu parlak prensibe sadık kalmağa çalışırlar: Hakikaten enteresan olan bir hâdise ya ehemmiyetsizdir, ya da yanlış. Bize, Orta Çağlardaki İngiliz hayatı hakkında anlattıklarına bakıyorum da... Galiba adamlar bugünkü İngiliz hayatının Avam Kamarasında çe-

kilen uzun nutuklardan ibaret olduğunu sanıyorlar... Neyse... Şimdi gidip Nezam El Moulk'un uşağıyla konuşalım.»

Salona girdiğimiz zaman Joyet şöminenin önünde durmuş, ellerini ısıtmağa çalışıyordu. Kısa boylu, kırmızı suratlı, gayet şişman bir adamdı Fransız. Yanakları iyice sarkmış, sanki hayretle açılmış gibi duran patlak, mavi gözlerinin etrafını kırışıklar sarmıştı. İyice seyrelmiş saçlarını dalgalar halinde koca kafasının tepesine yapıştırmıştı. Kocaman, patlıcan gibi burnunun altından pos bıyığı sarkıyordu. Şimdiye kadar bu kadar gür bir bıyığa hiç rastlamamıştım... Üstelik iki ucunda da pek karışık ve komik birer kıvrım vardı... İlk bakışta Joyet göbek, köstek ve hırıltılı nefeslerden meydana gelmiş bir yığın gibi duruyordu.

Bizi görünce, ta karnından geliyormuş gibi bir tesir bırakan boğuk bir sesle, «Ah, Mösyöler,» diye haykırdı. Gözleri büsbütün açıldı. Heyecanla soluyarak, bıyığının ucuna dokundu. «Fena değil mi? Ha? Biraz evvel Paris'ten döndüm!»

Adam, sanki mönüe oynarmış gibi eğilip, doğruluyordu. Sonra kollarını iyice açtı. «İngilizcem iyi değil! Ha? Görüyorsunuz...»

Bencolin, «Fransızca konuşun,» dedi. O da bu sözleri Fransızca söylemişti tabiî.

Joyet'in göbeği titremeğe başlamıştı. Adam kahkahalar atıp duruyordu artık. Çizgiler, kırmızı suratını daha da canlandırmıştı. «İşte bu çok iyi, Mösyö. Fevkalâde. Konuşmak istiyorum. Fakat burada konuşamadığım için boğulacak gibi oluyorum. Ha? Fakat bu...» Kederli bir tavır takındı. Sonra da heyecanla küfretmeğe başladı. «Dün gece bir telgraf aldım. Bunda dönmem bildiriliyordu...»

Talbot, «Ne söylüyor?» diye sordu.

— «Buraya dönmesi için ona telgraf çektiniz mi?»

Talbot, Joyet'e tiksintiyle bakarak başını salladı. Fransızın, ifadesi sık sık değişen mavi gözlerinde düşmanca bir pırıltı belirdi. Müfettiş, «Graffin'den adresini aldım,» diye izah etti.

Joyet ise heyecanından neredeyse patlıyacaktı. Telâşla konuşmasına devam etti. «Karım, "Sen izinlisin, Marcel," dedi. "Burada istediğin gibi piponu içer, bahçende dolaşırsın." Bahçemi görmelisiniz, Mösyö! Çiçeklerim fevkalâdedir. İnsana, birinci sınıf bir cenaze merasimini hatırlatır... Yazın, tabiî... Fakat karıma, "Hayır," diye cevap verdim. "Derhal Londra'ya gitmem lâzım."»

Adamın enerjisi, o saf ve heyecanlı gözlerin kuvveti hepimizin biraz duraklamasına sebep olmuştu. Tevekkeli kulüpteki garsonlar bu adamı biraz müşkülpesent bulmuyorlardı. Joyet'de Napolyonu andıran, mağrur ve kabadayıca bir hal vardı. Onun, bir eşit gibi muamele gördüğü takdirde fevkalâde hizmet eden demokrat Fransız uşaklarından olduğu anlaşılıyordu. Bu yüzden Bencolin, «Bir sigara için,» dedi.

Sir John, ona hayretle baktı ama bir şey söylemedi. Bencolin, kendisi de bir sigara aldı. Fakat daha bunu dudağına götürürken, Joyet tıpkı usta bir hokkabaz gibi bizi şaşırtan bir el çabukluğuyla kibriti çakmıştı bile. Dikkatle de sigara bakıyordu.

Kibriti usulca hareket ettirerek, «Sigara yakmak bir sanattır,» diye mırıldandı. «Ateşin —şu şekilde— yayılması şarttır. Tamam, Mösyö.» İçini çekerek, kibriti söndürdü. «Şimdi, Mösyö?»

— «Şimdi... Olanları biliyor musunuz, Joyet?»

— «Tahmin ediyorum, Mösyö. Bazı bildiklerim var. Sonra sabah gazetelerini de okudum... Demek Mösyö El Moulk'un korktuğu oldu?»

— «Bu meseleyi biliyor musunuz?»

— «Tabiî, mösyö, bilmez olur muyum? Bazı şeylerin farkındayım.»

Bencolin, uşağın sözlerini çabucak Talbot'a tercüme etti. Hepimiz de hayretle Joyet'e bakıyorduk. O, meseleyi biliyordu. Halbuki Graffin hiçbir şeyden haberi olmadığını iddia etmişti. Bencolin, Joyet'e bir koltuğa oturmasını işaret etti. Sorgu, sık sık sual ve cevapların Talbot'a tercüme edilmesi için kesiliyordu. Fakat bunları buraya geçirmiyeceğim. Joyet, tıpkı uzun bir şekeri emen bir çocuk edasıyla dudaklarını büzerek sigarasını içiyordu. Arada sırada da koskocaman elini koltuğun kenarına vurmaktaydı.

— «Şunu iyice anlamanız lâzım, Mösyö... Son aylar zarfında biri Mösyö El Moulk'a âdeta eziyet, hattâ işkence etmekteydi. Sık sık (bazan ayda bir, bazan her hafta, hattâ arada sırada bir kaç günde bir) postayla bir paket gönderiliyor veya daireye bir şeyler bırakılıyordu. Anlıyor musunuz, Mösyö?»

— «Daireye bir şeyler bırakılıyordu demekle neyi kastediyorsunuz?»

— «Neyi kastedeceğim, Mösyö? Bu adam o kadar küstahtı ki, biz dışarıdayken gelip, içeri giriyor ve Mösyö El Moulk'un

masasının üzerine bazı şeyler bırakıyordu. Bunların yanına kartını koymağı da unutmuyordu. İçeriye nasıl giriyordu, bilmiyorum... Zira kapıları daima kitlerdik.»

— «Kulüpteki garsonlar kimseyi görmemişler.»

— «Ah bu İngilizler! Onlardan ne beklenir? Hayır!» Joyet, âdeta vahşice bir hareketle bıyığını çekiştirerek, garsonları aşağı gördüğünü belirtmek için bir şeyler homurdandı.

— «Hımm... Mr. Graffin'in bu meseleden haberi var mıydı?»

— «Püf! Graffin!... O daima sarhoştur. Daima, daima, daima!... Meseleyi o da biliyordu tabiî... Aldırmayıp gülüyordu. Bense Mösyöye, "Bu adamın kim olduğunu öğrenecek ve şu ellerimle gırtlağını sıkacağım!" diyordum.» Hiddetle üflediği sigara dumanları arasından yumruğunu salladı.

— «Mösyö El Moulk'u sever miydiniz?»

Joyet, «Ah,» dedi. «Kâh böyle... Kâh şöyle...» Sanki küçümsermiş gibi başını salladı. «Parası daima boldu. Fakat çok aksiydi. Bazan korkunç bir hal alırdı. Fakat ben buna aldırmazdım. Neden aldırayım? Dolgun aylık, rahat bir oda... Sonra adam yemekten öyle anlardı ki! Yarabbi! Yemekten nasıl anlardı? Evet, Mösyö El Moulk'un takdir edilecek tarafları vardı. Hayatın sırrı, Mösyö, mantıktır!» Joyet, bu mühim sözleri öne doğru eğilip, parmağını kırmızı burnunun yanına dayayarak söylemişti. Yüzünü de buruşturmuş, ciddî ve âlimane bir tavır takınmağa çalışmıştı. Derin bir nefes alarak, sâkin sâkin arkasına yaslandı. Yine gülümsemeğe başlamıştı.

— «Bu gizli düşmanın kim olduğunu bilmiyorsunuz tabiî.»

— «Bilmiyorum, Mösyö. Bana fazla bir şey anlatmazdı. Ben bazan açık açık sormak mecburiyetinde kalırdım.»

— «Buradaki arkadaşları kimlerdi? Yani Londra'daki arkadaşları demek istedim.»

— «Bu sualin cevabı basit, Mösyö. Londra'da arkadaşları yoktu. Mösyö El Moulk, tiyatroya ve konserlere giderek vakit geçirirdi. Bir de çalışmalarıyla meşgul olurdu. Ne çalışmalardı bunlar! Tabiî zaman zaman Matmazel Laverne'e de giderdi. Ha? Evet, evet, normal bir şeydi bu. Onun, bu kulüpte kalan Dr. Pilgrim'le konuştuğunu da gördüm. Ve...» Joyet, dramatik bir tavırla sesini alçalttı. Fevkalâde bir haber verecekmiş gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. «Ben, Mösyö El Moulk'un gizli düşmanının kim olduğunu bilmiyorum, dedim. Fakat zannedersem o biliyordu. Bunu yeni öğrenmişti.»

— «Ne demek istiyorsunuz?»

— «Şunu: Mösyö El Moulk, çok endişeliydi. Anlıyacağınız, o doğru dürüst uyuyamıyordu. Bazı geceler, büyük odasının kapısından bakardım. Şömineden akseden ışıkta, o süslü eşyalarının arasında durur ve titrerdi. Dinlenemez, kitap bile okuyamazdı. Mösyö Graffin ise viskisini içer, piyano çalar ve oturduğu yerden ona bakarak gülerdi... Biliyor musunuz, Mösyö... Gazetede Mösyö El Moulk'un ortadan kaybolduğunu öğrendim. Yarabbi! Bence ortadan kaybolması, hattâ öldürülmesi lâzım gelen biri varsa o da Mösyö Graffin'di. Mösyö El Moulk'un onun boğazını sıkmamak için ellerini birbirine kenetlediğini çok gördüm. Mösyö Graffin'e o kadar kızar, öfkeden çılgına dönerdi. Fakat yine de bir şey yapmazdı...»

Joyet'in anlattıkları sonradan tozlu odada, dehşet saçan vuzuhsuz gölgeler arasında şekillendi. Fakat şimdi uşağın söylediklerinin hiç olmazsa benim için) bir ehemmiyeti yoktu.

Joyet, «Fakat,» diye devam etti. «Buradan ayrılmadan evvel Mösyö'yle konuştum. Sevincinden neredeyse zıp zıp zıplıyacaktı. "Sana söyleyeceklerim var, Joyet," dedi. "Düşündüklerim olursa, o zaman Jack Ketch'i tuzağa düşüreceğim. Onu suç üstü yakalıyacağım!" Bunu nasıl yapacağını sordum tabiî. "Ah," diye cevap verdi. "Burada, bu kulüpte, bir yardımcı buldum!" İşte böyle Mösyö. Benim bildiklerim bu kadar.»

Bencolin, dalgın dalgın başını salladı. «Evet... Öyle olması lâzımdı tabiî. Onun kimi kasdettiğini biliyor musunuz?»

— «Maalesef, Mösyö. Korkarım bilmiyorum.»

— «Şimdi söyleyin bakalım. Üzerlerinde mavi balmumları olan o paketleri gördünüz değil mi?»

— «Tabiî... Hepsini gördüm.»

— «İçlerinde ne vardı bunların?»

— «Müsaade ederseniz biraz düşüneyim, Mösyö. A, evet... Birinde bir çift düello tabancası vardı. Nefîs şeylerdi bunlar. Sonra birinden, ölüler yakıldıktan sonra külleri içine konulan vazolardan çıktı... Evet... Adam daima bir şeyler yolluyordu.»

Bencolin, güldü. «Bir âşık bile göndereceği hediyeleri Jack Ketch kadar dikkatle seçemez... Adamın plânı o kadar teferruatlı ki, bu yüzden bayağı gülünçleşiyor... Şimdi Joyet... Dairede bulunan şeylere... Adamın kendisinin getirip bıraktığı "hediyelere" gelelim...»

— «Onları bulmamız için nereye bakmamız lâzım geldiği-

ni bilirdik, Mösyö. Adam bunları daima aynı yere koyardı. Yani büyük odanın tam ortasında duran masanın üzerine...»

Bencolin, «Daima aynı yere...» diye tekrarladı. Birdenbire yerinden fırlayarak, heyecanla sordu. «Bundan emin misiniz, Joyet? Hiçbir zaman hole veya başka bir yere...»

— «Hiç bir zaman, Mösyö. Bir keresinde orada bir kangal ip bulduk... Ya kitaplar? Adam, kitap bırakmağa da çok meraklıydı.»

Bencolin, mübalâğalı bir hareketle döndü. Sir John'a bakarak, bir gözünü tembelce kırptı. Arkadaşımın tebessümünden pek memnun kaldığını anlamıştım. Üstelik Bencolin'in şeytanlığı tutmuştu yine. «Bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?» dedi. «Çok mânalı... O küçük oyuncak darağacı postayla yollanmıştı... Buna karşılık tahta bebek masanın üzerine bırakılmıştı.» Durdu... Memnun bir tavırla tek kaşını kaldırdı. «Tiens! Ufak bir gayretle bunu bir şiir haline de sokabileceğiz.

"O küçük, oyuncak darağacı, postayla yollanmıştı...
Buna karşılık tahta bebek masanın üzerine bırakılmıştı"»

Şaşkın şaşkın durakladı. Sonra, sanki şiiri tamamlamak istiyormuş gibi bu iki satırı tekrarladı. «Haydi, haydi, o kadar kızma. Son kelimeler birbirine pek uymadı zaten. Nasıl devam edeceğimi de bilmiyorum. Şairliğin sırrı nedir biliyor musun? İşe, kafanda belirli bir düşünceyle başlarsın. Fakat kafiyeyi uydurmak için bambaşka bir şey yazmak zorunda kalırsın... Tabiî bu daima ilk düşüncenden çok daha enteresan olur... İşte buna "ilham" adı verilir, dostum... Gelin bakalım, Joyet... Bize yol gösterin. Mr. El Moulk'un dairesine bakmak istiyoruz.»

Hep birlikte holden geçerek, asansöre bindik. Sir John, soğuk bir sessizliğe bürünmüştü. Talbot, somurtkan, Bencolin de düşünceliydi... Dördüncü katta, asansörün kapısını gürültüyle kapattık... Bunun hemen yakınında merdivenin dönemeci vardı. Orayı döner dönmez, Dr. Pilgrim'in aşağı inmekte olduğunu gördüm. Sırtında ütüsüz, tvid elbise, ağzında da piposu vardı. Piposunu çıkararak o bir kedininki kadar yeşil olan, zeki ve müstehzi bakışlı gözleriyle hepimizi şöyle bir tarttı.

Sonra, «Günaydın Sir John,» diye selâm verdi. «Günaydın, Mr. Marle. Dairenize çıktım ve tabiî sizi bulamadım. Size, bir haberim vardı. Bu sabah hastamıza gittim... Kendisi iyi... Yine ufak şeylerden büyük neticeler çıkarıyor musunuz?»

Onu, çabucak Bencolin ve Talbot'la tanıştırdım.

Müfettiş, hiç vakit kaybetmedi. «Daha bir müddet kulüpte misiniz, Doktor? Burada biraz işimiz var. Daha sonra sizinle dün gece ve başka meseleler hakkında görüşmek istiyorum...»

Pilgrim, gizli gizli Bencolin'i tetkik ediyordu. «Hay hay, Müfettiş Talbot. Mesleğimle alâkalı işlerim pek fazla değil.. Eğer yarım saate kadar aşağıya inerseniz, beni salonda bulabilirsiniz.» Bakışlarıyla sualler sormasına rağmen yine de bir şey söylemedi. Çabucak asansöre bindi... Benim detektif olmadığımı biliyordu tabiî. Yoksa bilmiyor muydu? O delik deşik yüz, nazik bir ifadeye bürünmüş olmasına rağmen yine de esrarengizli. Dr. Pilgrim, üstelik piposundan başka hiçbir şeyle alâkadar değilmiş gibi bir tavır da takınmıştı...

Doktor aşağıya indikten sonra, Bencolin uzun koridorda durarak etrafına bakındı. Işıklar yanmıyordu. O kasvetli kemerin ötesinde uzanan kısım gölgelerle doluydu. Arkadaşım, bir zamanlar yadızlı olduğu anlaşılan duvarların dibinden ilerliyerek, ön tarafa gitti. Şahnişe asılmış olan kalın perdeleri çekip açtı.

Bencolin, bir müddet aşağıya, uzaklara, St. James sarayının, karla karışık bir yağmurun yıkadığı ince bacalarına baktı. Manzara gitgide bulanıklaşıyordu. Derin sessizlikte dama çarpan yağmurun hışırtısı ve rüzgârın boğuk uğultusu duyuluyordu.

Birdenbire zıplayarak, döndü. Hepimiz de irkildik. Benim yüreğim ağzıma geldi.

Talbot, **«Yarabbi!»** diye fısıldadı. **«Bu da nedir?»**

Hepimiz de bir çığlığın akisleri yüzünden hâlâ tir tir titriyorduk. Bu korkunç, çocuksu feryat koridorun derinliklerinden gelmişti. Bir hayli boğuktu bu. Fakat çığlığın, El Moulk'un dairesine giden tepesi sivri kemerin arkasından aksettiği muhakkaktı. Kalblerimizi titreten o ses tekrar duyuldu. Bunu madenî bir şangırtı takip etti. Şaşkın şaşkın kemere asılı perdelere bakarken, biri oradan dışarı fırladı.

Tekrar bir çığlık atarak merdivenlere doğru koştu. Sonra da ayağı takıldı. Az kalsın aşağıya yuvarlanıyordu. Neyse ki tam zamanında trabzona sarıldı... Bir an orada öyle durdu. Bir cüce, —beyaz suratlı bir çocuktu bu— derin derin nefes alıyordu. İri gözleriyle loşlukta etrafı araştırırken bizi gördü. Anlıyamadığım bir şeyler kekeliyerek, Sir John'a koştu.

Kısa bir sersemlikten sonra kendimi topladım. Kemerden ilk fırladığı zaman bir iblise, acayip bir orman cücesine ben-

zettiğim bu mahlûkun öyle şeylerle alâkası yoktu. Şimdi etrafına aptal aptal bakınan, küçük yumruklarını sallayan ve olanca sesiyle ciyak ciyak bağıran zavallıyı tanımıştım. Teddy'di bu.

Biçare, kemeri işaret ederek, «Gördüm!» diye haykırıyordu. «Yarabbi! Gördüm!» Korkusundan salyaları akmağa başlamıştı.

Teddy, o herkesin merakını çeken acibelerden biriydi. Harb sırasında sakat kalmış bir zavallıydı. Vücudu bir çocuğunkinden, kafası ise bir bebeğinkinden farksızdı. Buna karşılık, şişman çehresi kırışıklarla doluydu. Biçare, havuç rengi saçlarına bol bol briyantin sürmeğe de bayılırdı. Kulüpte kendisine yatacak bir yer göstermişlerdi. Sık sık cep harçlığı da veriyorlardı. Teddy de bu parayla hemen sigara alırdı. Zavallı kulüpte kaba işlere bakar, elinde kömür tenekeleri, koridorlarda dolaşır dururdu. Ekseri, kendisine şaka diye öğretilen açık saçık şarkıları olanca sesiyle bağırarak söylerdi. Zannedersem, kendisine doğru dürüst muamele eden dört beş kişiden biri de Sir John'du.

Sir John, «Ne var, Teddy?» diye sordu. «Ne oldu?» Sonra da sert bir sesle, «Haydi, kendine gel!» dedi. Teddy'nin dar omuzlarını tutarak onu şöyle bir sarstı. Teddy, yine her zamanki gibi aptal aptal gülmeğe başladı. Fakat o tiz ve çatlak sesiyle hâlâ bağırıyordu.

— «Teddy'nin fena maksadı yoktu... Teddy'nin fena maksadı yoktu...» Ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek, usulca bize baktı. Hâlâ aptal aptal gülüyordu. «Teddy'nin fena bir maksadı yoktu! Her zamanki gibi... Ateşi yakacaktım.»

— «İçeride bir şey gördüğünden bahsettin...»

— «Ha...» Kısa bir sessizlikten sonra Teddy, müthiş bir korkuyla, «Bilmiyorum,» diye ilâve etti. «Emin değilim.»

Talbot, atıldı. «Hani buradakilerin hiç biri El Moulk'un dairesine girmiyordu?»

Teddy, zıplamağa başladı. «Tamam! Tamam! Benden başkası giremez. Mr. El Moulk bana kızmıyor. Teddy'e kızmıyor. Bana bir kere para verdi. Ya!»

Sir John, «Haydi, »dedi. «Söyle bakalım, içeride ne var? Biri seni korkutmağa mı kalktı?» Hiddetle bize döndü. «Mutfakta zavallının ödünü patlatıyorlar. Ona hortlaklar, gulyaba-

niler, kırmızı derililer hakkında olmıyacak hikâyeler anlatıyorlar.»

Teddy'nin korkusu tekrar canlanmıştı. Sir John'ın ceketini sıkı sıkı yapıştı. İnadı da tutmuştu. Hiçbir şey görmediğini iddia ediyordu. Sonunda müthiş bir kriz geçirmeğe başladı. Yalvarma, yakarma ve hattâ tehditlerin de bir faydası olmadı. Sir John, kendisine üzerinde ismi yazılı olan altın bir çakı hediye edeceğini söyleyince Teddy'nin gözleri korkunç bir tamahla parladı. O tombul elleriyle saçlarını çekiştirmeğe başladı. Artık briyantinler alnından aşağıya akıyordu... Fakat zavallı Teddy, öyle müthiş bir şok geçirmişti ki, konuşacak halde değildi.

— «Konuşursam, o şeyler beni yakalar... İnsanı yakalayan şeyler çok... Ahçıbaşı öyle söyledi... Evet... Teddy, onlara yakalanmak istemez!»

Buna rağmen üzerinde ismi yazılı olan altın çakıyı da istiyordu. Nihayet, onu bıraktık. Teddy, acayip bir şekilde, merdivenlerden hoplaya zıplaya indi. Bir taraftan da o zamana kadar duyduğum şarkıların en müstehcenini avaz avaz haykırıyordu.

Bencolin, Teddy hakkında bir şey söylemedi. Sadece Joyet'e dönerek, «O halde dairenin kapısı kilitli değil,» dedi.

— «Mösyö buradayken kilitliydi... Tabiî Mösyö El Moulk bu zavallı aptala aldırmazdı... Şimdi idareyi Mösyö Graffin ele aldı... Neyse... Bu taraftan, efendim.»

İlerliyerek, kemere asılı perdeleri açtı. Geride, aralık duran yüksek ve sivri tepeli bir kapıya doğru giden dört - dört buçuk metre uzunluğunda halısız bir pasaj vardı. Kapıdan, koskocaman, âdeta bir mahzeni andıran, kubbeli, acayip bir odaya girdik. Altı metre yükseklikteki tavana takılmış olan çengellerden sarkan zincirlerin ucuna dövme pirinçten yapılmış dört lâmba asılmıştı. Fakat odayı, ortadaki masada duran yuvarlak, yeşil camlı bir gaz lâmbası aydınlatmaktaydı.

Bir an kapının önünde durarak, odadaki acayip süslere baktık.

Sol tarafta, siyah mermerden yapılmış eski bir şömine vardı. Ocakta kömür ateşi yanıyordu. Şöminenin rafında dört **canope**, yâni topraktan yapılmış dört vazo duruyordu. Maviye boyanmış olan vazoların kapakları miğferli insan başları şeklindeydi. Eski Mısır sanatı hakkında fazla bir şey bilmemekle beraber bunların İkinci Teb devrinden kalmış olduğunu tahmin ettim. Daha yukarıda, oymalı tahtadan yapılmış bir pano

uzanıyordu. ("Yeni Krallık" a ait bir eserdi bu.) "Ruhun Muhakemesi" ni gösteren temsilî resmin renkleri aradan asırlar geçmiş olmasına rağmen hâlâ solmamıştı. Fon, açık renkti; önde siyah şahin kafalı, sarı vücutlu İlâh Horüs, koskocaman bir terazide kalble hakikati tartıyordu. Beyazlar giymiş olan Hakikat İlâhesi Maat, tahtından onu seyrediyordu. İlâhların kâtibi, balıkçıl kuşu başlı Thoth ise kararı kaydetmek için beklemekteydi...

Şöminenin iki tarafında, koyu yeşil, şam ipeğinden perdeleri olan iki kütüphane yükselmekteydi. Daha yanlarda da iki kapı, tam karşısındaki duvarda ise üç yüksek pencere vardı. Aynı tozlu yeşil kumaştan perdeler asılmış olan bu pencerelerin arasına yaldızlı dolaplar yerleştirilmişti. Diğer teferruatı görmek imkânsızdı. Zira lâmbadan süzülen yeşil ışık pek sönüktü. Yalnız sağda yine perdeli bir kütüphane vardı. Bunun önünde de koskocaman kuyruklu bir piyano duruyordu. Işık, bir köşeye dikilmiş olan lâhitin donuk renklerini belirtmekteydi.

Koyu yeşil, halının üzerinden ilerliyerek, odanın ortasına kadar gittik. Bu uzun tüylü, yumuşacık halı, kare şeklinde siyah ve beyaz mermerlerden meydana gelmiş döşemenin üzerine serilmişti. Sandalyeler, siyah tahtadan oyulmuştu. Yaldızları iyice kararmıştı bunların. Oda pek havasızdı. Ortalık toz, parşömen, baharat, Abydos'daki mezarlarda olduğu gibi tahnit ilâcı ve soluk çiçek kokuyordu. Somaki taştan oyulmuş vazoların içerisindeki kuru çiçek saplarının farkına vardım.

Bir ölüm odasıydı bu. Talbot birdenbire odanın tam ortasında devrilmiş duran kömür tenekesine takıldı. Bu gürültü, kokulu, çürümeğe yüz tutmuş sükûneti yırttı. Tepemizde, gölgelerin arasındaki pirinç lâmbalar hafifçe şıngırdadılar. Bilmiyorum, ne bulacağımızı umuyorduk?.. Hiç konuşmadan lâmbanın bulunduğu masaya doğru gittik. Ayak seslerimiz duyulmuyordu...

Masa bir hayli uzundu. Üzerine kitaplar ve kâğıtlar yığılmıştı bunun. Zaten bu yüzden arkadaki "şey" in farkına varmadık...

Talbot, yaldızlı sandalyelerden birine oturdu. Not defterini de dizinin üstüne açmıştı. Sir John, ayaktaydı. Parmaklarını masaya dayamış, başını öne doğru uzatmış, çatık kaşlarının altından Bencolin'i süzüyordu. Arkadaşım, odada dolaşmağa

başladı. Şimdi tam karşımıza gelen şöminenin solundaki, yani köşedeki kapının önünde durdu.

— «Buradan nereye gidiliyor, Joyet?»

— «Mösyö'nün yatak odasına. Tabiî arada kısa bir pasaj var... Sonra üç kapı geliyor. Bunlardan biri Mösyö'nün yatak odasının, biri yemek salonunun, biri de Mösyö Graffin'le bana ait olan küçük dairenin... Bildiğiniz gibi bu daire binanın bütün arka kısmını işgal ediyor.»

— «Ya öbür kapı?» Bencolin, şöminenin sağındaki diğer kapıyı işaret etti.

— «Dış merdivene, Mösyö... Tabiî bunun üzeri kapalı... Merdiven, aşağıya, binanın arka kapısına iniyor. Her katta da bir sahanlık var... Kulübün arkasında bir geçit olduğunu her halde biliyorsunuz.»

— «Yani merdiven kulübün esas arka kapısına mı iniyor?»

— «Hayır, Mösyö, hayır. Servis kapısı daha ileride, merdivenin yanında... Bu daha ziyade hususî bir merdiven. Fakat Mr. Moulk, bunu hiçbir zaman kullanmazdı. Kapıyı da daima kilitli tutardık. Zira merdivenin ışığı yok...»

— «O halde... Buraya girip, Jack Ketch'e yakışacak bir hâtıra bırakmak isteyen dâvetsiz bir misafir, kulüptekilere gözükmeden bu kata çıkabilirdi.»

Joyet, dudaklarını büzdü. Sonra da şişman omuzlarını şöyle bir kaldırdı. «Hımm... Bu meseleye gelince... Bu imkânsızdı, Mösyö. Bunu Mösyö El Moulk da düşünmüştü. Onun için kapı daima kilitlenir, üstelik sürgüsü de sürülürdü... Dâvetsiz misafirin içeri girebilmesi için arka geçide açılan kapının anahtarını ele geçirmesi lâzımdı. Zira Mösyö El Moulk kapılara hususî kilitler taktırmıştı. Anahtarlar da yalnız ondaydı.»

Bencolin, «Şimdi kimbilir nerede?» diye mırıldandı. Uzun bir sessizlikten sonra derin bir nefes alarak, sözlerine devam etti. «Mr. El Moulk'un yatak odasını görmek istiyorum... Joyet, beni oraya götürürsünüz değil mi?... Müfettiş Talbot, geliyor musunuz?»

Talbot, telâşla onun peşinden çıktı. Sir John, hâlâ masanın yanında hareketsiz duruyordu. Kaşları da çatılmıştı. Odada beni sıkan, endişelendiren bir şeyler vardı. Bir kapının kapanması bile bu mahzen gibi odada aksi sedaların titremesine sebep oluyordu. O zaman yeşil perdeler dalgalanıyor, vazolar şaşkın şaşkın zıngırdıyor, hattâ pirinç lâmbalar bile onlara cevap verir gibi şıngırdayarak, bir şeyler mırıldanıyorlardı. İnsan bu-

rada, rüzgârı, yağmuru veya bir saatin dostça tıkırtısını duymuyordu. Teddy, bu odada bir şey gördüğünü sanmıştı... Zavallı, başını, o kendine has küstahça tavrıyla eğerek, kömür tenekesini sallaya sallaya içeri girmişti. Yine öyle yan yan yürüyor ve belki ıslık da çalıyordu. Ateşi de yine ıslık çalarak yakmıştı... Artık Teddy' odada görür gibiydim. Şöminenin önünde diz çökmüş olan zavallı, ağır ağır başını çevirip, omuzunun üzerinden bakıyordu. O şişman, yumuşak, kırışık suratında meraklı bir ifade vardı. Sonra hayretle havuç rengi kaşlarını kaldırıyordu. Ağzı, tıpkı eski Yunan maskelerindeki gibi dört köşe bir deliği andırıyordu. Nihayet Teddy, kömür tenekesini bir tekmede deviriyor ve acı çığlıklar atarak dışarı fırlıyordu... Peki, zavallı Teddy neden kaçıyordu?

Gözlerim sağ duvara kaydı. O koskocaman perdeli kütüphaneye baktım. Piyanonun tuşları beyaz lekeler gibi duruyordu. Arkada, köşede mumya lahitinin tozlu sarı, turuncu, siyah ve kırmızı renkleri donuk donuk parlıyordu. Dakikalar geçtikçe lâhtin üzerindeki çehre gitgide El Moulk'a benziyordu. Bu bir hayal değildi. O Allahın belâsı şey hakikaten Mısırlıyı andırıyordu. Etraflarına siyah halkalar çizilmiş olan o yuvarlak kahve rengi gözler, acayip bir budalalıkla boş boş bakıyordu. Bu çehre, bir kâbusun kurşunî koridorlarında üzerimize eğildiği zaman büsbütün korkunçlaşan o garip yüzlere benziyordu...

Lâhitin yukarısında yine çok eski eşyalar asılıydı. Bir Firavun'un harb arabasında dizginleri kullandığı veya ok attığı zaman kullandığı eldiven... Kapitone deriden yapılmış göğüs zırhı... Korkunç bir harb baltası... Bir mızrak... Bir hançer... El sapanı...

Lâhite yaklaşarak, başımı kaldırdım ve o boyalı surata bakmağa başladım. Bir taraftan da kalbimin neden böyle ağır ağır, gürültülü gürültülü çarptığını kendi kendime soruyordum. Sonra bana en yakındaki pencerenin Şam ipeğinden yapılmış perdeleri hafifçe oynamış gibi geldi. Çabucak dönerek, perdeyi çektim. Arkada sadece büyük, demir parmaklıklı bir pencere vardı. Camdan, çok aşağılarda kalan bir geçidin çamurlu taşlarına baktım. Bu, soluma düşen St. James sokağından başlıyordu. Aslında geçit daha ziyade bir çıkmaz sokağı andırıyordu. Arka kapısı, bizimki gibi geçide açılan karşıki binanın kurşunî duvarlarına ve kapalı panjurlarına baktıktan sonra perdeyi tekrar çektim.

Sir John, «Burada kim sigara içiyor?» diye sordu.

Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Döndüm ve yaşlı adamın ortadaki masaya baktığını gördüm. Ben diğer tarafa geçtiğim için artık o kitap ve kâğıt yığını görüşüme mâni olmuyordu.

— «Kimse içmiyor,» dedim.

Sir John, kemikli parmağıyla masanın üzerindeki sümeni işaret etti. Sir John'un gözlerine bakınca âsâbımın bozulacağı hiç aklıma gelmemişti. Zaten yaşlı İngilizin gözlerine pek dikkat etmemiştim. Kurşunî çehreli Sir John'un çıkık elmacık kemikleri ve ince, siyah kaşları bunları büsbütün bariz bir hale sokuyordu... Çirkin, yeşilimsi gri gözlerdi bunlar. Adam, yeşil lâmbanın tepesinden bana sabit nazarlarla bakıyordu. Kemikli omuzlarını öylesine kaldırmıştı ki, boynu gözükmüyordu artık. Fakat hâlâ sümeni işaret ediyordu.

Masanın bu tarafı iyice toplanıp temizlenmişti. Ortada açık bir kitap duruyordu. Sandalye, sanki birinin okuması yarıda kalmış gibi biraz geriye doğru itilmişti. Kitabın yanında bronzdan, fazla derin olmayan bir tabla vardı. Bunun kenarına dayanmış olan sigaradan dimdik bir duman çıkıyordu... Evet... Tıpkı birinin okuması yarıda kalmış gibi...

Ağır ağır masaya yaklaşarak, eğilip baktım... Bu mahzen gibi odada ne bir aksiseda vardı, ne bir fısıltı. Yeşil lâmbanın ışığı da titrekleşmişti. Sigara, yarısına kadar içilmişti. Kitaba gelince... Bu da De Quincey'nin «Güzel Sanatlardan Biri Olan Cinayet» adlı eseriydi.

Sir John, kitabı işaret etmekten vaz geçerek, elini indirdi. Dönerek masanın yanından uzaklaştı.

X. TAÇLARIN EFENDİSİ

Bu "imâlı" kitaba o kadar uzun uzun baktım ki, nihayet kelimeler bulanıklaşıp, mânasızlaştı, sigaranın iyice büyüyen külü bronz tablaya düştü. Sonra dönüp, sağa, yâni dış merdivene açılan kapıya bir göz attım.

— «Aptallık ettik,» diye mırıldandım. «O kapıya bakmalıydık...»

Sir John, sadece, «Öyle mi?» dedi. «Bundan pek emin değilim.»

Telâşla kapıya koştum. Tahmin ettiğim gibiydi. Sürgü çekilmiş, kapı da kapatılmasına rağmen kitlenmemişti. Anahtar da dışarıdan kilide sokulup, bırakılmıştı. Geride, havasız, karanlık ve tozlu sahanlık uzanıyordu. Duvarlara kirli sarı kâğıt yapıştırılmıştı. Acayip bir trabzon, baş döndürücü bir diklikle basamakların yanından iniyordu. En üst katta olduğumuz için merdiven de burada bitiyordu tabiî. Yalnız solumda tavandaki bir kapağa takılı bir portatif merdiven, sağda ise bir pencere vardı.

Döndüğüm zaman, Bencolin de yatak odalarına giden koridorun kapısından çıkıyordu. Eli, tokmakta durakladı. Müfettiş Talbot da onun omuzunun üzerinden bakmağa çalışıyordu.

Bencolin, «Ben onu biraz evvel gördüm, Jeff,» diye mırıldandı. «Şu anda onunla meşgul olman şart değil. Bir şey bulacağını sanmıyorum.»

Başımı salladım. «Herhalde masanın üzerini görmedin. Bir iki dakika evvel buraya birinin girdiği muhakkak... E? Diğer odalarda bir şey var mıydı?»

Bana Talbot cevap verdi. «Hiçbir şey yoktu. Çok acayip bir yer ama şüpheyi çekecek bir şey de bulamadık... Yalnız şu lâhitin içinden çıkarılmış olan mumya adamın karyolasının yanındaydı...»

Ellerini ceplerine sokmuş olan Bencolin masanın üzerindeki sümene bakıyordu. Bir ara eğilerek, elini uzattı. Tirşe

kaplı kitabı alarak önüne arkasına baktı. Sonra da bunu tekrar masanın üzerine fırlattı.

Hiddetle, «Püf!» dedi. «Sahne dekoru! Kitabın sahifeleri açılmamış bile! John Williams'ın işlediği beceriksizce cinayetleri vakur bir hale sokmak için seçilmiş şahane bir isim! Jack Ketch de bundan fikir alacak galiba. O...»

Masanın çekmelerinden biri hafifçe aralıktı. Bencolin'in gözü içerideki pırıltılı şeylere takılmıştı. Göğüs cebindeki mendilini çekerek, parmaklarına sardı ve usulca çekmeyi açtı...

Çekmedeki kırmızı eşarbın üzerinde fildişi saplı, uzun namlulu bir tabanca, büyük cam düğmeler, bir çift sırma püskül ve bir de gösterişli fakat kıymetsiz bir saat vardı.

Bencolin, mırıldandı. «Kaatil, ganimeti iade etmiş.»

Talbot, çabucak onun yanına koşarak, çekmenin içindekilere âdeta hiddetle baktı. «Fakat... Bunlar... **Şoförün**...» Ümitsizlikten çıldırma raddelerine gelen bir adam tavrıyla, not defterini cebine tıktı.

Bencolin, usulca kırmızı eşarbın ucunu kaldırdı. Bunun dışı siyahımsı bir toza bulanmıştı. Eşarbın altında da büyük bir resim duruyordu. Ölen Smail'in fotoğrafıydı bu. Zenci şoförün ayağında kısa bir şort, ellerinde de boks eldivenleri vardı. Biraz da mahçup bir tavırla, dişlerini göstererek, vaziyet almıştı. Adaleleri gerilmiş olan siyah kolları pırıl pırıl parlıyordu. Resmin bir köşesine iri bir yazıyla, «Sevgiler,» yazılmıştı. «Richard (Öldürücü) Smail, New York, 27 Ağustos.»

Bencolin, başını salladı. «Muhafızı, boksörmüş...»

Durakladı... Birdenbire dikleşti... Parmakları tekallüs etti ve gözlerinde o sık sık gördüğüm korkunç pırıltı belirdi... Hakikati gören bir insanın gözleriydi bu... Pırıltı, belirdiği gibi, süratle kayboldu. Bencolin, o her zamanki lâkayıt tavrıyla omuzunu silkerek, müstehzi bir tebessümle döndü. Fakat Bencolin'in orada, o yeşil lâmbalı masanın yanında bütün esrarı çözdüğünü anladım.

Talbot, «Ben bunların icabına bakayım...» dedi. Eşyaları dikkatle eşarba sararak, çekmeden çıkardı. Sonra da âdeta vahşice denilebilecek bir tavırla, «Bundan bir tek netice çıkıyor,» diye homurdandı. «Kaatil, El Moulk'u eline geçirdi. Onun anahtarlarını da aldı. Artık istediği zaman geçide açılan arka kapıdan içeri girip, buraya çıkıyor. Fakat, neden? **Neden?** Eğer buraya daha önce gelseydik...»

Bencolin, düşünceli bir tavırla başını salladı. «Zamanında

gelemezdik, Müfettiş Talbot. Zaten...» Evvelâ masanın üstündekilere baktı, sonra da dönüp lâhite bir göz attı. Ağır ağır o tarafa doğru giderek elini o eski, asırlık tahtalara sürdü. Nihayet, sanki dayanamamış gibi lâhitin ağır kapağını çabucak açtı.

— «İçeride hiçbir şey yok...» Kapağı dikkatle kapadıktan sonra, şeytanî bir tebessümle döndü. «Öyle olduğunu biliyordum, zaten. Fakat içinizin rahat etmesini istedim. Evet, evet... İnsan böyle bir lâhitle karşılaşır karşılaşmaz, romanların tesirinde kaldığı için hemen bunun içerisinde şöyle taze bir cesedin yattığını düşünür. Hattâ lâhitte, mumyadan başka hemen her şey bulunduğunu sanır.»

Etrafına bakıyor, bir taraftan da derin derin düşünüyordu. Nihayet gözleri, hemen hemen dört metre yukarıda asılı olan pirinç lâmbalara takıldı. Başını kaldırıp, bunları dikkatle süzerek, «Joyet,» dedi. «Burada bir el merdiveni var mı?»

Joyet, hayretle, «Pardon?» diye haykırdı.

Bencolin, lâmbalardan birini işaret ederek, o mütehassıslara has derin zevk ve heyecanla içini çekti. «Bu "devvar sonu" sanat eserlerinden, pek nâdir bulunan "Vhagoolian-Kynvitz" pirinci... Doğrusu emsalsiz bir nümune. Onun için de yakından tetkik etmek istiyorum. Bana bir el merdiveni bulun.»

Sir John, «Artık bu iş şaka olmaktan çıktı,» diye haykırdı. «Bütün gün saçmalıklarına tahammül ettik. Rica ederim, bu uydurma...»

Arkadaşım, sâkin sâkin cevap verdi. «Şaka etmediğimi sen de biliyorsun... Sonra... Belki Vhagoolian-Kynvitz pirinci seni alâkadar etmiyor ama beni ediyor.»

Joyet, yatak odalarının bulunduğu kısma geçmişti. Geri döndüğü zaman koskocaman, eski bir el merdivenini sürüklüyordu. Bunu lâmbanın tam altına koydu. Bencolin, tırmanırken merdiveni dikkatle de tuttu. Arkadaşım, karanlıklara karışmıştı artık. Onun için kendisini göremiyor, sadece lâmbaya vurarak, hayretle bir şeyler mırıldandığını duyuyorduk.

Nihayet, «Çok nâdir... Çok,» dedi. Sonra da saçma sapan bir konferansa başladı. Fakat merdivenden indiği zaman yüzü gayet ciddiydi. Joyet, merdiveni götürürken, o da masaya yaklaşarak, çekmeleri karıştırmağa, içlerindeki eşyaları dikkatle tetkik etmeğe başladı. Çekmelerde neler yoktu ki? İki cam arasına konularak, etrafı iyice macunlanmış papirüsler... Fildişinden oyulmuş bir deve başı... Kalemler... Silgiler... Mürekkep...

Topraktan yapılmış bir mühürün parçaları... Buna mavi mürekkep bulaşmış olduğunu farkettim... Tiyatro programlarından meydana gelmiş yığının arasına altın mineli lapis lazuli bir pantantif fırlatılıvermişti. Bencolin, en dipte deriden yapılmış bir dosya buldu. Bunun içindeki, dikkatle yazılmış kâğıtları çabucak çıkardı.

— «Zannedersem dostumuz El Moulk papirüsleri tercüme ediyormuş... Hem de İngilizceye...»

Diğerlerinin buna pek aldırdıkları yoktu. Fakat Bencolin, ikinci sahifenin sonunu okurken, omuzunun üzerinden baktım. Yazı gayet düzgün ve okunaklıydı.

«Bu Nezam Kha. em. uast'ın, ve Uma-Aner'in hikâyesinin tamamıdır, ve ulu Kral User. maat. ra'nın yeğeni Nezam Kha. em. uast'ın (uğradığı?) boğulma lânetiyle alâkalıdır. Bu papirüsün sahibi Anena tarafından Tybi ayında yazılmıştır. Bu papirüsün aleyhinde konuşanları Tahuti çarpsın.»

Bencolin, «Ben bunu alayım...» diye mırıldandı. «Bir dakika! Dosyanın içinde bir kitap var.»

Bunu çekip çıkardı. Bu koyu mavi ciltli, ince bir eserdi. Üzerinde yaldızlı harflerle «Kayıp Ülkeden Hikâyeler» yazılıydı. Muharririn ismine gelince... J. L. Keane'di bu. Bencolin, bana bakarak başını salladı. Colette Laverne'ün sözlerini hatırladım. «Vaktiyle bu isimle bir kitap yazmış...»

Kitap, seneler önce yazılmış ve hususî surette bastırılmıştı. Onun için matbaalardan bir şey öğrenmemiz pek kabil olmıyacaktı. «Kayıp Ülkeden Hikâyeler» in içinde British Museum'daki papirüslerin tercümeleri vardı... Harris ve Anastasi papirüsleri... Tell Amarna levhalarından seçmeler ve başka bir kaç yazı daha...

Arkadaşım, içini çekti. «Bu da Jack Ketch'in hediyelerinden olmalı... Şimdi bir şey daha var...»

Talbot, dosyayı aldı. Bencolin de merdiven kapısının yanındaki kitaplığın raflarını araştırmağa başladı. Nihayet bronz bir şamdana takılmış bir mum buldu. Bunu yakarak, havaya kaldırdı ve ağır ağır sahanlığa çıktı. Ben kapıya yaklaşırken, o da üst kat merdivenlerinin ortasına gelmişti. Geri geri iniyor ve mumu soluma düşen trabzona doğru tutuyordu. Parlak ışık, o çekik ve zalim gözlerine aksetmekteydi. Efraf gölgelere bürünmüştü. Yalnız mumun sarı ışığıyla aydınlanan o kindar çehre hariç... Rüzgâr, solumdaki çift kanatlı pencereyi hafifçi zıngırdatıyordu...

O hain çehre ağır ağır, sessiz sedasız merdivenlerden indi... Yine sessizce köşeyi dönerek gözden kayboldu. Artık ben sadece mumun aşağılarda duvara akseden titrek ışığını görebiliyordum... Fakat bir ara Bencolin'in güldüğünü duydum...

Yavaşça döndüm... Talbot, bir sandalye çekerek masanın başına geçmişti. Dosyanın içindekileri tetkik ediyordu. Sir John, yatak odalarının bulunduğu kısma giden kapının yakınındaki koltuğa oturmuştu. Onun sadece siluetini görebiliyordum...

Yaldızlı dolaplardan birine yaslandım. Ölüm ve sessizlik dalgaları beni bulanık âlemlere götürdü.

Bazıları, ruhun kalıp değiştirip, tekrar tekrar dünyaya geldiğine kimsenin samimî olarak inanmadığını söylerler...

Onların yanıldığını biliyorum. Zira Firavunlarla beraber gömülen bu acayip ve tesirli sihir, bu mevzuu tetkik edenlerin başını iyice döndürür. Aklını karıştırıp, gözlerini körleştirir. Bu yüzden çalışma odasındaki lâmbanın etrafına üşüşen hayaller ona türlü şeyler fısıldarlar. Herhalde El Moulk, gizli flât seslerinin dalgalandığı gecelerde, şimdi Talbot'un oturduğu, o yuvarak yeşil camlı lâmbanın yanındaki sandalyeye yerleşiyor, papirüslerini okuyarak, derin derin düşünüyordu.

Odadakiler, artık birer karaltı halini almışlardı. Hâlâ kımıldamıyorlardı. Kendi kendime, «Acaba ne düşünüyorlar?» diye sordum. «Kafalarından benimkine benzer baş döndürücü düşünceler mi geçiyor?»

Zira ben eski harblerin, hayalleşmiş borularının seslerini dinliyordum. Karnak'ın renkli salonlarını uyandırıp, sonra da haykırarak, bağırarak Teb'in sokaklarını dolaşan boru seslerini... Aklıma «Ra'nın Gözdesi» nin, yani Ramses'in «Teb'de Zafer» ve «Nura-memnun» adlı meşhur Arap atlarını kamçılayarak Sfenks'ler yolundan ilerleyişi gelmişti. Tabiî bu yüzden lâhitin yukarısına asılmış olan silâhlara şöyle bir baktım.

Sonra, içinde antikalar bulunan yaldızlı dolaba iyice yaslanarak, bunları tetkike hazırlandım. Söylediğim gibi duvarda bir cengâvere yakışacak teçhizat vardı. Hemen hemen tamamdı bu... Bir dakika!... Silâhların duvara asılışlarında, yerlerin seçilişinde bir acayiplik sezmiştim. Hançerle ağır topuz arasında büyükçe bir boşluk kalmıştı. İki silâhın muvazeneli bir şekilde durması için oraya muhakkak bir şey asılması lâzımdı. İkinci defa lâhite yaklaşarak, yukarısındaki koleksiyonu dikkatle muayene ettim. Fakat ışık çok sönüktü. Dönüp, o oymalı sandalyelerden birini lâhitin yanına çektim. İskemleye çıkarak, çak-

mağımı çaktım ve titrek alevi iki silâh arasındaki boş yere doğru tuttum. Yeşil badanalı duvar iyice tozluydu. Tozsuz yerde bariz bir şekil olduğu gözümden kaçmadı. Evet, o iki silâhın arasına aslında bir şey asılmıştı... Uzun saplı, geniş ağızlı, kısa bir kılıca benzeyen bir silâh. Bu şeklin hemen yukarısında da silâhın asılı olduğu çivi pırıldıyordu. Eğer yanılmıyorsam, kaybolan kâtibin «Boğaz kesen» diye tarif ettiği o korkunç, çift taraflı bıçaktı. Gözlerimin önünde şoförün kesik boynu belirdi...

Biri, «Bu da ne demek?» diye homurdandı.

Hayretle döndüm. Kapıda Graffin duruyordu. O kanlı, hiddet dolu gözlerini Talbot'a dikmişti. Sonra bana baktı. Sir John'u görmemişti. Zayıf İngiliz, kapının kenarına dayanmış, parmaklarını da kemerine sokmuştu. İyice sarhoştu. Biraz sonra biriyle kavga etmeğe kalkacağını hissettim. Zira sarhoşluğu o devreye girmişti. Bana dik dik bakınca, ben de onu tepeden tırnağa kadar süzdüm. Ondan sonra da sanki kendisini görmemişim gibi dönerek, duvarı tetkike devam ettim.

Talbot, sert ve ciddi bir sesle, «Bize hiç yardım etmediniz,» dedi. «Bu odaların araştırılması lâzım. Biz de bunu yapacağız. Bize ister yardım edin, ister etmeyin, bu daireyi arayacağız. Fakat size çenenizi tutmanızı tavsiye edeceğim. Bu sizin için çok daha iyi olur.»

Graffin'in sesi tizleşti. «Beni tehdit ediyorsunuz ha? Siz...» Sesi çatallaştı... Adam, sanki boğuluyormuş gibi haykırdı. Graffin, sendelemiş, elini tuşlara dayamıştı. Adam, birdenbire doğrularak merdiven kapısına doğru telâşlı işaretler yapmağa başladı. Bir taraftan da yayvan yayvan, «Git,» diye bağırıyordu. «Git, budala!...»

Bencolin, kapıdan girdi. Elindeki şamdanı indirdi. Tabiî artık mumun ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Graffin, sanki gözlerine inanamazmış gibi ona baktı. Sonra da titreyen ellerini yüzüne kapadı. «Oh... Oh...»

Ufak tefek Müfettiş ise hiddetini yenmeğe çalışıyordu. Kahve rengi, dört köşe çenesinin hatları iyice gerildi ve Talbot âdeta sendeleyerek Graffin'e doğru gitti. «Evet, o Mr. Bencolin! Kimin geldiğini sanıyordunuz? Artık bu kadarı fazla! Bu işin iç yüzünü öğreneceğim!»

Graffin ona kurumla bakarak, uzun burnunu kırıştırdı. «Ri-

ca ederim... Sinirlerim bozuk... Maalesef öyle... Sinir...» Piyanonun taburesine çökercesine oturdu.

Talbot, ümitsiz bir tavırla Bencolin'e baktı. Sanki, «Yalan söylüyor... Ama ne yapabilirim?» demek istiyordu.

İşte o zaman bazan işkencenin lüzumlu olduğuna kanaat getirdim. Bu arada Bencolin mumu söndürmüş ve dışarıdaki trabzanın üzerine bırakmıştı. Graffin, birdenbire sir John'un farkına vardı. Sanki konuşmak istiyormuş gibi dudaklarını yaladı. Aynı anda diğer kapı açılarak, Joyet göründü. Graffin, gitgide sersemliyor, şaşırıyordu.

— «A... A! Şey... Döndün mü, Joyet? Ben... Şey... Bunu beklemiyordum. Senin Paris'te olduğunu sanıyordum.»

Joyet de İngilizce konuşmağa kalktı. Kavgaya hazırlanırmış gibi bir tavırla, «Ben döndü,» dedi. «Bu sizi şaşırtıyor, hah?»

Bencolin, masanın üzerinden deri dosyayı alarak, «Söyleyin Mösyö Graffin,» diye mırıldandı. «Bu merdiveni kullanan var mıydı?»

Graffin'in dudakları gerildi. Adam, bütün vücudunu sarsan bir şekilde hıçkırdı. Sonra da, «Jack Ketch'in bize bıraktığı hediyeleri düşünüyorsunuz, değil mi?» dedi. O baykuşunkine benzeyen gözleriyle Joyet'i süzüyordu. «Doğrusu bilmiyorum... Belki sizi o aydınlatabilir. Zira geceleri beni odama kitlemek gibi şirin bir huyu vardı.»

Yüzü, kaynar lâv rengini almış olan Joyet, haykırdı. «Köpoğlu köpek! Köpoğlu köpek! Onu odasına kitlerdim. Zira o kadar sarhoş olurdu ki, muhakkak mesele çıkarırdı. Onunla başa çıkmak kolay değildi. İyice fitil gibi olur...»

Graffin, mübalâğalı bir nezaketle, «Sahi mi?» diye mırıldandı. «Tabiî bir uşakla münakaşa edecek değilim...»

Joyet, tekrar bağırdı. «Köpoğlu köpek! Seni bir yumrukta gebertmeli!»

Bencolin, Joyet'in kolunu yakaladı. «Yavaş!» Gözleri ateş saçan uşak, öfkenin verdiği bir enerjiyle ceketinin kollarını süpürüyordu. Bencolin ona çabucak Fransızca bir kaç kelime söyledi. Joyet'in uçları kıvrık bıyıkları korkunç, galiz küfürleri gizliyordu sanki.

Graffin, hıçkırarak, «Ne bayağılık...» dedi. O müteredditbakışlarını ısrarla şöminenin bir köşesine dikmişti. «Her ne hal ise... Geceleri burada birilerinin konuştuğunu duyardım. Bazı sesler işitirdim...»

— «Sesler mi?»

Graffin, başını salladı. «Evet... Sesler... Neyse... Beyler, artık sizinle olan işim bitti.»

Diğerlerinin sözlerine aldırmıyarak, vekarla döndü ve piyanoda «Aida» operasından parçalar çalmağa başladı. Adamın parmakları süratli ve hafifti. Tekniğine hayran oldum. Talbot, ona mâni olmağa kalkınca, uçuş kumandanı olduğunu, Mısır ordusunda itaatsizliğe tahammül edemiyeceğini söyledi. Biz yanından ayrılırken o hâlâ piyanonun başındaydı. O haşmetli marş, bir gök gürültüsü gibi bizi koridora kadar takip etti.

Talbot, «Hiç bir şeyin faydası yok,» diye homurdanıyordu. «Burası tımarhaneden farksız.»

Dönerek, kapıdan süzülen o acayip yeşil ışığa baktı. Sonra da ilâve etti. «Mühim bir şey öğrendiğimizi sanmıyorum. Adamı tevkif edip sıkıştırmadıkça da hakikati öğrenemiyeceğiz... Sonunda galiba böyle yapmağa mecbur olacağım... Siz merdivende ne yapıyordunuz, efendim? Bir şey buldunuz mu?»

Bencolin, tereddüt etti. Kısa bir sessizlikten sonra, «Evet,» diye cevap verdi. «Evet, bir şey buldum... Onu aramıyordum ama, karşıma çıktı. Bu sayede bazı şeyleri de öğrenmiş oldum... Müfettiş Talbot, bana kalırsa gidip Matmazel Laverne'le konuşmanın zamanı geldi.»

Elini cebinden çıkararak, Talbot'a uzattı. Başını da ağır ağır kaldırdı. Bir an Müfettişle gözgöze geldiler...

Tekrar bir sessizlik oldu. O haşmetli marşın arkadaki odada gümbürdeyerek sona erdiğini duyduk.

Talbot, ciddi ciddi, «Anlıyorum...» dedi.

Işık pek hafifti. Fakat Bencolin'in avucunda gümüş bir halka parlamaktaydı. Firuzeli gümüş bir halka... Bir kadın bileziğiydi bu. Talbot, çekmede bulduğu ganimeti sardığı kırmızı eşarbı açarak, bileziği de içine koydu...

Korkunç bir sessizlik içerisinde asansöre doğru yürüdük...

XI. MERDİVENDE BİR IŞIK

O gün öğleye doğru ve daha sonra olanları anlatmanın lüzumu yok. Sıkıcı şeyler bunlar... Notlarıma bakıyor ve işimize yarayacak, mühim bir şeyler öğrenememiş olduğumuzu anlıyorum...

Ölü şoförle alâkalı ilk resmî muhakeme o gün saat bir buçukta yapıldı. Bu da diğer soruşturmalar gibi gayet sıkıcı oldu. Jüri, Richard Smail'in meçhul bir şahıs veya şahıslar tarafından öldürüldüğüne karar verdi. Yalnız o arada basının takdir edilecek bir şekilde Talbot'la işbirliği ettiğini anladım. Gazeteler öyle heyecan uyandıracak başlıklar atmadılar. Sadece olanlardan kısaca ve büyük bir sadelikle bahsedildi, işte o kadar. Nezam El Moulk adlı bir adam bulunamıyordu, şoförü de ölmüştü... Bunu takip eden hâdiselerden hiç bahis yoktu. Hattâ Talbot'un tavsiyesi üzerine bu haber ön sahifeye de konulmamıştı. Ben, «Böyle bir şey Amerikalı Yazı İşleri Müdürlerinin çıldırmalarına sebep olabilir...» diye düşündüm. Fakat Scotland Yard böyle kuvvetli bir müesseseydi işte.

Resmî soruşturmadan sonra Müfettiş Talbot'u, âmiri Mason'la konuşması için çağırdılar. Bu görüşmeye Bencolin de katıldı. Müfettişin, şimdiki halde Scotland Yard'dan hiçbir yardım görmeden kendi başına çalışmayı istediğini biliyordum. Tabiî Talbot, Bencolin'le işbirliği yapmayı da çok arzu ediyordu. Bizim meşhur Paris'liyi, «Quai des Orfevres» de olduğu kadar tanıyorlardı. Bu yüzden Talbot, Yard'dakilerin bir güçlük çıkarmıyacaklarından emindi.

Müfettiş, kayıp sokaklar hakkındaki faraziyesini de unutmamıştı tabiî. Bu meseleyi Kraliyet İmar ve İskân Dairesine, British Museum'a ve Avam Kamarası Kütüphanesine bildirmişti. Londra'nın alt üst edileceğinden şüphe yoktu artık. Talbot, Dr. Pilgrim'le de konuşmuştu. Doktor pek ümitvar olmamakla beraber, elinden geleni yapacağına dair de söz vermişti.

O gün saat üçte Talbot'la Bencolin, Scotland Yard'a gitmek

üzere kulüpten ayrıldılar. Onların hemen arkasından Sir John da çıktı. Ben de Dr. Pilgrim'le bardaki alçak, kırmızı masalardan birinin başına geçtim. Doktorla gevezeliğe başladık. Pencerelerindeki kalın perdeleri sise karşı kapatılmış olan, bu kırmızı pelüş eşyalı oda pek şirindi. Koltuklar alçak ve rahattı. Lâmbaların abajurları, tersine çevrilmiş büyük kâselere benziyordu... Doktorla pipolarımızı yakmıştık. Masada da bir şişe içki duruyordu. Zira kulüpte saatlere pek aldırılmazdı...

Talbot, Pilgrim'e meselenin mühim bir kısmını anlatmak zorunda kalmıştı tabiî. Ben de buna bir iki şey ilâve ettim ama ihtiyatı da elden bırakmadım. Doktor, söylediklerimi dinlerken, o iri, çirkin çehresi kırış kırış olmuştu. Adam, düşünceli bir tavırla yan yan piposuna bakıyordu. Nihayet başını salladı...

— «Ben detektif değilim tabiî. Fakat geçmişteki hâdiseleri yeniden halkın gözleri önüne sermeğe çalışan bir tarihçinin bir hafiye kadar usta olması lâzım geldiğine de inanırım. Bir tarihçinin elinde pek az ip ucu vardır. Yüzlerce kütüphaneye girerek, deliller arar. Unutulan bir esrarı çözmek veya belki beş yüz sene evvel ölmüş olan bir kaatilin izini bulabilmek için elindeki malûmatı birleştirmeğe, öğrendiklerini tartmağa çalışır. Emin olun Borgia'nın cinayetlerinin esrarını çözebilmek için müthiş bir ustalık ister. Buna karşılık, meselâ Karındeşen Jack'in cinayetleri daha kolaylıkla aydınlatılabilinir.» Kaşlarını kaldırdığı için alnı kırış kırış olmuştu. Dudaklarını büzerek, tekrar başını salladı. «Doğrusunu isterseniz Müfettiş Talbot'un faraziyesini kabul edemiyeceğim... "Mahvolmuşlar sokağı"... Hımm... Evet... "Mahvolmuşlar sokağı"... Buna şehir plânlarımda rastlıyacağımı pek sanmıyorum...» Başını kaldırıp, bana baktı. «Fakat size biraz yardım edebilirim... Şu ara mühim bir işiniz var mı?»

— «Hayır, hayır... Yalnız daha sonra çaya gideceğim...»

— «O halde belki benimle muayenehaneme gelmek zahmetinde bulunursunuz? Aslında fazla hastam yok, fakat muayenehanemde sessiz sedasız oturup, istediğim kadar kitap okuyorum... Buraya da çok yakın. Hemen köşeyi dönünce... St. James sokağında.»

— «Memnuniyetle gelirim. Plânlarınız orada mı?»

Tütün kesesini açmakta olan doktor, duraklıyarak, kalın kaşlarının altından bana şöyle bir baktı. «Evet, plânlarım orada... Fakat ben bunu kasdetmedim. Siz detektifler —tâbiri pek bilmiyorum— "cinayet mahalli" ni tetkik etmekten hoşlanırsı-

nız değil mi? Muayenehanemdeki arka odanın pencereleri, bu kulübün gerisindeki geçite bakar. Bahsettiğim pencerelerden El Moulk'un dairesi olduğu gibi gözüküyor...»

Doğrulup oturdum.

Pilgrim, elini kaldırdı. «Bunun mühim bir şey olduğunu iddia etmiyorum. Zaten şimdiye kadar o pencerelerin El Moulk'un dairesine ait olduğunu da bilmiyordum. Fakat olanları öğrendikten sonra bazı şeyleri hatırladım... Gidelim mi?»

Holden, şapkalarımızla paltomuzu alarak, merdivenlerden Pall Mall'e indik. Yumuşak bir şapka ve acayip, eski tip bir pelerinle daha da iri yarı duran Pilgrim kocaman kocaman adımlar atarak yanımda ilerliyordu. Bir hayli sinirli ve telâşlıydı adam. Biz yürürken piposunun ucunu ısırıyor, durmadan bir sağa bir sola bakıyordu. Çok acı bir soğuk vardı. Sokak lâmbaları siste acayip, eğri büğrü şekiller çiziyorlardı. Buz kaplı kaldırım bir tuzaktı sanki. Bu kargaşalıkta otomobillerin kornaları birleşiyor, kulağı sağır edici, korkunç, tiz bir gürültü halini alıyordu. St. James sokağının ışıltılı karanlığında hortlaklar, hayaletler yanımıza sokuldular. Pilgrim'in çenesi, piposu, şapkasının kenarı hep ileriye doğruydu. Onda havayı kendinden emin bir tavırla koklayan bir köpek hali vardı şimdi. Tabiî adam öyle dev gibi adımlar attığı için beni çabucak geçti. Durduğu zaman ben biraz gerideydim. Dr. Pilgrim'in beni önünde beklediği bina, bir kulüp gibi, ciddi görünüşlü bir yerdi.

Sönük lâmbalarla aydınlatılmış sahanlıklarda duraklıya duraklıya dördüncü kata çıktık.

Pilgrim, buzlu cam geçirilmiş bir kapıyı işaret ederek, müstehzi bir tavırla, «İşte muayenehanem,» dedi. Karanlık odalardan, sağa sola çarparak geçtik. Nihayet Doktor elektriği yakarak, kapıyı çekti.

Kahverengi duvarlı, çıplak bir odaydı burası. İçeride eski raflar, sıra sıra kirli şişeler, kimya âletleri, insanı şaşırtacak sayıda kitap ve harita vardı. Üzerinde, abajuru eğrilmiş bir lâmba duran yazıhane daha ziyade bir mimarın çalışma masasına benziyordu. Kenara kalemler, cetveller, gönyeler ve renkli mürekkepler konulmuştu. Bunlar, tam pencerenin altında duruyorlardı.

Pilgrim, piposunu bir mürekkep şişesinin tepesine vurarak, külleri döktü. «Hımm... İşte bu benim çalışma odam... Bir içki içer misiniz?»

Bu iş de bittikten sonra Dr. Pilgrim, penceredeki perdele-

ri açtı. «Şimdi, Mr. Marle, elektriği söndüreceğim. Eğer sis fazla kesif değilse karşıki daireyi benim gibi göreceksiniz. Hazır mısınız?»

Oda, birdenbire karanlıklara gömüldü. Sis kıvrıla büküle pencerenin önünden yükseliyordu. Fakat karşıki binayı ve bilhassa El Moulk'un dairesinin o demir parmaklıklı pencerelerini kolaylıkla görebiliyordum. Şimdi, ancak altı metre ileride olan bu pencereler bizimle aynı hizadaydı. Bunların sıkıca kapatılmış olan perlerinin arasından hafif, yeşil bir ışık süzülüyordu. Fakat soluma düşen üçüncü pencerenin perdeleri açılmıştı. O yeşil ışıkta mumyanın lâhtinin yaldızlı münhanilerini ve daha yukarıya asılmış olan silâhların bir kısmını görebiliyordum.

Doktor, «Bazan bütün gece burada çalışırım,» dedi. «Ekseri perdeleri de kapatırım. Fakat geçen gece —yani tam beş gün önce— çıkmak üzereydim. Elektriği de söndürmüştüm. Pencereyi açıp odayı havalandırmağa karar verdim...

«Sisli bir geceydi... Fakat zaman zaman dalgalanıp, etrafı görmenize mâni olmayan, ince, hareketli bir sisti bu... Vakit bir hayli geçti... Bir olmuştu sanırım. Zira Big Ben'in çaldığını duydum. Karşıda hiç ışık yoktu... Pencereden şöyle sarktım. Ve o zaman aşağıdaki geçitte birinin yürüdüğünü duydum...»

Bizim tiryaki Pilgrim, piposunu tekrar yaktı. Kibritin alevi, piponun sapını ve adamın dört köşe çehresindeki kırışıklıklarla yara izlerini iyice tebarüz ettirdi. Doktor, bir an kirpiklerini kaldırarak bana baktı. Işıklı, yeşilimsi iki göz bir an dikkatle beni süzdü. Sonra bu gözler bulanıklaştı ve aynı anda kibrit de söndü.

— «Ortalık sisli olduğu için aşağıda yürüyen kimseyi görmek imkânsızdı. Fakat adımlar ilerledi, ilerledi ve nihayet karşıdaki arka kapının önünde durdu. Bir anahtarın kilide sokularak, döndürüldüğünü işittim. Kapı açılıp kapandı. Bana, şu yukarıdan aşağıya doğru sıralanmış olan pencerelerin arka merdivenin sahanlıklarına açılmış olduğunu söylediniz... O gece, bir mumun o pencerelere doğru yükselip, camın önünden geçtiğini gördüm, sonra o şahıs dönemece doğru gidince gözden kayboluyordu... İşin garibi, sis tam önümde âdeta ikiye ayrılmıştı. Bu yüzden karşı binayı kolaylıkla seyredebiliyordum... Bir keresinde mum birdenbire durakladı. O zaman tüylerimi diken diken edecek kadar ince ve uzun bir gölge gördüğümü sandım...

«Aynı anda ikinci bir ışık dikkatimi çekti. Bu karşıdaki

odada yanan yeşil lâmbaydı. Belki bunu daha evvel perdeler sıkı sıkı kapatılmış olduğu için görememiştim. Veya lâmba henüz yakılmıştı... Bilmiyorum... Camda bir erkeğin siluetini gördüm. Dışarıya doğru bakıyordu galiba... Bu pek kısa sürdü... Yani yeşil lâmbanın önünde bir gölge belirdi, sonra kayboldu... Perde de tekrar kapandı. Fakat mum hâlâ o kata doğru yükseliyordu. Bu sessiz sedasız hareket eden gölgelerin, —âdeta uçan ışıkların göz alıcı renklerinin —öyle acayip bir tarafı vardı ki, büyülenmiş gibi kaldım, Mr. Marle. Pencerenin önünden ayrılamadım. Bu tıpkı korkunç bir kukla oyununa benziyordu.

«Biliyor musunuz...» Pilgrim'in kurşunî bir kare halini almış olan pencerede keskin hatlı profilini gördüm. Uzanıp, koluma dokundu. «Biliyor musunuz... Çocukların kahkahalar arasında seyrettikleri o "Punch ve Judy" kukla oyunlarında kelimelerle izah edilemiyecek kadar korkunç bir şeyler vardır... Küçükler gülerlerken, herkesi sopayla öldüren bodur ve kambur Punch... Kuklaların cırlak sesleri... Sopanın tahta kafalara inerken çıkardığı boğuk gürültü... Ve nihayet Punch'ın Jack Ketch tarafından götürülmesi... Belki gülünç bulacaksınız ama... Punch ve Judy'nin oynadığı o kutunun içerisinde karanlık ve korkunç bir dünyanın mevcut olduğuna inanırım...» Usulca güldü. «O cinayete meraklı kuklaların yüzleri bile iğrençtir... Neyse, neyse... Ben de kulübün arka tarafını bir kukla tiyatrosu addetmeğe başladım. Bana ait bir kukla tiyatrosu. "Orada hangi korkunç piyes oynanıyor?" diye soruyordum. Bu meraktan kurtulmak için kendi kendimle alay etmek zorunda kaldım .. Perdemi de daima kapalı tuttum... Dün, akşam üzerine kadar...»

Konuşmaya başlayınca, sesimin titrediğini farkederek bayağı şaşırdım. «Yani... Dün öğleden sonra... Cinayetten evvel.. »

— «Evet, dün. Buraya geldim... Saat beş vardı sanırım. Kendi kendime, "Bizim kuklalar nasıl olsa akşam üzeri gözükmüyorlar," dedim. Onun için karşıya bakabilirim.

— «Hatırlıyorsanız, hava yine sisliydi. Fakat neyseki aradaki mesefe kısa. Şuraya bakın! İşte ben de bu sahneyi gördüm! Şu pencere, şimdiki gibi ışıklıydı. Lâhiti ve yukarısındaki silâhları farkettim. Sisten bulanıklaşmışlardı ama onları yine de gördüm. Tam dönüyordum bir elin farkına vardım.»

— «Bir elin mi?»

— «Evet... Küçük bir eldi bu, bana kadın eliymiş gibi gel-

di... Fakat sis yüzünden emin olamadım. Bir an gözlerimin beni aldattığını sandım. El, lâhitin yukarısına doğru uzanmıştı. Yeşil ışığın aydınlattığı diğer şeyler gibi onda da hayaletleri hatırlatan bir hal vardı. Sanki bu el bir vücude bağlı değildi, öyle havada kendi kendine uçuyordu. Sonra bu elin sahibinin tam köşede, sandalyenin üzerinde durduğunu anladım. Perdenin kenarı onu gözlerden saklıyordu. El, parmakları havada, silâhların önünde tereddütle duruyordu... Sonra uzanıp...»

— «Kabzası kıvrık, çok kısa bir kılıcı aldı...»

Doktor, o kadar belli belirsiz bir şekilde irkildi ki, piposundaki ateş sarsılmadı bile. Adamın yüzünü iyice göremiyordum ama onun beni dikkatle süzdüğünün farkındaydım. Kısa bir sessizlikten sonra, usulca, «Nasıl bildiniz?» diye sordu.

— «Tozda kılıcın şeklini gördüm. Doğrusunu isterseniz bu o kadar esrarengiz bir şey değil...»

Pilgrim, alaylı alaylı gülerek, «Fakat benim ödümü patlattınız,» diye itiraf etti. «Bu tıpkı kitaptakilere benziyordu... Hoş, onları da okuduğum yok ya... Evet, çok haklısınız, Mr. Marle, meçhul elin sahibi kısa bir kılıç veya uzun bir hançere benzeyen bir şey aldı. Fakat buradan kabzanın kıvrık olup olmadığını göremedim tabiî. Meçhul şahıs uzanıp, bu silâhı indirirken, birdenbire perdenin açık olduğunu farketti sanırım. Zira perde tekrar sıkıca kapandı... Benim kukla oyunu da böylece sona erdi... Doğrusu, o kuklaların tekrar dansetmelerini istediğimden de pek emin değilim!... E, ne dersiniz?»

— «Buraya bakın, Doktor. Bu meseleyi Talbot'a anlatmanız lâzım. Belki bu hâdise çok mühim.»

Artık piponun ateşi muntazam bir şekilde pırıldayıp, sönükleşiyordu. «Merak etmeyin, dostum, olanları Müfettişe de anlatacağım. Meselenin ehemmiyetini biraz evvel kulüpte sizinle konuşurken anladım. O odaların El Moulk'a ait olduğunu bilmiyordum.» Omzunu silkti. «Sonra, bu benim kuruntum da olabilirdi... İnsanlar bazan böyle hayaller görebilirler... Bilhassa bizim gibiler... Bu yüzden tereddüt ettim. Fakat buraya bakın...» Tekrar ışığı yaktı. O çıplak, tozlu oda aydınlanır aydınlanmaz, bayağı rahatladım. Pilgrim, kendisini eski, gıcırtılı bir döner koltuğa attı. Ayağını uzatarak, yakınındaki sandalyeyi masaya doğru çektikten sonra oturmamı işaret etti. Paltosunun yakası hâlâ kalkık duruyordu. Piposunu kuvvetli dişleriyle gevşekçe tutmakta olan Doktor, masasının üzerindeki eşyalara bakmağa başladı.

— «Mr. Marle, ben ölülerin ellerinde kol düğmeleri veya buna benzer şeyler bulan detektiflerden değilim. Size bahsettiğim gibi yüzlerce senelik ip uçlarından faydalanarak, enteresan neticelere vardığımı düşünerek, kendi kendimi tebrik ettiğim olur... Meselâ; Yeni Ormanda esrarengiz bir şekilde öldürülen Kral William Rufus... Bu hâdisede en modern polis romanında görülecek her şey vardır... Yüzlerce düşmanı olan bir adam... Av partisinde içilen içkiler... Gece mavi ışıklar görülen hayaletlerle dolu bir orman... Ve şafak vakti kalbine saplanmış olan okla fundaların arasında bulunan kızıl saçlı iblis... Onu kim öldürmüştü? Evet, tam mânasiyle modern bir polisiye roman sayılabilirdi bu. Fakat cinayet ta onikinci asırda işlenmişti. Mr. Marle, ben Kral William Rufus'u kimin öldürdüğünü biliyorum... Sonra... meselâ... Zavallı Darnley'nin gırtlağını kestikleri gece Kirk o'Field'i havaya kiç uçurdu? Demir maskeli bedbaht kimdi? (Ha, maskenin aslında demirden olmadığını da söyliyeyim!) İşte benim çözdüğüm esrarlı hâdiseler böyle şeyler. Burada, bu hayali Scotland Yard'da katili mezarların ötesine kadar takip eder, suçluyu icap ederse "cehennem" denilen o mesut ülkede bile bulurum!»

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. O iri, çirkin çehresini tatlı bir tebessüm aydınlatıyordu. Âdeta göğsüne dayadığı çenesini kaldırmadan, sözlerine devam etti. «Bunları, saçma sapan faraziyelerimi anlatmak için yaptığım sıkıntılı bir girizgâh addedin. Fakat...» Kaşlarını çatarak, sıkıntılı bir tavırla masanın kenarına bir tekme attı. «Fakat... ya El Moulk ölmemişse ne olacak?»

— «Efendim?»

Doktor, âni bir enerjiyle doğrulup oturdu. « "Ya El Moulk ölmemişse ne olacak?" dedim... Yani bütün bunlar, El Moulk tarafından hazırlanmış girift, göz boyayıcı bir hokkabazlıksa?»

— «Bu enteresan bir fikir.»

— «Enteresanlığına enteresan ama...» Pilgrim, heyecanla, «Buraya bakın,» dedi. «Bütün bu macera biraz acaip. Söylendiğine göre El Moulk, kurşun geçirmeyen bir arabayla dolaşıyormuş. Dairesinin pencerelerine demir parmaklık koydurmuş, kapılara çifte kilit taktırmış. Odasına kimsenin girmesine de müsaade etmezmiş... Bütün bu tedbirlere rağmen, Mısırlı emniyette miymiş? Yoo... Jack Ketch, canı istediği zaman rahat rahat daireye girip bir hâtıra bırakıyormuş... Adama ne kilit mâni olabiliyormuş, ne de hizmetkârlar kendisini gö-

rüyorlarmış... Sanki Jack Ketch postacıymış gibi bu gidiş gelişleri gayet normal karşılıyorlarmış... El Moulk'a gelince... O da Jack Ketch'den bir paket aldığı zaman korkudan çıldırma raddelerine geldiğini görmeleri için elinden geleni yapıyormuş... Buraya kadar mâkul değil mi?»

— «Evet.»

— «Ondan sonraki delillere bakalım... Herkesin hiç bir zaman kullanılmadığını söylediği o kapısı kitli, kapalı merdiven, âdeta ana caddeden farksız. Hiç olmazsa bir kişi sabaha karşı birde o merdiveni kullanıyordu. Üstelik o şahısta geçide açılan kapının anahtarı da vardı. Ziyaretçi yukarı çıkarken, dairede biri uyanık oluyor ve kendisini herhalde içeri alıyordu. Size gördüklerimi anlattım...»

— «Bir dakika. İçeridekinin ziyaretçiye üst kapıyı açması şart değil.»

— «Mr. Marle, size şunu söyleyeceğim. O meçhul şahıs içeri girdikten sonra tam bir saat pencerede bekledim. Kimse çıkmadı. O halde ziyaretçiyi ya biri içeri aldı, ya da adam kapının dışına büzülüp yattı. Bana, sanki ziyaretçi o dairede **oturuyormuş** ve içeride de biri kendisini bekliyormuş gibi geldi... Belki de El Moulk gece geç vakit o merdivenden dairesine çıkıyordu. Biraz evvel bana bu sabah olanları anlattınız. Mösyö Bencolin elinde şamdanla kapıdan içeri girerken Graffin, onu başka birine benzeterek, "Git budala!" diye bağırmış veya buna benzer bir şeyler söylemiş. Bu vaziyet biraz şüpheli değil mi? Bundan, El Moulk'la yanındakilerin bir dolap çevirdikleri anlaşılmıyor mu? El Moulk'un kendisiyle alâkalı uydurma bir cinayet hazırladığını düşündüğümüz takdirde her şey aydınlanmaz mı?»

Dr. Pilgrim'in insanı şaşırtan bir hâfızası vardı. Bahsettiğim en ufak, en basit bir teferruatı hatırlıyordu. Bütün bunlar, adamın ileri sürdüğü faraziyeyi de şeytanî bir şekilde desteklemekteydi.

— «Belki aydınlanır...» diye cevap verdim. «Fakat bir sualin cevabı yine de verilmez. Niçin bir insan bu kadar mübalâğalı bir plân yapsın? Neden böyle bir sahtekârlığı göze alsın... Anladığıma göre, siz paketleri El Moulk'un kendi kendisine gönderdiğini, gizli bir düşmanı olmadığını, Jack Ketch'le "Mahvolmuşlar sokağı" nın Mısırlı tarafından uydurulduğunu, şoförü, El Moulk'un kendisinin öldürdüğünü, bu cinayet için kendi odasından aldığı bir silâhı kullandığını, adamın şu anda

bir yere saklandığını, yani bu hâdisenin başından sonuna kadar bir yalanlar silsilesi olduğunu düşünüyorsunuz! Off... Yarabbi." Müsaade edin, nefes alayım.»

Dr. Pilgrim, sakin ve ciddî bir tavır takınmağa çalışıyordu ama, gözleri heyecanla parlamağa başlamıştı. Faraziyesini kafasında inceleyerek, kadehine biraz konyak koydu. Sonra da başını katî bir tavırla sallayarak, «Evet,» dedi. «Adam saklanıyor... Dairesinin yakınında... Belki de dairesinde...»

— «Bu imkânsız. Dairesini aradık.»

— «Pekâlâ... Hah, buldum! Kulübün arka tarafına düşen diğer dairelere ne dersiniz? Yani El Moulk'un dairesinin hemen altındakiler... Orada alt alta üç daire var... Üçünün arka kapısı da o hususi merdivene açılıyor. Muhakkak bunlardan biri boş... Sizinle bu hususta iddiaya bile girerim...»

— «Dairelerden ikisi boş. Sir John, alt kattaki dairede... Fakat El Moulk'un altındaki daire boş.»

— «Ah, hususi merdivenin ne kadar işe yarayacağını artık anlamağa başladınız, değil mi? Adam, kendi dairesinin altındaki odalardan birine saklandı. İstediği zaman kimseye görünmeden dışarı çıkabiliyor... Artık ölünün eşyalarının çekmeye nasıl konulduğu anlaşılıyor... Graffin'in âni heyecan ve korkusunun sebebi de meydanda... Graffin, El Moulk'un gizlendiği yerden çıkıp yukarıya geldiğin sandı herhalde... Teddy'i, neyin korkuttuğu da belli... El Moulk papirüsleri okuya okuya çileden çıkmış. İntikam meselesiyle, darağaçlarıyla uğraşmağa başlamış... Onun neticesi de bu işte.»

Pencereye asılmış olan soluk, kahverengi perdeye baktım. Pilgrim ise, konyak kadehinin üzerinden dikkatle beni süzüyordu. Bütün teferruat bu faraziyeyi destekliyordu. Zaten bu yüzden teoriyi dinlerken iyice şaşalamıştım. Mükemmeldi bu. Onun için Dr. Pilgrim'in faraziyesine inanmağa başlamıştım. Buna rağmen... buna rağmen inatla... ısrarla... bu işte yine de bir terslik olduğunu düşünüyordum...

— «Çok güzel...» diye mırıldandım. «Fevkalâde bir faraziye bu, Doktor. Her noktayı ayrı ayrı mânalandırıyor, bu yüzden de bütünü bir saçma haline sokuyor. Olanları, El Moulk'ün hayali Jack Ketch'den daha deli, daha çılgın olduğunu göstermek suretiyle izah ediyorsunuz. İnanılmayacak, delice hareketler için bir takım inanılacak sebepler sayıyorsunuz... El Moulk bütün bu çılgınlıkları neden yaptı? Jack Ketch'in, El Moulk'u ortadan kaldırabilmek için şoförü öldürdüğüne inanı-

rım. Fakat El Moulk'un sırf iş olsun diye şoförü öldürdüğünü kabul edemem!»

Pilgrim, bir kahkaha attı. «Yapmayın, Mr. Marle. Ben her şeyi izah edebileceğim iddiasında değilim. Ben sadece bir ihtimalden bahsediyordum. Fakat bana inanın. El Moulk'un hareketlerinin mâkul bir sebebi var. Bu çılgınlık esaslı bir sebebe dayanıyor. Herhalde size bir kaç saat içerisinde El Moulk'un imzalı itirafnamesini getiremediğim için beni ayıplamazsınız... Neyse... Bunları bırakalım... Sizce bu üzerinde durulacak bir faraziye mi?»

Ayağa kalktım. «Hem de nasıl, Doktor? Hem de nasıl? Onun için hemen Scotland Yard'a telefon edip, Talbot'u bulacağım. Ona, o boş daireleri aratmasını söyleyeceğim. Telefonunuz var değil mi?»

Pilgrim, muayene odasının kapısını açarak, ışığı yaktı. Masanın üzerindeki telefonu işaret etti. Bu ilâç kokan odada âdeta bir rahibin hücresi gibi ciddî ve sadeydi. Ortadaki eski tip masanın üzerine yeşil abajurlu bir lâmba konulmuştu. Sandalyeye oturarak, masaya tutturulmuş olan telefonun ahizesini kaldırdım. Herhalde Talbot hâlâ Başmüfettişin yanındaydı. Biraz sonra santral memuru Scotland Yard'ı bulabildi. Başmüfettiş Mason bana Talbot'la Bencolin'in bir iki dakika evvel çıktıklarını söyledi.

Bir an düşündüm. Bizim iki kafadar Colette Laverne denilen kadınla konuşmak niyetindeydiler. Herhalde onları Fransız kadınının evinde yakalıyabilecektim. İçimden gelen sese uyarak, Mount sokağındaki evin numarasını istedim. Bu defa telefona hemen cevap verildi. Hem de tatlı sesli bir kız tarafından.

— «Miss Laverne'le konuşabilir miyim?»

— «Miss Laverne, sokağa çıktı, efendim. Ben kendisinin oda hizmetçisiyim. Bir haber bırakmağı arzu ederseniz...»

— «Hayır, hayır. Miss Laverne'ün nereye gittiğini söyleyebilir misiniz?»

Bir sessizlik oldu. Kız, adımı sorduktan sonra, «Evet, efendim,» diye mırıldandı. «Miss Laverne'ün nereye gittiğini söyleyebilirim. Kendisi şimdi Scotland Yard'da... Oraya, kendisini almağa gelen centilmenle gitti.»

Telefonu kapadım. Sanki yerinden hiç kalkmamış gibi döner koltuğa iyice yerleşmiş olan Dr. Pilgrim'in yanına giderek vaziyeti anlattım. Sonra da, «Onların şimdi nerede olduğu-

nu Allah bilir,» diye ilâve ettim. «Fakat yemek zamanı kulübe geleceksenız, ben de onları bulurum. Bu arada başka şeyler de görürseniz...»

— «Merak etmeyin. Size elimden geldiği kadar yardım edeceğim.»

Beni muayenehanesinin kapısına kadar geçirdi. Ölgün ışıklarla aydınlatılmış merdivenlerden inerek, St. James sokağına çıktım. Sharon'a gitmeden evvel «Cehennem Kulübü» ne uğrayıp, Bencolin'le Talbot'a bir pusula bırakmam daha doğru olacaktı. Belki bir ara kulübe uğrarlardı. Colette Laverne, Scotland Yard'da sual sormasını iyi bilen biriyle konuştuğu takdirde her halde pek alâka çekici şeyler anlatacaktı...

Fakat pusula bırakmağa lüzum kalmadı. Bencolin'le Talbot'a holde rastladım. Palto ve şapkalarını giymişler, sokağa çıkmağa hazırlanıyorlardı.

Bencolin, «E?» dedi. «Ben senin Miss Grey'i görmeğe gideceğini sanıyordum.»

— «Gideceğim. Fakat dinle! Yeni mühim bir delil...»

— «Gel, bizimle birlikte yürü. O zaman istediğini de anlatırsın. Biz Colette Laverne'e gidiyoruz. Kendisiyle şöyle dostça konuşacağız.»

Hayretle Bencolin'e baktım. «Colette Laverne'e mi? Fakat siz onu Scotland Yard'da görmediniz mi?»

Müfettiş Talbot'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Paltosunun yakasını kaldırmakta olan Bencolin, donmuş gibi kala kaldı. «Ne demek istiyorsun, Jeff?»

— «Colette Laverne'ü Scotland Yard'a getirtmek için birini yollamadınız mı? Kadının hizmetçisinin bana söylediğine göre...»

Müfettiş Talbot, ifadesiz bir sesle, «Yarabbi!» diye fısıldadı. Holün parlak ışıkları altında, tozlu gibi duran çehresinin bembeyaz kesilmiş olduğunu gördüm. Birdenbire çıldırmış gibi ayağını yere vurdu. Bense, korkunç bir şüpheyle sarsılmıştım.

— «Ona kimseyi yollamadık! Zaten kadını Scotland Yard'a değil, Vine sokağındaki karakola götürürlerdi! Çabuk! Bu hâdise ne zaman olmuş?»

— «Bilmiyorum. Demin telefonda oda hizmetçisiyle konuştum. Kız, Colette Laverne'ün öğleden sonra çıktığından bahsetti...»

Talbot, Bencolin'e doğru dönerek ellerini açtı. «Onu da

yakaladı! Jack Ketch, onu da yakaladı! Halbuki bu sabah oraya, evi gözetlemesi için bir memur yolladım! Ona ne oldu? Adam uyudu mu? Ha?»

Bencolin, cevap vermeden Victor salona giden koridorda belirdi. Usulca, «Müfettiş Talbot'u telefona istiyorlar,» dedi.

Victor'un kendini beğendiğini açıkça ortaya koyan çehresi gözlerimin önünde bulandı. Bu sözlerin billûrlaştığı iğrenç imkânlar birleşerek, korkunç bir şekil meydana getirdiler... Bir kiriş ve ilmek.. Talbot, bir an etrafına boş gözlerle baktı. Sonra da âdeta koşarcasına telefona doğru gitti. Bencolin'le ben o ışıklı, buz gibi holde hiç kımıldamadan duruyorduk. Talbot, bir iki dakika sonra geri geldi. Müfettiş ağır ağır yürüyordu... Gözlerini de yerden yine ağır ağır kaldırdı.

— « "Colette Laverne, Mahvolmuşlar sokağındaki darağacına asıldı!"». «Sesi korkunç bir hiddetle boğuklaştı. «Çabuk! Bir taksi bulun! Mount sokağına gidiyoruz!»

XII. KATİLİN NEŞESİ

Müfettiş Talbot, biz arabaya atlayıp, süratle St. James sokağını tırmanmağa başladıktan sonra tekrar konuşabildi.

— «Haber üç dört dakika evvel gelmiş...» diye homurdandı. «Nereden telefon edildiğini öğrenmek için derhal gerekli emirler verilmiş... Jack Ketch'in Burlington Arcade'deki umumi telefondan konuştuğu tespit edilmiş. Hemen oraya iki memur gönderilmiş. Fakat onların bir şey bulabileceklerini sanmıyorum. Tabiî, belki bu başkasının işi...»

Bencolin, başını salladı. «Bu Jack Ketch'in işi, Müfettiş Talbot. Fakat Colette Laverne herkesten şüphe ediyordu. Onunla gitmeğe nasıl razı oldu? Neyse... Bir takım faraziyeler yürütmenin hiç faydası yok...» Ben, hâlâ Pilgrim'in anlattıklarını düşünüyordum. Fakat bu iğrenç ve şeytanî şakanın tesiriyle dilsizleşmiştim âdeta. Zaten bu hâdisenin ne mânaya geldiğini anlamadıkça konuşmak niyetinde de değildim. Bir kurban daha sislerin arasına karışmış ve "Mahvolmuşlar sokağı" nda ortadan kaybolmuştu.

Talbot, mırıldandı. «Bronson'a ne olduğunu anlamak istiyorum. O benim en iyi, en usta memurlarımdandır. Onu bu sabah evi gözetlemeğe yolladım. İçeri girmeğe kalkanları durduracak ve orada ne işleri olduğunu öğrenecekti. Colette Laverne'ü bu suretle koruyabileceğimizi sanıyordum...»

Talbot ondan sonra hiç konuşmadı. Nihayet taksi Mount sokağındaki evin önünde durdu. Kapının yakınındaki bir sokak lâmbasının ışıkları sisin arasından süzülüyor ve manastırı andıran vakur ve sessiz evi aydınlatıyordu. Kapı tokmakları pırıl pırıl parlayan, kapalı perdelerinin arasından hafif bir ışık süzülen, yandaki geçidi gölgelere bürünmüş olan bu bina mağmum ve...

Talbot, sert bir sesle, «Bronson'a bakalım,» diye mırıldandı. Etrafımıza bakarken hepimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Bencolin yandaki geçide giderek, basamaklardan aşağıya doğ-

ru bir göz attı. Bodrum katında hiç ışık yoktu. Hışırtılı ayak seslerinden Bencolin'in taş merdivenden inmeğe başladığı anlaşılıyordu. Tüyler ürpertici bir korkunun ilk habercisi, beni o ıslak sis gibi boğmağa başladı.

Bencolin, geçidin derinliklerinden seslendi. «Buraya gelmeniz daha iyi olur... Birinin ayağına takıldım...»

El yordamıyla inerken ıslak bir soğukluk bütün vücudümüze yayılmıştı. Sonra ben birinin ayağına takıldım. Bencolin kaskatı kesilmiş bir bacağın ucunda, dimdik duruyordu. Zavallının ayakkabısının bağı bileğime dolanır gibi oldu. Nihayet karanlık sislerin arasında küçücük bir alev belirdi. Bencolin'in çakmağıydı bu. Arkadaşım eğilmiş, bu zayıf ışığı merdivenin dibindeki taş zemine doğru tutuyordu. Çakmağın alevi bir cesedi hafifçe aydınlatmaktaydı.

Adam, sırt üstü yatıyordu. Başı duvara dayandığı için dik duruyordu. Bu yüzden çenesi, boynu korkunç bir şekilde kırıldığı için, âdeta kaburgalarına dayanmıştı. Genç bir adamdı bu. Kırmızı saçları rutubetten iyice ıslanıp yapışmıştı. Elbiseleri de öyle. Bir bacağını, sanki kalkmağa çalışıyormuş gibi dizden kıvırmıştı. Kolları ise yana düşmüştü. Bütün bunları, Bencolin çakmağı hareket ettirdikçe teker teker gördüm. Sırtında açık bej bir yağmurluk olduğu için tam kalbinin üzerine gelen, o kenarları yanık kara delik kolaylıkla gözüküyordu. Şapkası ortalarda yoktu. Bencolin, zavallının başını kaldırmağa çalışınca, genç adamın yüzünde müthiş bir hayret ifadesinin donmuş olduğunu farkettim.

Arkadaşım, «Vurulmuş,» diye mırıldandı. «Öleli saatler olmuş.»

Bir otomobil, homurdanarak Mount sokağından geçti. Zavallı bu ıslak geçitte saatlerce yatmıştı. Katil, sadece tabancasını onun göğsüne dayayıp, tetiği çekivermişti. Genç adam da yüzünde müthiş bir hayret, sessiz sedasız yere yığılmıştı. Memurun saçlarının, daha çok genç çocuklarda görmeğe alıştığımız renkte pek uçuk kırmızı olduğunu tekrar farkederek, ürperdim.

Bencolin, usulca, «Bu Bronson herhalde...» dedi.

Talbot, dizlerinin üzerinde, öne doğru eğilmiş, hâlâ ölünün yüzüne bakıyordu. Sonra, sanki adaleleri kaskatı kesilmiş gibi ağır ağır ayağa kalkarak başını salladı. Gözlerini kırpıştırdı.

— «Zavallı çocuk...» Talbot'un bütün söylediği bu oldu.

Dönerek, ağır ağır merdivenleri çıktı. Bir iki saniye sonra müthiş bir hiddetle kapının zilini çaldığını duyduk.

Kapıyı ufak tefek, son derecede güzel bir hizmetçi kız açtı. Esmer kızın koyu mavi gözleri, upuzun siyah kirpikleri vardı. Dudaklarını merak dolu, hafif bir tebessümle aralamıştı. Müfettiş, vakit kaybetmedi.

— «Ben Vine sokağındaki karakoldan Müfettiş Talbot. Sizin geçitte bir ölü var. Lütfen gelip bakın. Kendisini tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyorum.

Kız bir an hayretle ona baktı...

Talbot, homurdandı. «Aşağı gelin.»

Hizmetçi kız cesedi görünce haykırdı... Haykırdı ve koşarak merdivenlerden çıkmağa kalktı. Fakat Talbot koluna sıkı sıkı yapışmıştı.

Genç kız, karanlıkta, «Beni bırakın,» diye hıçkırdı. «Ben, ah...»

— «Onu tanıyor musunuz? Kendisini şimdiye kadar gördünüz mü?»

— «Hayır!»

Hep birlikte eve gittik. Eşikten atlar atlamaz da kendimizi Fransada bulduk. Daha holden itibaren burasının bir Fransız kadının evi olduğu anlaşılıyordu. Uçuk ışıkların tutuştuğu kristal avize... Aynalar... Beyaz panolar... Hattâ eski kahve, cilâlı tahta ve hafif toz kokusunda da Paris'i hatırlatan bir şeyler vardı. Geri geri giderek bizden uzaklaşmağa çalışan hizmetçi kız, titreyerek, elleriyle gözlerini kapadı.

Talbot, «Telefon nerede?» diye sordu.

— «Ho... holün arkasında, efendim. Göstereyim...»

— «Ben bulurum. Siz bu beyleri salonlardan birine götürün. Sizinle konuşmak istiyoruz.»

Genç kız bizi pek de iyi aydınlatılmamış olan misafir odasına soktu. İçeride rengi solmuş kırmızı Ampir takımlar, duvarlarda da malûm yağlı boya tablolar vardı... Evet, hizmetçi kız hakikaten pek güzeldi. Kısa kesilmiş, parlak siyah saçlar... Hem ciddiyetle, hem de yalvarırmış gibi bakan iri gözler... İnce, biçimli bir vücut... Doğrusu Talbot, zavallı kıza çok fena muamele etmişti.

Ben, «Buraya bakın,» dedim. «Bir yere oturun...»

Fakat kız, irkildi. Sonra da sanki tamamiyle başka bir şey teklif etmişim gibi dehşetle bana baktı. Nihayet hafifçe gülüm-

seyerek, «Aman, efendim...» diye fısıldadı. «Rica ederim... Müsaadenizle şapkalarınızı alayım...»

Bencolin, başını salladı. «Bu kadar merasime lüzum yok... Adınız nedir?»

— «Selden, efendim.»

— «Selden, bize bugün olanları iyice anlatmanızı istiyoruz.»

— «A... anlamıyorum, efendim. Neyi anlatacağım?»

— «Miss Laverne'ün yaptıklarını.»

Selden iyice sakinleşmişti artık. Balmumundan yapılmış bebeklerin yüzünü andıran uçuk renkli çehresinde hafif bir tebessüm belirmişti. Gözlerini bizden ayırarak, etrafına bakındı. Nazarları şömineye takıldı. Fakat genç kızın gözlerinde derin bir endişe vardı. Bu birdenbire artarak âni bir dehşet halini aldı.

— «Peki, efendim. Anlatayım. Ben... ben dün gece izinliydim. Bu sabah biraz geç kaldım. Miss Laverne, üzülmüş gibiydi...»

— «Buraya kaçta geldiniz?»

— «Dokuzu biraz geçe, efendim. Miss Laverne bana geceyi komşuda, yani Miss Grey'in evinde geçirdiğini söyledi. Buraya erken gelmiş... tabiî her zamankinden daha evvel de giyinmişti. Ona yukarıya kahvaltı götürdüm. Biraz üzüntülüydü.» Selden'in kaşları hafifçe kımıldadı. Kız, bu vaziyeti küçümsüyormuş gibi hafifçe güldü.

— «Neden üzüldüğünü biliyor musunuz?»

— «Ah, hayır, efendim!... Saat on buçukta Dr. Pilgrim adlı biri geldi. Yukarıda kendisiyle bir müddet konuştu...»

Talbot, kapıdaki perdeleri aralıyarak, eşikte belirdiği için, Selden birdenbire sustu. Brenson'un ölümü ufak tefek Müfettişi çok sarsmıştı. Bu adamın halinden kolaylıkla anlaşılıyordu.

Boğuk bir sesle, «Devam...» dedi. Aşağıya doğru bükülmüş olan dudaklarının kenarında derin çizgiler belirmişti. Kapının önünde sanki âni bir hücuma hazırlanıyormuş gibi bir tavırla duruyordu.

— «Miss Laverne, bütün sabah gazetelerini istedi, efendim. Yukarıda oturup, bunları teker teker okudu. Bana biraz bağırdı. Başı da fecî şekilde ağrıyordu. Onun odada bir sağa bir sola dolaştığını duydum. Zannedersem ağladı da. Aşçı, öğle yemeğini hazırladı ama Miss Laverne bir şey yiyemedi... İn, inşallah bir şey olmadı, efendim?» Bu son sözleri heyecanla

bağırarak söylemişti. Kendisini çabucak topladı. «A, evet! Az kalsın unutacaktım. Bugün öğleden sonra biri telefon etti...»

— «Kim?»

Kız, gözlerini Bencolin'den kaçırdı. Yüzü kızarmıştı, mahçup bir hali vardı.

— «Şey, efendim...» Başını cesaretle kaldırdı. Yuvarlak alt dudağını hafifçe çıkarmıştı. «Adını vermedi ama ben onun kim olduğunu anladım. Telefon eden Mr. Nezam El Moulk'dü.»

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Uğuldayan, kulakları sağır eden korkunç bir sessizlik.

Talbot, ellerini ceplerinden ağır ağır çıkardı. Gözlerinde çılgın, vahşi ve ümitsiz bir ifade belirmişti. Masanın yanında duran ve parmaklarını hafifçe örtüye sürmekte olan Bencolin, yan gözle kıza baktı.

Sanki hiç şaşırmamıştı. Sakin sakin, «Bundan emin misiniz?» diye sordu.

— «Evet, efendim. Onun sesini evvelce de duymuştum. Şey... Evet, eminim efendim.»

Selden'in daha ziyade evdeki vaziyet için endişelendiği anlaşılıyordu. Scotland Yard'ın o namuslu insanlara has bir sertlikle hanımının ahlâksız olduğuna karar vereceğini, belki hepsini birden hapse atacaklarını düşünmüş ve ancak aklına bu izah gelmişti. Bu kızcağız ya fevkalâde saftı, ya da misli bulunmaz iki yüzlülerdendi.

Bencolin, düşünceli düşünceli, «Selden,» dedi. «Bugünkü gazetelere baktınız mı?»

— «Hayır, efendim. Maalesef bakmadım.»

— «Veya Miss Laverne'den başka biriyle konuştunuz mu?»

— «Hayır, efendim. Yani... aşçıdan başka kimseyle konuşmadım.» Kızın korkusu gitgide artıyordu.

— «Pekâlâ.. Demek Miss Laverne, Mr. El Moulk'la konuştu? Onların nelerden bahsettiklerini biliyor musunuz?»

— «Ah, hayır efendim! Tabiî kulağıma bir iki kelime geldi. Zira, Miss Laverne çok heyecanlıydı ve bu yüzden yüksek sesle konuşuyordu...»

— «Anlıyorum... Peki, kulağınıza gelenler?»

— «Rica ederim, efendim. Bunlar polisi alâkadar edecek şeyler değildi. Miss Laverne sadece, "Evet, evet," dedi. "Giderim! Onunla giderim!" Telefonu kapadıktan sonra heyecandan yüzünün kızarmış olduğunu farkettim. Çok sevinmişti. Hattâ şarkı bile söyledi. O eski hali kalmamıştı.»

— «Sonra?»

Selden, biraz düşündü. «Kısa bir müddet sonra...» Kızın iri mavi gözlerinde heyecanlı ve samimi bir ifade belirmişti. «— Bir centilmen Miss Laverne'ü görmeğe geldi... Mr. George Dallings adlı bir beydi bu. Fakat Miss Laverne, onunla konuşmak istemedi. Hattâ yukarıdan — afedersiniz — haykırarak, pek kaba sözler de söyledi!» Meydan okur gibi dikleşen kızın yanakları kızardı.

— «Anlıyorum... Peki, Mr. Dallings ne yaptı?»

— «Şey... holde öyle kala kaldı, efendim. Bir müddet ileride bir noktaya baktı. Sonra da, "Evet," dedi. "Pekâlâ." Dönerek, şapkasını giydi ve çabucak kapıya doğru gitti. Orada bir an duraklıyarak beni daha da acaip bir tavırla süzdü. "Şey..." diye mırıldandı. "Burada ne zamandan beri oturuyorsunuz? Yani... Miss Laverne demek istiyorum..." Kendisine Miss Laverne'ün bir kaç aydan beri bu evde oturduğunu söyledim. Sanki bir şeyi anlıyamıyormuş gibi başını sallayarak, çıktı gitti?

— «Sonra ne oldu?»

— «Miss Laverne'ün giyinmesine yardım ettim. O, "Selden," dedi. "Biraz sonra biri gelecek. Scotland Yard'dan bir detektif. Adamla birlikte oraya gideceğim!" Çok neşeliydi, kahkahalar atıyordu. Aşağıya ineceğini, kapı çalındığı takdirde gidip açmamamı da tembih etti. "Kapıya ben bakarım," diye gülümsedi. Fakat aynı anda zil çaldı... Tabiî gidip kapıyı ben açtım...»

Talbot'un yumrukları sıkıldı. Adam, gayri ihtiyarı öne doğru eğildi. İçimizde bu gergin ve elektrikli andan rahatsız olmayan yalnız Selden'di. Fakat o da yüzlerimizden vaziyeti anlayarak, tereddütle durakladı.

Talbot, boğuk bir sesle, «E?» diye sordu.

— «Gelen komşumuz Miss Grey'di, efendim. O sırada Miss Laverne de yukarıdan indi. Onlar burada konuşurlarken ben çıktım. Bütün bildiğim bundan ibaret, efendim.»

— «Miss Laverne'ü tekrar görmediniz mi?»

— «Hayır, efendim! Kürkünü aşağı indirmiştim. Ben... ben de aşçının yanına gittim. Miss Laverne'ün gittiğini görmedim ama ön kapının kapandığını duydum. Onun üzerine çıktığını anladım.»

— «Zilin tekrar çaldığını duymuş muydunuz?»

— «Tabiî, efendim. Fakat Miss Laverne bana kapıyı açmamamı tembih etmişti.

Bencolin, hâlâ gayet sakindi. Parmağıyla masanın üzerine küçük şekiller çiziyordu. «O halde zilin kaçta çaldığını duydunuz?»

— «Emin olun bilmiyorum efendim. Üçde veya üç buçukta... Emin değilim. Belki bu sualinizi aşçı cevaplandırabilir.»

Talbot, söze karıştı. «Sokak kapısının kapandığını duymuşsunuz? Peki silâh sesine benzeyen bir gürültü de işittiniz mi?»

— «Silâh sesi mi, efendim?» Selden, yavaş yavaş sükûnetini kaybetmeğe başlıyordu. Bir an durakladı. Sonra da âni bir anlayışla sokağı işaret etti. «Ya; yani, o zavallı ölüyü mü kasdediyorsunuz? Hayır! Hayır, efendim. Ben... Bir ara bir ses duyduk. O zaman aşçı, "Bir arabanın lâstiği patladı..." dedi.»

Talbot, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Gidip şu aşçıyı bulun. Hemen buraya gelsin.»

Şimdi sokaktan bir polis arabasının sireni aksediyordu. Sonra kaldırımda bir gürültü oldu ve nihayet kapının zili uzun uzun çalındı.

Bencolin, bana baktı. «Git, Miss Grey'i çağır, Jeff. Hemen buraya gelmesi iyi olur.»

Ben, kapının önündeki basamaklardan inerken sisler arasındaki karaltılar cep fenerlerini aşağıdaki geçide doğru tutuyorlardı. Bunlardan süzülen ışık siste dumanlı gibi duruyordu. Taş merdivenler ayak seslerini aksettirdi. Biri, usulca küfürü bastı...

Başka bir ses, «Biriniz eve gidip, bu geçide açılan kapıyı bulsun...» dedi. «Kapı kitli... İçeriden açılması lâzım...»

Ben daha zile uzanmadan yandaki evin kapısı açıldı ve eşikte Sharon belirdi. Kendisine çok yakışan o rengi tercih etmiş, yani yine maviler giymişti. Kehribar gözlerindeki korkuyu görünce, onun kargaşalığın farkına varmış olduğunu anladım.

— «Jeff,» diye fısıldadı. «Bir şey oldu, değil mi?»

Ona hâdiseyi çabucak anlattım. Pembe yanakları sararıverdi. Sharon, şaşkın şaşkın yumruklarını sıkarak, mırıldandı. «Daima bir şey oluyor, daima!» Artık şöminenin başında oturup beklerken kurduğu hayallerin tesirinden kurtulmuştu. Parfömü, dikkatle kıvrılmış saçları, tıpkı plânladığımız başbaşa çay gibi ehemmiyetini kaybetmişti. Hepsi boştu bunların.

Sis, insanın aklına rutubetli kanapeleri ve eski mavi çini takımları getiren, sönük ışıklı hole, döne döne dolmağa başladı. Soğuk rutubet, ipek üzerine yapılmış resimlerin nazik renklerini soldurduğu gibi, sisi de öldürüverdi. Yandaki evden açılan bir kapının gıcırtısı aksetti. Bir ses, «Onu dikkatle tutun, çocuklar,» dedi.

Sharon'a:

— «Bir şey biliyor musun?» diye sordum.

— «Evet, onu gördüm... Colette'in bir adamla beraber gittiğini gördüm!»

— «Tanıdığın biri mi?»

— «Tanıdığım biri nasıl olabilir? Zaten adamın yüzünü iyice göremedim. Haydi gel. Şu işi de bitirelim. Seninle daima sakin köşelerde buluşuyoruz!»

Telâşla Colette'in evine koştuk. Biz misafir odasının kapısına yaklaşırken, kırmızı suratlı, iri yarı bir kadın hiddetle dışarı fırladı. Herhalde aşçıydı bu. İçeride Bencolin bir koltuğa oturmuş, kurşuni eldivenli elleriyle çevirdiği bastonunun tepesine bakıyordu. Talbot, şöminenin yanında durmuş, not defterine bir şeyler yazmaktaydı. Selden ise müteredditbir tavırla kapının önünde bekliyordu.

Sharon'un o soğuk ve rahat zarafeti kırmızı odada olanca kuvvetiyle hissedildi. Kızın yüzü tamamiyle ifadesizdi artık. Uzun siyah kirpikleri buz gibi bakışlı, sakin gözleri çerçevelemekteydi. Sanki Sharon serin temiz rüzgâr ve ışıktan meydana gelmiş bir mahlûktu. Onu ancak bu şekilde tarif edebileceğim. Lâkayt bir tavırla taburenin üstündeki gümüş kutudan bir sigara alarak yaktı... Kutunun kapağını da sert bir hareketle kapadı. Gözleri süratle Selden'i buldu. Kızı bir anda tarttı. Sonra düşünceli bir tavırla başını çevirdiğini farkettim.

Nihayet bir kahkaha atarak, Bencolin'e, «Sizinle cinayetler sırasında karşılaşıyoruz, Mösyö,» dedi. Gösterişe başlayan Sharon böyle buzdan yapılmış, alaycı bir mahlûk halini alırdı.

Bencolin, düşünceli bir tavırla tek kaşını kaldırdı. «Hatırladığıma göre siz hakiki bir ev sahibesiydiniz, Matmazel. Bir cesede bile ev sahibeliği yapabiliyordunuz... Karşınızda duran centilmen Müfettiş Talbot. Ona bu akşam üzeri buradayken olanları anlatmanızı rica edeceğim.»

Sharon, kendisini bir koltuğa attı. «Doğrusu fazla bir şey olmadı. Buraya üç buçukta veya biraz daha evvel geldim. Colette de aşağı iniyordu. Bir müddet bu odada oturarak, ko-

nuştuk. Daha sonra biri onu almağa geldi. Colette de o adamla gitti. İşte o kadar... A, sahi, şimdi aklıma geldi. Ben içeri girmeden evvel genç bir adam beni kapının önünde durdurdu. Vine sokağı karakolundan gönderildiğini söyledikten sonra Colette'le ne işim olduğunu sordu.»

Bencolin, «Şu meseleyi etraflıca anlatsanız...» dedi. «Miss Laverne neşeli miydi?»

— «Neşeli mi? Evet! Hem de nasıl? Ben şimdiye kadar onu bu kadar memnun ve mesut görmemiştim...» Sharon, yan yan sigarasına bakarak mırıldandı. «Bu da Colette için büyük bir muvaffakiyetti. Kadın yeni öğrendiği esrarengiz bir şeyi veya hâdiseyi ima edip durdu...»

— «Bunun ne olduğunu söyledi mi?»

— «Yok canım! Yalnız Colette'in sevgili Mısırlısının sapa sağlam ve emniyette olduğunu anladım.» Sharon, omzunu silkti. O somurtkan ağzı hafifçe büzülmüştü. «Biz konuşurken, kapı çalındı... Durun, bir şey unuttum. Ondan biraz evvel bir gürültü işittik... Herhalde silâh o zaman atıldı. Ben, irkildim. "Bu tabanca sesine benziyor!» dedim. Fakat Colette güldü. "Püff! Şekerim, senin sinirlerin bozulmuş." Tabiî kendisinin sinirleri bozulduğu zaman şefkate ihtiyacı vardı. Zamanı hatırlıyorum. Dörde yirmi beş vardı.»

Mübalâğaya kaçarak, esnedi.

— «Evet... Dediğim gibi konuşurken, zil çaldı. Kapıyı Colette, kendisi açtı. Onun dışarıda bekleyen biriyle konuştuğunu duydum. Bu kapının perdeleri iyice kapalı olduğu için gelenin kim olduğunu göremedim. Zaten, kapı açık da olsaydı yine farketmezdi. Zira hol iyice loştu. Colette'in güldüğünü duydum. Sonra perdenin arasından başını uzatarak gitmesi lâzım geldiğini söyledi...

«Ben kapının önündeki merdivenlerden inerken, o ileride kaldırımın kenarındaydı. Bana seslenerek, kapıyı kapamamı söyledi. Siste, sokak lâmbasının yanında bir adam duruyordu...»

Sharon, artık o tembel ve lâkayt kız rolünü oynamaktan vaz geçmişti. Gözleri ileride bir noktaya dikili, öyle konuşuyordu.

— «Uzun boylu bir adamdı bu. Paltosunun yakasını kaldırmıştı. Onu iyice göremedim. Ben basamaklardan inerken, o da taksi çevirmeğe çalışıyordu. Colette bana elini salladı. Kahkahalar atıp duruyordu. Birdenbire adam da gülmeğe başladı. Sonra yine gülerek Colette'in kolunu tuttu... Taksi dururken,

Colette başını çevirdi. Kaldırımın tam ortasında bir şapka vardı. Bir erkek şapkası...»

Gözlerimin önünde bir hayal belirdi... Geçide inen basamakların önünde yatan şapkasız bir ceset... Açık kırmızı saçlı, kalbinin üzerinde kapkara, bir delik olan genç bir adam... Evet, zavallı genç orada yatarken Colette Laverne ve neşeli arkadaşı, taksi beklemişlerdi... Kaldırımın ortasında ise ölünün şapkası duruyordu...

O iğrenç neşe bir yılan gibi bu sessiz odaya süzüldü. Sharon, bir elini şakağına bastırarak, oturuyordu. Gözleri duvardaki bir noktadaydı... Oraya bakıyor, bakıyordu...

Nihayet, «Ve...» diye devam etti. «Colette şapkayı görünce şöyle bir şeyler söyledi. "Ooo! Bakın, bakın! Biri eski şapkasını burada bırakmış." O zaman adam, alçak sesle, "Her halde artık bu şapkaya ihtiyacı yok, Matmazel," dedi. Fransızca konuşuyordu. Colette, tekrar güldü. Sonra da şapkaya bir tekme atarak, onu yola fırlattı. Sonra taksiye binerek uzaklaştılar...»

XIII. FİRUZE BİLEZİK

Bu macera iğrenç, ancak hortlaklara yakışır bir neşeyi aksettiriyordu zaten. Bu son hâdise, duyduğumuz dehşetin büsbütün artmasına sebep oldu... Hâdise takip ettiğimiz gölge gibi adamın şeytanî karakterini olduğu kadar, kurbanı Colette'in huyunu da ortaya koyuyordu. Sharon sustuktan çok sonra bile bu vaka aklımdan çıkmadı. Hattâ kız evden ayrıldıktan sonra dahi yine bu hâdise hatırladım...

Sharon'la daha uzun uzun konuşuldu tabiî. Kızı sorguya da çektiler. Bu da saatler sürdü. Fakat yeni bir şey öğrenemedik.

Nihayet Bencolin, «Burada oturup konuşacağız, Jeff,» dedi. «Bir nevi "harp meslici" olacak bu. Sen Miss Grey'le gece yemeğe çıkmak için konuş... Ondan sonra da kendisini bir kaç saat unut...»

Sharon'u evine kadar götürdüm. O kadar sarsılmış, öylesine şaşalamıştım ki artık o bile bana hakikiymiş gibi gelmiyordu. Tekrar Bencolin'le Talbot'un yanına döndüğüm zaman misafir odasında onlardan başka kimse yoktu. Bencolin, hole açılan kanatlı kapıları sıkıca kapadıktan sonra koltukları işaret etti.

Ciddi bir tavırla, «Oturmanız iyi olur,» diye homurdandı. «Şimdi bu vakanın bir iki teferruatını aydınlatacağız. Kaatil beni buna mecbur ettiğine göre...»

O âna kadar Pilgrim'in faraziyelerini hatırlamamıştım. Şimdi bunlar bir sel gibi kafama hücum ediyorlardı. Evvelâ anlaşılmaz bir takım lâflar ettikten sonra duyduklarımı anlattım. Doktorun tefsirinden bahsetmeyi de unutmadım. Doğrusu daha önce Pilgrim'in iddiasına pek aldırmamıştım. Ama şimdi vaziyet tamamiyle değişmişti. Miss Laverne telefonda El Moulk'la —veya hizmetçinin El Moulk olduğuna yemin ettiği biriyle— konuşmuştu. Artık doktorun nazariyesinin doğru olabileceği korkunç ve iğrenç bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Bencolin, sözlerimi hiç sesini çıkarmadan dinledi. Arkasına yaslanmış, bir elini de gözlerine siper etmişti. Fakat duvardaki silâhtan, o esrarengiz, anlaşılmaz "el" in kısa kılıcı aldığından bahsedince kolunu heyecanla indirdi.

— «Silâh!» diye bağırıyordu. «Silâh! Tabiî... Tabiî... Böyle bir şey olacaktı. Bravo, Jeff! İşte bu fevkalâde! Bunu kaçırdım. Mamafih, silâhın hâdiseler silsilesi üzerinde bir tesiri yok. Bir mutfak bıçağı da aynı işi kolaylıkla görebilirdi...»

— «Ya Pilgrim'in faraziyesi?»

— «O mu? Çok güzel, dostum, çok güzel. Fakat, başından sonuna kadar yanlış.»

Talbot, ona baka kaldı. Ben konuşurken Müfettişin gözleri de endişeyle kısılmağa başlamıştı. Talbot'un Pilgrim'in faraziyesinin doğru olduğuna bayağı bayağı inandığı anlaşılıyordu.

Müteredditbir tavırla, «Fakat... Buraya bakın, efendim,» diye mırıldandı. «Biraz evvel El Moulk'un hayatta olabileceğini öğrendik... Yani... Öyle gözüküyor...»

Bencolin'in bıyığının yanından sakalına doğru inen çizgiler büsbütün derinleşti. Çekik gözleri kalkık kaşlarının altında garip garip parlıyordu. Sabırsız bir tavırla koltuğun kenarına vurdu.

— «Tabiî! Tabiî! Ben şimdiye kadar böyle bir şey olmadığını söyledim mi? Bütün gün size bunu anlatmağa çalışmadım mı? Jack Ketch'in oyun tarzı bu... O korkunç kurban merasimi... O ince, muvazeneli, mükemmel intikam plânı... El Moulk telefonda konuştu! Zira Jack Ketch, tabancayı kalbine dayamıştı! İşte Colette Laverne'ü "Mahvolmuşlar sokağı" na böyle çektiler! Artık her ikisi de tuzağa düştü. Şimdi elleri ayakları bağlı, "Mahvolmuşlar sokağı" nda kurban edilecekleri ânı bekliyorlar. Eski zamanlarda cellât yalnız kurbanlarını asmakla iktifa etmezdi. Bunu biliyorsunuz değil mi? Hayır, cellât ölümden evvel kurbanların barsaklarını nâzik bir ameliyatla çıkarırdı...»

Talbot, ağır ağır koltuğa çöktü. Sanki kırılacak bir şeyin üzerine oturmak üzereymiş gibi gayet dikkatli davranıyordu. Alnında ise boncuk boncuk ter taneleri belirmişti.

Dua edermiş gibi, yavaşça, «Allahım!» diye fısıldadı. «Allahım! Onlar şimdi bu şehirde bir yerdeler ve biz nerede olduklarını bilmiyoruz! Yarabbi...»

Bencolin, elini kaldırdı. «Saçmalamayın! Ben onların nerede olduklarını biliyorum.»

— «Siz... Siz... Biliyor musunuz?...»

— «Tabiî.»

— «Buna rağmen şimdi burada Allahın belâsı bir kukla gibi hiç kımıldamadan oturuyor...» Tozlu gibi alnındaki damarları iyice kabarmış olan Talbot, kendisini topladı. «Affedersiniz, efendim...» diye mırıldandı. Haykıramayıp, yuttuğu kelimeler yüzünden az kalsın boğulacaktı. «Fakat... Buna rağmen...»

Bencolin, gözünü bile kırpmadı. Dirseğini koltuğun kenarına, parmaklarını da şakağına dayamış, o ifadesi anlaşılmayan, parlak, çekik gözleriyle yan yan Talbot'a bakıyordu. Şöminenin rafındaki saatin tıkırtıları bir havuza düşen damlaların sesini hatırlatıyordu...

Bencolin, uzun bir sessizlikten sonra, düşünceli bir tavırla, «Müfettiş Talbot,» dedi. «Detektif Bronson'u severdiniz değil mi?»

— «Şey... Onu sevmeyen yoktu, efendim.»

— «Onun kaatili aleyhinde şahitlik etmek için Old Bailey'e gittiğiniz zaman bütün delillerin kat'î olmasını... Yâni Jack Ketch'in darağacını boylamasını istiyorsunuz değil mi?»

— «Evet.»

— «Ah, evet...» Bencolin, kolunun vaziyetini hafifçe değiştirdikten sonra, omuzunu silkti. «Bunların bence hiçbir ehemmiyeti yok. İsterseniz adamlarınızı çağırın... İsterseniz hususî ekibi...» Parmaklarını şaklattı. «Sizi çabucak "Mahvolmuşlar sokağı" na götüreyim... Fakat bunu yaparsanız, Jack Ketch'i katiyen yakalayamazsınız. Buna inanın, Müfettiş Talbot. Üstelik kaatilin kim olduğunu öğrendiğiniz zaman, onu hiçbir zaman cinayet suçundan mahkûm ettiremiyeceğinizi de anlarsınız. Zira adam, aleyhinde şahadette bulunacak kimselere zarar vermiş değil, Jack Ketch, henüz zenci şoförle Bronson'u öldürdü. Maalesef Surete'deki lâboratuvar burada yok. Adamı, bu iki cinayetin kaatili dolayısiyle mahkûm ettirebileceğimi hiç sanmıyorum...» Bir an sustu... «El Moulk'la kadın daha bir kaç saat emniyette. Eğer onları kendi himayenize alsaydınız, bu kadar emniyette olmazlardı, Müfettiş Talbot. Jack Ketch'in de bildirdiği gibi bu gece Keane'in ölümünün yıldönümü... Jack Ketch de aynı saat ve aynı dakikada ilmekleri kurbanlarının boynuna geçirecek. Cinayeti bir dakika önce bile işlemekten kaçınacak... Buna inanmanızı ve şimdilik üç kurbanla meşgul olmamanızı istiyorum.»

— «Üç kurban mı?»

Arkadaşım, hafif bir kahkaha attı. «Hâlâ işi anlıyamadınız değil mi, Talbot?» Düşünceli bir tavırla ilâve etti, «Evet... Üç kurban. Zira biri daha öldürülecek.»

Uzun bir sessizlikten sonra Talbot arkasına yaslanarak, not defterini çıkardı. «Biraz evvel birkaç noktayı aydınlatacağınızı söylemiştiniz. Öhhö... Dinliyorum.»

Bencolin başını sallayarak, «Pekâlâ...» diye mırıldandı. Kaşlarını çatarak, şömineye doğru baktı. «Şimdiye kadar böyle en küçük teferruatın bile yerini bularak, büyük, bariz bir şekil meydana getirdiğine hiç rastlamamıştım. Bu teferruat, bizi şaşırtıp, başka yola sapmamıza da sebep olmadı. Hayır... Bu teferruat bize, alâkalı şahısların fikirleriyle birlikte takdim edildi. Bu teferruat şekle uyuyordu ama, herkes fikirlerini de cinayete uydurmağa çalıştı. Ve o zaman bir kâbus ortaya çıktı...

«Evvelâ Pilgrim'in enteresan faraziyesini ele alalım. Zira bütün maceranın başlangıç noktası da bu. Bu faraziyeyi, onun bildikleriyle, elde ettiğimiz malûmatı birleştirmek suretiyle çürütebiliriz...» Bir sigara çıkardı ama bunu yakmadı. «Şimdi... Her şeyden önce Colette Laverne denilen kadınla El Moulk'un Jack Ketch'in kim olduğunu öğrenebilmek için işbirliği yaptıklarını biliyoruz. Bu yüzden, Dallings'in bir şeyler bildiğini sandıkları için genç adamın ağzından lâf almağa kalktılar. Bu daha başlangıçta, Dallings'in hikâyesinden anlaşılıyordu. El Moulk'un beceriksizce bir şekilde kendine yanaşması, gece kulübündeki ahbaplık, Colette Laverne'le El Moulk'un bu işte ortak olduklarını gösteriyordu. Tabiî ben de bu yüzden Dallings'e kadının kendisini sorguya çekip çekmediğini sordum.

«Geçen Pazartesi gecesi... Yani, beş gece önce... Dallings, sarhoş olup, kadınla birlikte onun evine gitmeğe kalktı. Colette, onu atlattı. Dallings, siste yolunu kaybetti ve muhtelif maceralardan sonra nihayet kendisini Ryder sokağında buldu. Bilmem hatırlıyor musunuz? Ona bu dolaşmanın ne kadar sürdüğünü sordum. Cevabı insanı şaşırtacak gibiydi. Zira genç adam, "Yirmi dakikadan fazla sürmedi," dedi. Yani, Dallins, ağır ağır, el yardımıyla ilerlediği, nereye gittiğini bilmediği, burnunun ucunu göremediği, ekseri aynı yerde bir kaç defa dolaştığı sisli bir gecede bu evden Ryder sokağına yirmi dakikada mı gitmişti? Yani aradaki uzun mesafeyi yirmi dakikada mı aşıvermişti? Öyle olsaydı, Dallings yarı yolda Londra'nın en ışıklı mahallelerinden birine çıkmaz, kalabalıkla karşılaşmaz mıydı?... Bütün bunlardan şu mâna çıkıyor, Müfettiş Talbot: o gece Dallings

kadını bu eve getirmedi.» Bencolin, sigarını yakarak, arka arkaya bir kaç nefes çekti. «Dallings, kendisi de bu fikrinin ne kadar saçma olduğunu bugün ilk defa kadının Mount sokağında oturduğunu öğrendiği zaman anladı... İşte bu yüzden bugün öğleden sonra bu eve uğradığı vakit o kadar şaşkındı... Yine bu yüzden hizmetçi kıza o mânasız suali sordu. "Şey... Burada ne zamandanberi oturuyorsunuz?" Bence Dallings kadını farkına varmadan, sonradan kendisini bulduğu Ryder sokağının yakınında bir yerde arabadan indirdi.

«Dallings, Colette Laverne'i beş gece evvel saat birde taksiden indirdi. Öğrendiğimize göre beş gece evvel saat birde pencereden bakan Dr. Pilgrim, kulübün arkasındaki geçitten birinin ilerlediğini duydu. Bu kimse "Cehennem kulübü" nün arka kapısını bir anahtarla açtı...»

Talbot, birdenbire yumruğunu diğer avucuna indirdi.

Bencolin, «Bu meçhul misafir Colette Laverne'dü tabiî,» «Hatırlarsınız, ben kadının firuze bilezini arka merdivende buldum. Dallings, ona bu bileziği düşüreceğini söylemiş ve hakikaten de öyle olmuştu. Colette Laverne, daha evvelden El Moulk'la konuşmuştu. Dallings'den öğrendiklerini gidip Mısırlı'ya haber verecekti. El Moulk da onu bekliyordu tabiî. Yukarı kapıyı açıp, onu içeriye aldı. Tabiî kadın, Dallings'e nereye gideceğini söyleyemezdi. Zira o zaman her şey alt üst olurdu. Şimdi anlıyacağınız gibi... Dallings o gece St. James'in köşesinden Ryder sokağına doğru gitti... Yani bir kaç yüz metrelik bir mesafeyi yirmi dakikada aştı. Eğer bu hususta hâlâ şüpheniz varsa, oda hizmetçisi Selden'i çağırın ve ona dostumuz Colette'in pazartesi gecesi eve gelip gelmediğini sorun.»

Ne olacağını önceden biliyorduk. Derhal çağırılan Selden, Bencolin'in sözlerini destekledi. Kız odadan çıktıktan sonra Talbot, gülümsemeğe başladı.

— «Doğrusu çok zekisiniz,» diye itiraf etti. «Ne budalaymışım!... Ne budala!»

Bencolin aksi aksi homurdandı. «Bunun zekilikle bir alâkası yok. Ben, bilinen şeyleri dikkatle sıraya dizdim, o kadar. Müfettiş Talbot, iki kere ikinin dört ettiğini hiç duydunuz mu bilmem? Bu oldukça bilinen bir şeydir! İki kere iki dört eder! İşte insan bu yüzden aldanır. Zira neticeyi bilmesine rağmen iki ile ikiyi bir türlü bir araya getiremez! Bir 2'yi avizeye asıp, diğerini de divanın altına saklar! Mesele bunları çarpmakta

veya toplamakta değil, o acayip, mistik ve korkunç işi yaparak ikisini bir araya getirmektedir.»

Ben, söze karıştım. «Buraya bak! Kadın dün gece bu meseleden bahsederken Dallings'in kendisini eve getirmediğini neden söylemedi?»

Bencolin, kaşlarını kaldırdı. «Jeff, dostumuz Colette'in kafasının ne şekilde çalıştığını, düşünce tarzının ne kadar sade ve basit olduğunu unuttun mu? Herhalde bu meselenin mühim olduğu kadının aklına bile gelmedi. Hoş, aslında bu öyle ehemmiyetli de değildi ya... Geceyi El Moulk'la burada veya adamın dairesinde geçirmişti... Bu Colette'in üzerinde duracağı bir hâdise değildi. Onun için sana bundan bahsetmek lüzumunu da duymadı. Hayır Hayır... Bu bizim için mühim... Bunu, macera sona ermeden de anlayacaksın. Fakat Colette için ise ehemmiyetsiz bir hâdise.»

Talbot, atıldı. «Fakat Pilgrim'in gördüğü eli unutuyorsunuz? Hani şu kılıca doğru uzanan el...»

— «Bu tamamiyle başka bir mesele. Tabiî siz iki hâdiseyi derhal birbirine bağladınız. Yani El Moulk'un dairesinin arka kapısını anahtarla açarak içeri giren kimsenin kılıcı aldığına kanaat getirdiniz. Peki ama böyle düşünmeniz için br sebep var mı? Hayır... Sadece Dr. Pilgrim'in şairane faraziyelerine dayandınız. Halbuki Doktor, El Moulk'un korkunç ve öldürücü bir şaka peşinde olduğunu ispata çalışıyordu. Hayır, hayır, hayır! Colette Laverne'ün gece yarısı ziyaretleri, El Moulk'un kendisini korumak için hazırladığı plâna dahildi. Fakat kılıcı almak için uzanan el ise Mısırlının aleyhindeki plânın bir parçasıydı...»

Ayağa kalkarak, odada şöyle bir dolaştı. Dikkatle Talbot'u süzüyordu. Birdenbire haykırdı. «E? Bunun ne mânaya geldiğini anlamadınız mı? Şimdi Dr. Pilgrim'in fikirlerini bir tarafa bırakın! Fakat Dallings'in kadını "Cehennem Kulübü" nün arkasındaki geçide kadar getirdiğini, daha sonra da St. James sokağından Ryder'a kadar gittiğini kabul ederseniz ortaya bir mesele çıkıyor? E, bu mesele nedir? Şu: Dallings, St. James'den Ryder sokağına kadar olan o kısa yürüyüş sırasında darağacının gölgesini gördü! Siz, kendiniz de söylediniz, Müfettiş Talbot! Herhalde Londralılar, sabaha karşı birde eğlenmek için kalkıp darağacı kurmuyorlar...»

Talbot ağır ağır, «O halde...» dedi. «"Mahvolmuşlar soka-

ğı" nı arayacağımız yer iyice daraldı. Bir kaç yüz metrekarelik bir saha bu.»

Bencolin, yerlere kadar eğilerek Müfettişi selâmladı. «Bravo, Talbot! Parmağınızı can alacak noktaya bastınız! Tabiî bundan da... Hayır, hayır... Diğer neticeyi de siz kendiniz çıkarın, daha iyi...»

Talbot not defteriyle ensesini kaşıdı. Bir taraftan da müstehzi bir tavırla derin derin düşünüyordu. «Allah kahretsin! Bu çok basit! Bütün bunları ta işin başından beri biliyordunuz!»

— «Tabiî.»

— «O halde bunları neden açık açık söylemediniz? Neden Londra'daki kayıp sokakları aramağa kalkıp, gülünç bir hale düşmeme sebep oldunuz?»

Bencolin, hemen cevap verdi. «Zira kaatilin vaziyeti anlamasını istemiyordum. Onun, ini olan o mahalle hariç, Londra'nın her tarafını alt üst edip o kayıp sokağı aradığımızı sanmasını arzu ediyordum.»

— «Fakat kaatilin kim olduğunu bildiğinize göre...»

Sigara dumanı Bencolin'in burun deliklerinden ince birer şerit halinde çıktı. Arkadaşım, Mount sokağını seyrettiği pencerenin önünden dönerek, parmağını alnına vurdu. «Kaatilin aleyhindeki bütün deliller burada... Ah, Dr. Bayle yanımda olsaydı. Sannoy, Disslart ve lâboratuvardaki asistanlarından faydalanabilseydim. Onlara gider ve sadece, "Mösyöler, işte hakikat bu," derdim. "Şimdi bunu bana ispat edin." O zaman mikroskopların üzerindeki ışıklar yanar, parlak tüplerde mayiler kaynamağa başlardı... Nihayet benim cüceler gülerek mağaralarından çıkar ve... Şekkk! Kızıl Dul'un bıçağı birinin boynuna inerdi. Hatırlıyor musun, Jeff? SLaligny meselesindeki. bütün iddialarımı nasıl desteklemişlerdi? Fakat onlar yanımda değil. Onun için kaatili ağıma başka türlü düşüreceğim. Bir tuzak kuracak ve Jack Ketch, üçüncü kurbanının üzerine atılmağa çalışırken...»

— «Bunu evvelce de söylediniz. Bu üçüncü kurban kim Allahaşkınıza?»

— «Kim olacak? Graffin tabiî... Bunu herhalde siz de farkettiniz.»

Talbot, bir şeyler mırıldanarak, ellerini açtı. Sonra da aksi aksi, «Eğer dediğiniz kadar aşikârsa...» diye homurdandı. «Herhalde bunu benim de görmem lâzımdı. Fakat... Affedersi-

niz! Göremedim! **Graffin**! Neden Graffin? Niçin başkası değil de o?...

— «Çünkü Graffin Jack Ketch'in kim olduğunu biliyor! Daha da mühimi o... Neyse... Galiba bunu size başından anlatmam daha iyi olacak.»

Talbot, tatlı bir sesle, «Aman, rica ederim anlatın,» dedi. Mendilini çıkararak, tekrar alnını kuruladı.

— «Müfettiş Talbot, bu sabah size bazı sualler sordum. Bu sayede hakikati göreceğinizi umuyordum. Bu Graffin'le alâkalı bir takım korkunç, esrarengiz sualler var. Bunların cevaplandırılması da lâzım. El Moulk gibi işi gücü olmayan bir münzevî neden bir "hususî sekreter" tutmak lüzumunu duymuştu? Daha da mühimi, niçin Graffin'i seçmişti? Adam, ayyaşın biriydi. İş yapmak bir tarafa, vazifesini ihmal ettiğinden bahsederek öğünüyordu. Sabahtan akşama kadar, yarı sızmış bir vaziyette yatıyor... El Moulk'un burnuna gülüyordu. Mısırlıyla alay ediyor, onun damarına basıyor ve adamı iyice çileden çıkarıyordu. El Moulk, Graffin'in gırtlağını sıkmamak için kendisini güç tutuyordu. Fakat bütün bunlara rağmen El Moulk her hakarete tahammül ediyor, hattâ Graffin'i daima koruyordu. Bizim Mısırlı böyle yumuşak kalpli, müşfik bir adam mıydı dersiniz? Ne münasebet! Bu muammanın bir tek cevabı vardı: şantaj!»

Bencolin, yumruğunu koltuğun arkasına indirdi.

— «Pekâlâ, şantaj! E, neyle alâkalıydı bu? Çok mühim bir meseleyle tabiî... Bu öylesine ciddi, öylesine ehemmiyetli bir şeydi ki, inatçı, aksi, katı kalpli El Moulk, kendisini başka zaman cinayete sürükleyecek kadar korkunç hareketlerle karşılaştığı zaman bile itiraza cesaret edemiyordu. Bu şantaj bir cinayetle alâkalıydı. Zira El Moulk'un basit bir rezalet dolayısiyle kaybedeceği bir mevkii, skandal yüzünden lekelenecek bir ismi yoktu... O halde, El Moulk bir cinayet işlemişti. Graffin'in elinde de buna ait deliller vardı. Muhakkak ki bunlar, şerefi lekelenmiş bir ayyaşın sözlerine, iddialarına lüzum göstermeyen, kat'î, kanunî, bâriz delillerdi. Üstelik bunlar daima yarı sızmış vaziyette olan bu adamın yanında da değildi. Herhalde Graffin delilleri bir zarfa koyarak, iyice kapamış, "Ölümümden sonra açılmak üzere" diye başlayan bir pusulayla birlikte emin birine teslim etmişti. Aksi takdirde Graffin bizim şirin ve cana yakın El Moulk'la yalnız kalmağa cesaret edemezdi...

«Şimdi size tekrar ediyorum: Graffin, El Moulk'un yanında kaldığı müddet hususunda neden yalan söyledi?... Adam, tuza-

ğa düşürüleceğini anlayınca El Moulk'la **harpten hemen sonra Paris'te** ahbap olduğunu itiraf etti... Fakat neden Graffin, zaman ve yer hususunda yalan uydurmuştu? O sırada Mısırlı'nın karıştığı hâdiseyi düşünecek olursanız, Graffin'in o sarhoşlara has sinsilikle neyi saklamağa çalıştığını da anlarsınız.»

Talbot, derin bir nefes alarak, başını salladı. «Evet... Evet... Graffin, De Lavateur'ü kimin vurduğunu biliyor!»

— «Tamam! Ona, "Mr. El Moulk'un bu ilâve masraftan şikâyet ettiğini hiç sanmıyorum," dediğim zaman nasıl sapsarı kesildiğini hatırlıyor musunuz? Bu sözlerle Graffin'i en hassas yerinden vurmuş oluyordum... Artık bizim sarhoş ve çılgın Graffin, gözümüze daha korkunç ve esrarengiz gözükmeğe başladı... Fakat şimdi bu faraziyenin bizi nereye götürdüğünü bir düşünün...»

Bencolin, paltosunun önünü açarak, koltuğun kenarına ilişti. Sigarasını ufak tefek Müfettişe doğru sallayarak, «Jack Ketch, El Moulk'un peşine, Mısırlı Londra'ya geldikten sonra... Yâni dokuz ay evvel takıldı.» dedi. «Aradan geçen bu kadar sene zarfında değil de ancak o zaman faaliyete başladı. Neden? "Keane" le alâkalı hakikati o vakit öğrendi de ondan. Muhakkak ki Jack Ketch, bu seneye kadar tanıdığı birinin harpte öldüğünü sanıyordu. Bu "Keane" adlı meçhul İngilizin aslında döğüşürken öldüğüne inandığı adam olduğundan hiçbir zaman şüphe etmemişti. Sonra... Dokuz ay evvel biri hakikati kendisine söyledi. İşin iç yüzünü bilen bir tek kişi vardı. Graffin'di bu...

«O halde hakikati ona Graffin söyledi. Üstelik adam bunu mahsus yaptı. Belki Graffin'in aç gözlülüğü tutmuştu, belki de El Moulk'a karşı beslediği kin ağır basmıştı. El Moulk'a şantaj yapıp, adamı iyice sızdırıyordu. Bu sırrı başkasına satarak, ondan da para koparabilirdi. Onları birbirine düşürmesi işten bile değildi. El Moulk'un altınlarını alır, sonra da korku ve dehşetle kıvranan Mısırlıya bakarak kahkahalarla gülerdi... Doğrusu dostumuz Graffin, çok şirin bir adam!

«Her ne hal ise Graffin Jack Ketch'e hakikati söyledi. Demek ki "Keane" in asıl ismini biliyordu. Zira onun intikamını alacak adamı ustalıkla seçmesi bunu gösteriyordu. Eğer başka delil istiyorsanız, olanları şöyle bir düşünün...»

Gözlerimin önünde Graffin belirdi. Sulu, kırmızı yüzlü, sıska, kırışık boyunlu, sarhoş Graffin... Fakat şimdi adam değiş-

miş, pis pis gülen, cüzzamlılardan farksız iğrenç bir mahlûk halini almıştı.

Bencolin, sözlerine devam etti. «Dün geceyi hatırlayın... Bilârdo odasında şoförün cesedine bakmış ve dışarı çıkmıştık. Holden geçiyorduk. Bildiğiniz gibi Graffin bütün günü yukarıda, odasında geçirmişti... O halde adam olanları nasıl bilebilirdi? Buna rağmen sırtında rob dö şambrı, telâşla aşağıya inerek, "Hafiye nerede?" diye sordu. İşte korkunç bir hataydı bu. Holde, bir cinayet işlendiğini gösterecek en ufak bir delil bile yoktu. Ortalık karışmış değildi. Sadece kapının yanında bir polis bekliyordu... Fakat Graffin saatlerce yukarıda, o loş odada felâket haberini beklemiş, nihayet korku ve merakını yenemiyerek aşağıya koşmuştu... Tabiî holdeki polisi görür görmez tahmin ettiği şeyin olduğunu anladı ve kendisini ele verecek o sözleri ağzından kaçırdı.»

Kısa bir sessizlik oldu. Talbot, elinin mafsallarını alnına vurdu. «Anlıyorum... Evet, şimdi anlıyorum. O halde Graffin, Jack Ketch'in kim olduğunu biliyor...»

Bencolin, güldü. Arkadaşım, birini, tıpkı bir mukavvaya iğnelenen bir kelebek gibi kıskıvrak yakaladığı zaman böyle sarsıla sarsıla fakat âdeta sessizce gülerdi. «Tabiî biliyor, Müfettiş Talbot. Graffin'in hareketlerini, bu hakikati göz önüne alarak inceleyin. Mısırlıya o paketler geldiği zaman Graffin adamla alay ediyordu. El Moulk'un peşinde sinsi bir düşman olduğunu söylediğimiz zaman bu iddiayı telâşla, heyecanla reddetti. Tehditleri kimin yolladığını bilmediğini ısrarla söyledi. Graffin, sinsi ve kurnaz. Pek iptidaî bir zekâsı var. O, bir çocuğu bile kandıramaz... Adamın her sözünü ve her hareketini tetkik edin. O zaman haklı olduğumu anlıyacaksınız. Onun, "Git, budala! Git!" diye bağırışını hatırlıyor musunuz? Dr. Pilgrim bunu çok zekice fakat yanlış bir şekilde izah etti... Elimde şamdanla sahanlıktan içeri girdiğim zaman Graffin'in beni El Moulk zannettiğini ileri sürdü. Halbuki adam beni hiçbir zaman El Moulk'a benzetemedi. Ben Mısırlıdan en aşağı yirmi beş santim uzunum... Hayır!... Graffin, beni Jack Ketch sandı... Nihayet, Matmazel Laverne'ün sözlerini hatırlayın. En kat'î delil de bu. Kadın, Jeff'e birinin Jack Ketch'in veya "Keane" in kim olduğunu bildiğini, fakat adamın ağzından lâf alınamıyacağını söyledi.»

Talbot, başını eğmiş derin derin düşünürken saat altı buçuğu çaldı.

Müfettiş, içini çekti. «Evet... Tabiî... Graffin, El Moulk'a şantaj yaptı. Şimdi de başkasına şantaj yapmakla meşgul...»

Bencolin, «Tehlikeli bir şey bu,» diye mırıldandı. «Jack Ketch'e şantaj yapılamaz... Şimdi Graffin'in neden üçüncü kurban olduğunu anladınız mı? Üstelik bu sayede bu neşeli üçlü tamamlanmış olacak. Cinayeti işleyen El Moulk... Ona yardım eden Colette Laverne... Ve bunu saklayan Graffin, ortadan kaldırılacak.»

Talbot, kat'î bir tavırla ayağa kalkarken, Bencolin de sustu. Müfettiş, insanı titretecek kadar soğuk bir sesle, «Gidip Mr. Graffin'le biraz konuşmalı...» dedi.

Bencolin, sert sert, «Lütfen oturun, Müfettiş Talbot,» diye homurdandı. «Lütfen oturun! Eğer sözümü dinlemek niyetindeyseniz, böyle bir şey yapmazsınız. Zira Jack Ketch'i yakalamak için Graffin'i yem olarak kullanacağız. Şimdi size bu gece tatbik edeceğimiz bir plânın ana hatlarını anlatacağım. Eğer benimle yemek yerseniz, bu meseleyi görüşürüz. Jeff, sen Miss Grey'le çıkacaksın sanırım... Fakat çok rica ederim gece yarısı "Cehennem" de ol... İşimiz çok, dostum. Emin ol, bu gece Jack Ketch insan avına çıkacak.»

Koltuğun kenarından kalkarak, paltosunu düğmeledi. İnsanın, ışıkları, kokteylleri ve ütülü siyah elbiselerini düşündüğü "aç" saatlerdi bunlar. Bu saatlerde insan yeniden canlanır, trafiğin uğultusu yavaşlar, yüksek tavanlı restoranlarda müzisyenler kemanlarını akord ederler... Tiyatroların kapısının önünde galeri müşterilerinden meydana gelmiş uzun sıralar belirir. Meraklılar itişerek, şakalaşarak, sandviçlerini yiyerek beklerler. Dakikaları eğlenceli geçirmelerine yardım eden sokak şarkıcılarına para atarlar...

Biz ise, şimdi oyunun başlamasını ve perdenin açılmasını bekliyorduk.

Bencolin, mırıldandı. «Onu sıkıştıracağız, Müfettiş Talbot... Bir iki saat sonra tamam...» Gülerek, bastonuyla halının üzerinde bir takım şekiller çizdi. «Bana kalırsa bu arada dostumuz Graffin'in de korkunun ne olduğunu öğrenmesi lâzım. Adam, iyi düşünemedi ve bir zayıflık anında sırrını Jack Ketch'e sattı. Herhalde şimdi Graffin başını taştan taşa vuruyor. Meşhur Frankenstein onun yanında solda sıfır kalır. Graffin, daha korkunç bir canavar yarattı. Jack Ketch'in ortaya çıkmasına sebep oldu. Şimdi de nereye kaçacağını şaşırdı. Bir sağa bir sola koşuyor. Zira o kanlı heyyulânın kendisine saldırmak üze-

re olduğunu anlıyor... Müfettiş Talbot, karanlıkta koşarken omuzunuzun üzerinden arkaya bakmak hoşunuza gider miydi?»

Küçük sahnemizde bir kovalamaca başlamıştı şimdi... Bataklıkların üzerinden geçiyor, ağaçların etrafında dönüyorlardı... Jack Ketch, kurbanını yakalamak için deli gibi koşuyordu. Kapüşonlu başını öne doğru eğmişti. Graffin'in mor lekeli yüzünü görebiliyordum... Bu kırmızı eşyalı oda yine arkadaşımın sessiz kahkahalarıyla dolmuştu. Bencolin, o her zamanki zarafetiyle masanın yanında durmuş, sanki halının tüyleri arasına saklanan bir karıncayı yakalamağa çalışıyormuş gibi bastonunu yere sürüp duruyordu. Sonra da neşeli bir tavırla tek kaşını kaldırarak Müfettişe baktı...

Talbot, gitmiş ve çift kanatlı kapıyı açmıştı. Perde kalkmıştı sanki. Orkestranın başlamasını bekliyorduk. Holün arkasından ayak sesleri aksetti. O soğuk gurup vaktinde, zavallı Bronson'u arabaya götürdüler Kırık burunlu, ufak tefek Müfettişin yüzünde acayip bir ifade vardı. Gözlerini kısarak, yan yan baktıktan sonra birdenbire hafifçe öksürdü.

— «Doğrusunu isterseniz, Jack Ketch tarafından kıstırılmak fecî bir şey... Fakat bir cinayet işleseydim, peşime şeytanın takılmasını, Henri Bencolin tarafından kovalanmağa tercih ederdim!»

Müfettiş, kapıyı ardına kadar açtı...

XIV. ÖLÜNÜN ELDİVENİ İŞARET EDİYOR

«Konuşacak kimse yok,
Yalnız başımayım.
Beraber dolaşacak kimse yok,
Ama bir kenarda unutulduğuma memnunum.
Yaramazlık etmiyorum!..»

Bir kâbusu hatırlatan ışıkların altında, yine kâbusa benzeyen bir ses, ayak hışırtıları arasında böyle ısrarla yemin ediyordu. Ses, tiz notalarda sarhoş gibi yalpalıyor, sonra da baştan çıkarılmış kornetlerin aşikâne feryatları arasında boğuluyordu. Loş dans pistinde rengârenk, terli bir kırkayak kıvranmaktaydı. Bu mahlûkun iki ayağı da bendim. Pist o kadar kalabalık, o kadar sıkışıktı ki, sıcak dalgaları, titreyerek kolalı yakaları aşıyor, insanın beyninde şampanyayla davulun gürültüsüyle karışıyordu. Fakat, başımı eğince, Sharon'un kirpiklerini, arkadan itildiğimiz için birbirimize iyice sokulduğumuz zaman da gözlerindeki ifadeyi görüyor ve (bir değil, birçok sebep dolayısiyle) müziğin çabucak bitmesini istemiyordum.

Bütün gece, yemekten sonra kulüpleri dolaşmıştık. Buralarda şampanya içebilmek için iki santim boyunda üç sandviç de ısmarlamak zorundaydınız. Tabiî garson, daha siz sandviçlere uzanamadan, tabağı kaptığı gibi götürüyordu

Bütün bunlara Sharon'un sebep olduğunu söyliyeyim.

İyi bir yemeğin üç şartı vardır: Yemek, şarap ve yalnızlık... Artık Paris'te rahatça oturabileceğiniz üç restorant var. Bu lokantalara tahammül etmek kabil. Zira bu yerler o kadar meşhur ki, artık oralara kimse gitmiyor.

Neyse... Bizim romantik Sharon ille "bozulmamış" bir yere gitmek istiyordu. Onun bu arzusunu yerine getirdim tabiî. Fakat genç kızın beni götürdüğü lokanta pek kalabalık değildi. Tuvaletli kadınlar ve beyaz papyonlu erkekler henüz buraya doluşmamışlardı. Bu vaziyeti görünce şaşırdım. Üstelik lokanta-

da, dünyanın en asîl içkisi olan biradan başka bir şey verilmediğini öğrenince Sharon'a karşı derin bir minnet duydum. Tabiî Sharon gibi güzel ve müşkülpesent hanımlar, sadece "bozulmamış" yerlerde bira içerler...

Doğrusu, şu anda birasını içen Sharon'un bu gece bütün güzelliği üstündeydi. Parlak tuvaleti, arkadaki duvara geçirilmiş koyu renkli panoyla güzel bir tezat teşkil ediyordu. Sharon'a gözlerinin, yudumladığı o eşsiz içkinin renginde olduğunu söylediğim zaman mübalâğa etmiyordum. Sharon'un gözlerinde de biranın yumuşaklığı, gizli vaadi ve insanın ruhunu titreten o sihir vardı. Fakat nedense kız bu fikrimi pek de şairane bulmadı.

Sharon, yemekten sonra dans etmek istedi. Bunun üzerine gece kulüplerini dolaşmağa başladık. «Yaramazlık etmiyorum» u dinliyerek pistte dans ettik... Başka yerlerde, başka şarkılara uyarak dönüp durduk. Nihayet aklıma "Chez Aladdin" geldi. Doğrusu orayı çok merak ediyordum. İçeri girer girmez Dallings'in gece kulübünü pek güzel tarif etmiş olduğunu anladım.

Mavi bir mehtap, ışıltılı kubbeleri aydınlatıyordu. Masalar dallarında gümüş meyvalar bulunan bodur ağaçların altına saklanmıştı. Gölgelerin arasında kolalı beyaz gömleklerin, mücevherli çıplak kolların hafif parıltısı göze çarpıyordu. Fakat o hafif mırıltıları ve arada sırada çınlayan kahkahaları duymasaydınız, salonun bomboş olduğunu sanırdınız. Görünmiyen müzisyenler derinleşip, yükselen bir şarkı çalıyorlardı. Birdenbire mavi karanlıkları yaran bir projektör, âdeta bir bahçe genişliğinde olan cilâlı dans pistinde bekleyen kırmızı fesli bir adamı aydınlattı. Parlak kumaştan yapılmış şalvarı olan adam acıklı acıklı Bağdattaki sevgilisi hakkında bir şarkı söylemeğe başladı.

Sharon'la ben, dipteki masalardan birine geçtik. Gölgelerin arasında kalan binbir renkli halılar baharat kokuyorlardı. Masamızın örtüsü korkunç bir beyazlıktaydı. Bardaklarımızın kenarlarında hafif hayaller beliriyor, mavi mehtap Sharon'un altın saçlarıyla oynuyordu. Peçeteye sarılı şişeler, ılık bir siste boşalırken, onunla konuştuk. Gizli orkestra ise eski valsler çalmağa başlamıştı... İnsanın hayaller kurmasına sebep olan o eski valsleri... Bunlar alaca karanlıkta neşeyle salona süzülüyor, mırıltıyı andıran nağmeleri birdenbire yükselerek, insanın içini sızlatıyorlardı... Uçuk renkli, sessiz aktörlerdi bu valsler.

Dinleyicilerin kalblerinin en gizli, en karanlık köşelerinde sihirli ışıklar yakıyorlardı...

Sharon'un beyaz yüzünü görüyordum. Parlak gözleriyle bana dikkatle baktığının, derin derin nefes aldığının ve o yumuşak, somurtkan dudakların pek hafif bir tebessümle aralandığının da farkındaydım. Artık her şey çok uzaklarda kalmış bir şelâlenin gürültüsünü andırıyordu. Sharon'la o zamana kadar söylemeğe çekindiğimiz sözleri fısıldayınca bayağı kulağımıza inanamadık... Yani birbirimizi sevdiğimizi itiraf ettiğimiz zaman sanki rüya görüyormuş gibi bir hisse kapıldık. Fakat artık o sihirli ışık Sharon'un yüzünü aydınlatıyordu. Nihayet o görünmez maniayı yıktığımız için sevinçten çıldırmıştık. Kalbimiz zevkle çarpıyordu.

Bu kelimeyi tekrar yazıyorum. «Zevkle». Fakat bu kuru kelime kanımızı tutuşturan ateşi, kalbimizin söylediği gizli şarkıyı anlatmağa kâfi değil. Bizler... Biz küçücük insanlar şüpheciliğimiz, budalalığımız ve kibirimiz yüzünden aşka aldırmamıştık .. Fakat aşk gelmişti artık. Bu, bütün hislerimizi uyandırmış, birbirimizin vücudüne dolanan, sıkı sıkı sarılan kollarımıza yeniden can vermişti. Yarın birlikte Londra'dan gidecek ve bir daha da birbirimizden ayrılmıyacaktık. Şimdi hiç konuşmuyorduk. Zira bibirini bulan dudaklarımızdan geçen sıcak, saadet dalgaları bizi tepeden tırnağa kadar sarsıyordu... Şaşkınlık... Saadet... Hürriyete kavuşan coşkun bir neşe... Çılgınca bir uçuş... O arada valsin tatlı nağmeleri bu his seline kapılarak, uzaklaşıp gitmişti. Artık müzik sesi duyulmuyordu. Etrafımızı saran gölgelere bakanlar sadece yanık iki sigaranın karanlıkta yere düştüğünü ve orada ağır ağır söndüğünü görürlerdi...

Sahi, bu bir cinayet hikâyesiydi değil mi?..

Gece yarısına doğru «Cehennem kulübü» nün merdivenlerinden çıkarken soğuktan titriyordum. Sis yerini kapkara, aysız bir geceye bırakmıştı. Işıklar bazan bir iki tembel kar tanesini aydınlatıyordu...

Trabzana yakın pencerelerden birinin altında bir adamın hareketsiz beklediğini farkettim.

Hol, bomboştu. Bu sıkıntılı bir yerde bile bazan bir gürültü, bir ses olur... Salondan akseden konuşmalar... Bilârdo toplarının tıkırtısı... Barda şıngırdayan bardaklar... Fakat şimdi, çıt çıkmıyordu. Görünürde de kimseler yoktu. Asansör aşağıda duruyordu. Fakat asansörcü gitmişti. Adımlarım, mermer zeminde akisler yaptı. Duvarlardaki sönük aplikler buna uyarak,

hafifçe şıngırdadılar. Başımı kaldırarak, yuvarlak holün yukarısına tıpkı bir friz gibi oyulmuş olan yazıyı okudum. «Umacı ve aç gulyabaniden...»

Salonun şöminesindeki ateş geçmek üzereydi. Karanlıkta bir kaç kızıl kor parlıyordu. Odanın ışıkları yakılmamıştı, içeride kimse yoktu. Kapının perdesini kapamak üzereyken birdenbire bana penceden biri oturuyormuş gibi geldi. Adamın vuzuhsuz profilini gördüğümü sandım. Sokak lâmbalarından birinin uçuk renkli, ölü ışığı odaya süzülüyordu. Galiba adam kendi kendine gülümsemekteydi.

Bu hiç kımıldamadan oturan, mütebessim, gölge gibi yabancının öyle korkunç bir hali vardı ki az kalsın uzanıp elektriği yakacaktım. Fakat insan yavaş yavaş bu acayip kulübün âzâlarının garip hareketlerine alışmağa başlıyor, böyle şeylere aldırmaz oluyordu. Madem adamın canı karanlıkta pencerenin önünde oturmak istemişti. Buna kimse karışamazdı. Fakat merdivende hareketsiz bekleyen diğer yabancıyı gördükten sonra yanlışlıkla hortlaklar dünyasına daldığımı sanmağa başlamıştım.

Perdeyi kapatarak, hole döndüm. Müracaat'ta da kimse yoktu. «Allah kahretsin!» Belki Bencolin bana bir haber bırakmıştı. Asansörcü çocuğa seslendim. Fakat bana cevap veren olmadı. Sadece kendi sözlerimin boğuk akislerini duydum. Birinci kattaki diğer salonlara baktım. Hepsi de bomboştu. Nihayet bir gece evvel şoförün cesedini koydukları eski bilârdo salonuna bir göz attım. Pencerenin dışında küçük, ölgün, sönük bir ışık titreşiyordu. Sadece masanın silueti belli oluyordu. Odaya küf kokulu bir soğuk hâkim olmuştu. Kapıyı tekrar kapatırken, bir an tereddüt ettim. Pencerenin önündeki kanapede o sessiz adamlardan biri daha mı oturuyordu?

Duraklayarak, gözlerimi pencereye diktim... Evet... Galiba pencerenin önündeki adam usulca hareket etmiş ve mütebessim çehresini bana doğru çevirmişti. «Saçma! Dışarıda sallanan sokak fenerinin titrek ışığı bana bu oyunu oynadı!»

Kapıyı kapadım... Belki de Bencolin odasına çıkmış, orada beni bekliyordu. Tekrar hole giderek, merdivenlere koştum. Çabucak ikinci kata çıktım. Orada, karanlık koridordan ilerleyerek, el yordamıyla Bencolin'in odasını buldum. Kapıyı vurdum... Vurdum... İndirdiğim şiddetli darbelerin gök gürültüsünü andıran sesi etrafta derin akisler yaptı... Fakat kapıyı açan olmadı...

«Allah cezasını versin! Hiç olmazsa şu koridorun ışıklarını

yanık bıraksalarmış!» Etrafa çökmüş olan küf kokusu da ne kadar boğucuydu! Merdivenlerden sendeleyerek, halıya takılarak çıkarken bir taraftan da gitgide artan edişemi yenmeğe çalışıyordum. «Her ne hal ise... Şimdi kendi odama çıkar, gürül gürül yanan ateşin önünde otururak Bencolin'den haber gelinceye kadar Thomas'la konuşurum.»

Tam en üst kata tırmanırken birdenbire o gece Thomas'a, Tooting'deki bazı akrabalarına gitmesi için izin vermiş olduğumu hatırladım.

İşin tuhafı dördüncü katın koridorunda ışık vardı.

O yuvarlak gaz lâmbalarının hepsi de yakılmış, böylece duvarlardaki o bayağı ve göz alıcı süsler tamamiyle aydınlanmıştı.

Kapısını usulca açtığım yatak odam iyice karanlıktı. Acaba burada da, o beyaz çehreli, mütebessim "mahlûklar" dan birinin pencerenin önünde oturduğunu mu görecektim? Fakat bir kibrit çakar çakmaz içim rahatladı. Her şey yerli yerindeydi. Şöminenin yanındaki masanın üzerinde duran gaz lâmbasını yaktım. Işık kuvvetlenirken bu yüksek tavanlı odanın yaldızlı krem panoları daha belirli bir hal aldı. Etrafıma, beyaz mermerden yapılmış şömineye, sisin lekelediği yaldızlı çerçeveli aynalara, karyolanın dört köşesinden yükselen burmalı direklere, pencerelerdeki beyaz kadife perdelere baktım... Sonra da oturma odasına açılan kapıyı kitledim. Evet, her şey yolundaydı. Boş yere endişeleniyordum. Eşyalarım da yerli yerindeydi işte. Bavulum, pencerenin önünde duruyordu... Yatağım yapılmıştı. Elbiselerim odalaba asılmıştı... Yine etrafa bir göz atarak, «İhtiyar Scrooge'a döndüm...» diye düşündüm. «Duvarda, şüpheli bir şekilde asılı duran rob dö şambr'ımın içinde kimse yoktu...»

Islak paltomla, ceketimi bir koltuğun üzerine fırlatarak, rob dö şambr'ımı giydim. Ateş yakmayı ihmal ettikleri için odam buz gibi olmuştu. Hoşnutsuzluğum birdenbire korkunç bir öfke halini aldı. Vahşice bir hiddetle zile uzun uzun bastım. Ondan sonra da boş şöminenin önündeki koltuğa oturdum.

Biri çivi mi çakıyordu? Şömineye bakmaktan vaz geçerek, telâşla başımı kaldırdım. O hafif sesin tekrarlanmasını bekliyordum... Evet... Bir tahtaya sırayla çivi çakılıyordu galiba... Ses arada sırada kesilmekteydi. Evvelâ birbirini taki peden kısa gürültüler duydum... Sonra bir sessizlik oldu... Sanki meçhul şahıs gerilemiş, marifetine bakıyordu... Sessizlik o kadar uzadı ki, sonunda yanıldığıma kanaat getirdim. Fakat aynı anda

o boğuk darbeler tekrar duyuldu... Ses çok uzaklardan aksediyordu sanki. Yine yanılmış olabilirdim... Hava bacasına açılan pencereye giderek, etrafa bakmağa çalıştım. Lâkin buz tutmuş olan cam iyice donuklaşmıştı.

Birdenbire, kapı vuruldu. «Giriniz...» demeğe çalışırken yüreğimin ağzıma geldiğini itiraf edeyim. Dışarıdan âdeta kuş cıvıltısını andıran bir ses aksetti. Sonra da tokmağın hizasında Teddy'nin kırışık yüzü belirdi. Zavallı gülüp duruyordu.

— «Marhaba, efendim. Zili siz mi çaldınız?»

Kızmak lüzumsuzdu. Sadece sert bir sesle kömür getirerek, şömineyi yakmasını söyledim. Başını bir kaç defa salladı. Gözlerini çabucak kırpıştırdı. Sonra arkasında briyantin kokusundan meydana gelmiş bir iz bırakarak, ortadan kayboldu.

Bir müddet sonra kömür tenekesinin şangırtısından Teddy'nin döndüğünü anladım. Teddy, o çatlak sesiyle kendi kendisine şarkı söyleyerek, ateşi yaktı. Şöminede alevler tatlı tatlı homurdanırken o acayip sesi tekrar duydum. Tak tak tak! Sanki bir şey yapılıyor veya bir darağacı kuruluyordu...

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken, gözüm kravatlarımdan birine ilişti. Bu, kadınların insana Noel'de hediye etmekten büyük zevk duydukları o alâimsema rengi, korkunç şeylerdendi... Sanki kravata hayran olmuşum gibi, bunu havaya kaldırarak, ağzımı da bir karış açtım. Bana dikkatle bakan Teddy'nin gözlerinde beliren pırıltının da farkındaydım.

— «E, Teddy?» dedim. «Son zamanlarda yine hortlak filân gördün mü?»

Zavallı, küreği büyük bir gürültüyle düşürerek, geri geri gitti. Korkuyla küçücük yumruklarını sıkarak, acı acı, «Ben hortlak görmem!» diye haykırdı. «Allah şahidim! Ben hortlak, hayalet görmem!» Sonra da inlemeğe başladı.

— «Pekâlâ, pekâlâ... Merak etme, Teddy, onlar seni katiyen yakalayamazlar!... Bu kravatı ister misin? Hattâ sana bundan başka para da veririm.»

Sinsi sinsi bana bakarak, «Hıı...» diye homurdandı. «Hıı...» Sonra da âni bir hiddet ve heyecanla bağırdı. «Bana söylenenleri yapıyorum! Öyle değil mi? Artık beni de hortlaklar yakalıyacak değil ya? Beni bir iş için sokağa yolladıkları zaman, ne yapıp yapıp yine buraya, bu kulübe dönüyorum. Her zaman buraya dönüyorum. Bana para verdikleri zaman elimden geleni yapıyorum...»

— «Biliyorum, Teddy. Bu gün orada bir şey görmediğinden de eminim?»

Tedyy, birdenbire değişiverdi. «Ah, keşke görmeseydim!» diye haykırdı. «Ah, keşke görmeseydim! Yukarıya, bana doğru bakıyordu! Yukarıya bakıyordu...» Zavallı, sabit bakışlı gözlerini omuzunun yukarısında bir yere dikmişti. Kimbilir şimdi nasıl anormal, acayip bir dünyayı seyrediyordu bu gözler. Nihayet Teddy kömür tenekesini aldı.

Ben, lâkayt bir tavırla, «Yukarıya mı bakıyordu?» dedim. «Yukarıya... Sana mı bakıyordu? Yoksa sen arka merdivene mi gittin, Teddy?»

Zavallı dönerek, odadan fırladı. Peşinden koşup, kendisine kravatı vereceğimi söyledim ama buna bile aldırmadı. Artık orada durmak niyetinde değildi... «Neyse...» diye düşündüm. «Ne yapalım?»

Şömineye yaklaşarak, öndeki madenî kafesi ayağımla hafifçe ittim. Uğuldayan ateş, kalbimi minnetle dolduruyordu. Şöminenin önüne oturarak, ellerimi uzattım. Muzip bir rüzgâr bacada kovalamaca oynuyordu...

Kapanan kapının hafif çıtırdısını duyarak, döndüm. Bencolin, sırtını kapıya dayamış duruyordu. Arkadaşım, ince uzun vücudunun keskin hatlarını büsbütün belirten simsiyah bir rob dö şambr giymişti. Başı önüne eğikti. Fakat durduğum yerden bile tavana diktiği çekik gözlerinin pırıltısını görüyordum...

Şömineye doğru gelerek, cebinden bir tabancayla bir polis düdüğü çıkardı. Bunları şöminenin rafına koydu.

(Ölüm kumarı başlıyordu artık. Şimdi zarların şıkırtısı duyuluyordu.)

— «E?» dedim.

Bencolin'in elinde başka şeyler de vardı... İnce, deri kaplı bir kitap... Daktiloyla yazılmış kâğıtlar... Arkadaşım, sanki bana Noel hediyesi vermeğe hazırlanıyormuş gibi bir tavırla bunları da otomatikle, düdüğün yanına koydu. Sonra da bana döndü. Görünüşte çok sâkindi ama burun kanatlarının iyice kısılmış olduğunu farkettim. Bencolin, müthiş, korkunç ve gizli bir sevincin tesiriyle için için kaynıyordu.

— «E, Jeff?» Rahat rahat gülümseyerek, şöminenin önündeki bir koltuğa yerleşti. Yandaki masadan bir kadehle, konyak şişesini aldı.

— «Ne oluyor?»

— «Ne olacak?» diye cevap verdi. «Kurban besiye çekil-

di... Yemin daha cazip bir hal alması lâzım... Yani Graffin saatlerden beri bardan bara, gece kulübünden gece kulübüne gidiyor. Daima kalabalık yerleri tercih ediyor. Şişeler devirdiğini söylememe de hacet yok... Buraya dönebilmek için cesaretini toplamağa çalışıyor. Tabiî kendisini Talbot'un en iyi memurlarından birinin dikkatle takip ettiğini anlattın... Zamansız bir hücum her şeyi alt üst edebilir.»

— «Bu geceki plân nedir? Onu anlatsana...»

— «Jack Ketch'in Graffin'i yakalamasına müsaade edeceğiz. Tuzak, hazır, Jeff.»

— «Jack Ketch'in Graffin'i de öldürmeğe çalışacağına inanmam biraz tehlikeli değil mi?» diye sordum. «Her şey bu faraziyeye dayanıyor... Ya Jack Ketch, yemi yutmak istemezse?»

— «Adamın Graffin'i öldürmeğe kalkması veya kalkmaması vaziyeti değiştirmez. Onu — her şeye rağmen — yakalıyacağız... Ben sadece her ihtimali hesaplamağa çalışıyorum... Neyse... Ne demek istediğimi çok geçmeden anlayacaksın. Sana güvenebilir miyim Jeff? Verilen emirlere sual sormadan itaat edebilecek misin?»

— «Tabiî.»

— «Fakat bu şimdiye kadar geçirdiğin maceralardan daha tehlikeli Jeff. Ölümle karşı karşıya geleceksin.»

— «Ne yapayım?... Yalnız, işin iç yüzünü öğrenmeği isterim, Bencolin? Durmadan esrarengiz lâflar ediyorsun... Ha, sahi, Talbot nerede?»

— «O da emirlere itaat etmekle meşgul...» Bencolin'in yüzü birdenbire kararıverdi. «Jeff, eğer hâdiseleri yanlış anladıysam, — eğer hesaplarımda ufacık bir hata yaptıysam, — o zaman hepimiz de korkunç şeylerle karşılaşacağız. Bir faraziye, işte o kadar!» Gözlerini ellerine dikmişti, yumruklarını sıkıp açıyordu. «İnsanların hayatlarıyla oynuyorum! Allah yardımcım olsun! Eğer başarısızlığa uğrarsam, en fazla Talbot ıstırap çekecek. Bana büyük itimadı var. Hiç bir şey sormadan, işi bana bıraktı.»

Bu son sözleri doğru dürüst dinlemedim. Zira o hafif, ağır ve ısrarlı takırtı tekrar başlamıştı. Hattâ bana bir takım ayak sesleri duyuyormuşum gibi de geldi.

— «İşte!» diye haykırdım. «İşte! Duyuyor musun?»

Kadehini kaldırmış olan Bencolin, durakladı. «Neyi duyuyor muyum?»

— «Dinle!»

Bu bir hayal, muhayyilemin kötü bir oyunu değildi. Tak tak tak... Bir sessizlik... Sonra tekrar o sinsi darbeler... Tak tak tak... Aklı başında her insan bunu duyabilirdi. Muhakkak ki Bencolin'in bana merhametle yan yan bakarak, gülmesi için de bir sebep yoktu. «Sevgili, Jeff, senin sinirlerin iyice bozulmuş. Belki de bu gecekî işe karışmaman daha doğru...»

Hiddetle, «Bu da senin o Allahın belâsı oyunlarından biri,» diye homurdandım. «Bu gürültüyü sen de benim gibi duyuyorsun. Herhalde sağır değilsin? Belki katilin asabını bozmağa çalışıyorsun! Eğer öyleyse lütfen bunu bana da söyle!. Orada oturup...»

İçini çekerek, cevap verdi. «Pekâlâ, istediğin gibi olsun.» Sesi sertleşti. «Yavaş, dostum! Hemen sinirlenme! Bizim taraftımızdan mısın, yoksa değil misin?»

— «Pekâlâ... Pekâlâ... Anlat bakalım...»

Bir sigara yaktım. Bencolin, sanki kafasındaki bir faraziyeyi tasvip ettiğini belirtiyormuş gibi, başını salladı. Sonra da uzatanarak, şöminenin karşısındaki diğer koltuğu çekti.

— «Belki bir müddet bekleyeceğiz, Jeff. Graffin, henüz gelmedi. Eğer karşı taraf, harekete geçerse, bunu da bana haber verecekler. Bu arada kendimizi toplamalı ve sabırlı olmalıyız. Fakat sana bazı mühim hakikatlerden, — hâdiseyle alâkalı bazı hakikatlerden — bahsedebilirim. Böylece hoşça vakit geçirmiş de oluruz.» Bir an sustu. Elindeki konyak şişesini hafifçe sallıyordu. Nihayet, gözlerini kısarak, bana yan yan baktı. Lakayt ve sakin bir tavırla, «Jeff,» dedi. «O gece El Moulk buradan arabayla ayrıldıktan sonra nereye gitti?»

— «Doğrusu bana sorulacak mükemmel bir sual,» diye homurdandım. «Scotland Yard'dakiler siz de dinleyin. El Moulk "Mahvolmuşlar sokağı" na gitti. Hattâ belki de cehenneme. Veya...»

Bencolin, şefkatle mırıldandı. «Kafanı kullansana, Jeff. Bu hâdise hakkında ne biliyoruz?»

— «Mısırlı'nın Miss Laverne'ün evine gitmek üzere yola çıktığını biliyoruz. Mount sokağına doğru giderken hücuma uğradı...»

Bencolin, tekrar dalgın dalgın başını salladıktan sonra elini kaldırdı. «Bunlardan bahsetmene memnun oldum. Elimizde bu iki delilden başka bir şey yok. Zira katil, sadece bunları öğrenmemizi istiyordu. Ve... her ikisi de yanlış!»

Âciz bir tavırla omzumu silktim.

Bencolin, «El Moulk'un eldivenleriyle bastonu arabada bulundu,» diye devam etti. «Bunlara bakacak ve adamın istediği yere gidemediğine hükmedecektik. Bastonla eldivenlerin yanında kutuya konulmuş orkideler vardı. Bu yüzden de El Moulk'un Miss Laverne'e gitmek niyetinde olduğunu düşünecektik.»

— «Fakat El Moulk kadına telefon ederek, geleceğini söyledi.»

— «Daha doğrusu Matmazel Laverne'e **biri telefon etti.** Yediyi biraz geçe geleceğini, çıkıp yemeğe gideceklerini söyledi. Telefondaki şahsın sesi biraz acaipti. Adam bunu nezle olduğunu söyleyerek izah etti. Sen, El Moulk'la konuştun, Jeff. Adam nezle miydi?»

— «Hayır...»

— «Ah... Tahmin etmiştim zaten. Şimdi — Matmazel Laverne'e altıda telefon edildi. Halbuki o gün **akşam üzeri,** — daha bu yemek meselesi kararlaştırılmadan evvel, — hattâ El Moulk'un kadını bulup bulamıyacağını bile bilmediği bir saatte — adam çiçekçiye telefon ederek bir korsaj ısmarladı... Çiçekçi de El Moulk'un nezle olduğundan bahsetti. O da bu acaip nezlenin farkına varmıştı... Şimdi, söyle Jeff. Bir kadınla yemeğe çıkacağın zaman korsajı kendi elinle götürmek aklına gelir mi? Çiçekçiye bunu göndermesini söylemez misin? Çiçeği taşıman biraz gülünç olur... Hele bu korsajı saatler önce ısmarlamışsan!... Evet... Bahsettiğimiz korsajı almak için çiçekçiye bir adam uğradı. Uzun boylu bir erkekti bu. Yani, El Moulk olamazdı. Peki, adamın yanında çalışanlardan biri miydi? Joyet, bu tipte bir adam değil. Üstelik uşak o sırada Fransadaydı. Graffin?... Tarif bir dereceye kadar ona uyuyor. Fakat Graffin'in bütün gün kulüpten ayrılmadığını öğrendik. Çiçeği alan kulüp garsonlarından biri de değildi ...O zaman bu mesele karışık bir hal almağa başladı. Bu esrarengiz korsaj çiçekçiden alındıktan sonra ne olmuştu? Araba, garajdan çıkmadan evvel iyice temizlenmişti. O sırada kutu otomobilin içinde değildi. Sen, El Moulk'un merdivenlerden inip arabaya bindiğini gördün. Adamın elinde çiçek kutusuna benzer bir şey var mıydı?»

— «Hayır, yoktu. Bundan eminim.»

Bencolin, meseleyi mühimsemezmiş gibi bir hareket yaptı. «Bu hâdiseyi uzun uzun düşünmenin lüzumu yok. Hem çiçekçiye ve hem de Miss Laverne'e o "Nezleli" esrarengiz ada-

mın telefon ettiği anlaşılıyor. Yani telefon eden El Moulk değildi. Mısırlı'nın ne randevudan haberi vardı, ne de orkide korsajdan. Yani, biri El Moulk'un Miss Laverne'e gittiğini sanmamız için elinden geleni yaptı... Bu randevuyu öğrenememizden korkan adam, hiç olmazsa El Moulk'un bir kadına gittiğini anlamamız için bize bir takım ip uçları bıraktı... Yani, orkideleri... Çiçekler, El Moulk yola çıkarken, arabada değildi, bunları Mısırlının kendisi de otomobile koymamıştı, o halde kutu içeriye daha sonradan, yani El Moulk indikten sonra, korsajı çiçekçiden alan uzun boylu adam tarafından konulmuştu. Zira Jack Ketch, avını yakalamıştı. Herkesi şaşırtmak için bu çiçeklerden istifade edecekti.»

Bencolin, vaziyeti izah ederken meselenin ne kadar basit olduğunu anladım... Sigaramı şömineye fırlatarak bir ikincisini yaktım.

Arkadaşım, hafifçe güldü. Sonra da düşünceli düşünceli, «Demek ki Jack Ketch, El Moulk'un nereye gittiğini anlamamamız için bizi şaşırtmağa çalışıyordu...» diye mırıldandı. «Eldiven ve bastonlara bakacak, El Moulk'un bir bahaneyle arabadan çıkarılıp, yakalandığını sanacaktık... Şimdi, asıl olanlara bir bakalım. İyice muayene ettiğimiz o beyaz eldivenleri gözlerinin önünde canlandırabiliyor musun? Sağ tekte tozun meydana getirdiği bir takım acaip lekeler vardı...»

Başımı salladım. Parmakların ucuyla, avuçtaki bir çizgi halindeki leke, hayalimde canlanan beyaz eli daha korkunç bir hale sokuyordu.

Bencolin, devam etti. «El Moulk, arabaya bindiği zaman eldivenlerinin tertemiz olduğunu bize sen kendin söyledin. El Moulk'un arabanın içinde eliyle yapabileceği bir hareket tahayyül edelim... Buna rağmen eldiven o şekilde lekelenemezdi, zira otomobilin içi iyice temizlenmişti. Hiç bir tarafında öyle kalın bir toz tabakası yoktu. Kalın, siyah bir toz tabakası... O halde, El Moulk'un eldiveni, adam bir yerde arabadan indikten sonra olmuştu... Üstelik bu eldiven Mısırlı'nın elindeydi... Yani, yine giyilmiş vaziyetteydi. Zira parmakların ucundaki lekeden bu anlaşılıyordu.» Bencolin, birdenbire haykırdı. «Buna rağmen katil, El Moulk'un bu araba gezintisi sırasında bir bahaneyle otomobilden çıkarılıp, düşmanının eline düştüğünü sanmamızı istiyordu! Güya adam, hücuma uğrayıp, sürüklene sürüklene götürülmüştü! Bir imkânsızlıklar kâbusu bu, Jeff! Ellerinde beyaz eldivenleri olan El Moulk, arabasından iniyor.

Hücuma uğruyor... Belki de başına yediği darbeyle bayılıyor. Sonra, düşmanının emri üzerine eldivenlerini dikkatle çıkararak, bunları intizamla arabanın arkasına bırakıyor. Eldivenleri üst üste koymağı da unutmuyor... Saçma sapan bir şey bu, dostum. Dünyanın en aptal insanı bile bunu yutmaz! Bu mantıksızlık, gırtlağına takılıp kalır!

«Jeff... El Moulk'un arabadan kendi arzusuyla indiği o kadar belliydi ki. Eldivenlerini giymiş, bastonunu da almıştı. Bastonun ucundaki yüksüğün üzerindeki çamurları hatırlıyor musun?... O arada hiç bir şeyden şüphelenmeyen, korkmayan zenci şoför ise, direksiyonun başında oturuyordu... El Moulk da, daima kurşun geçirmez arabayla dolaşmasına rağmen, vaziyetten katiyen şüphe etmiyordu... Zira, Mısırlı istediği yere gelmişti.»

Şöminedeki siyah kömürlerin arasında kırmızı sarı alevler titreşiyordu. Ocağın önündeki demir kafesin arkasında acaip biçimler şekillenmeğe başlamıştı. Bencolin'in hafif, tesirli sesi sanki uzaklardan geliyordu.

— «Şunu unutma, Jeff. Eldivendeki lekeler çamur değil, tozdu. Yağmurlu, rutubetli bir geceydi. Dışarıda üzerine sıçrayacak çamurlar çabucak kururdu. Halbuki eldiven içeride lekelenmişti. Bir evin içinde... El Moulk'un gitmek istediği ve gittiği evin içinde...

«O silindir şapkalı zarafet meraklısı adamın siste arabasından ineceğini tahayyül et, Jeff. Bir sokağı geçiyor... Bir eve giriyor... Ve sonra karanlıkta elini bir şeye dayıyor... Ve bu yüzden eldiveni o şekilde, o mânalı biçimde lekeleniyor...»

Bir şeyi tutmak için bükülen elin parmaklarının ucundaki lekeler... Avuçtaki siyah, kalın çizgi... Sanki şömine korkunç alevli bir aynaymış gibi, sahneyi olanca canlılığıyla gördüm... Beyaz eldivenli bir el uzanıyor ve...

Usulca, «Trabzanu tutuyor...» diye fısıldadım.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Bencolin, kadehine konyak doldurarak, bir kahkaha attı.

— «İşte ben de mumla o merdivenin trabzanunu tetkik ederken, buna bakıyordum... Bütün bu karmakarışık işten çıkan tek mâna şu: El Moulk o gece arabasına binerek, blokun etrafında dolaştı. Otomobili geçitte bırakarak, arka merdivenlerden tekrar kendi dairesine çıktı!»

XV. BOĞULMUŞ ADAMLAR SOKAĞI

Bazan hakikat o kadar sarih, o kadar bariz ve aşikârdır ki. Sanki kafanıza müthiş bir darbe yemiş gibi iyice sersemlersiniz!

Bir perde açılır, ışıklar yanar ve bir hiddet kasırgası arasında, sizi korkuyla titreten şeyin aslında beyaz bir çarşafla bir süpürge sopasından meydana gelmiş olduğunu anlarsınız. Kafa yerinde ise, içine mum dikilmiş bir bal kabağı vardır. Öfkenizi yenemediğiniz için bal kabağına müthiş bir tekme indirir ve onun parça parça oluşunu memnuniyetle seyredersiniz...

Şimdi Bencolin kalkmış ve o malûm tavrıyla kolunu şöminenin rafına dayamıştı. Beni müstehzi bakışlarla süzüyordu.

— «Tabiî merdivenin trabzanında eldivenli bir elin bıraktığı izleri buldum.» Bir an durdu. Sonra, «Beni gördüğün zaman...» diye devam etti.» vaziyeti hemen anladığını zannettim. Sonra bu akşam üzeri hepinize de "Mahvolmuşlar sokağı" nın nerede olduğunu hemen hemen açıkça anlattığım vakit bu aşikâr neticeye ulacağını sandım.»

— «O halde "Mahvolmuşlar sokağı..." »

— «Bu evin arkasındaki geçit! Bu daha başlangıçta anlaşılıyordu! Sana biraz sonra bu acaip ismi de izah edeceğim.» Gülerek, kadehine baktı. Konyağı hafifçe salladı.

— «Fakat...» diye haykırdım. «Bir adam, şoförünü çağırtıp, arabasına bindikten sonra, neden dolaşıp kaldığı kulübün arkasına gitsin? Buna ne lüzum vardı, Allah aşkına?»

— «Evet, Jeff. Buna ne lüzum vardı? İşte senin yanlış yol takip etmene de bu sebep oldu. Evinden çıkan bir adamın, hemen dönüp bu sefer de arka kapıdan içeri gireceği kimsenin aklına gelmezdi. Zaten El Moulk da buna güveniyordu.»

— «**El Moulk** da buna mı güveniyordu?»

— «Evet... Joyet'den öğrendiğimiz o acaip sözleri ne çabuk unuttun? Joyet, Parise gitmek üzere yola çıkmadan evvel, El Moulk onunla konuşmuş. Mısırlının ne söylediğini hatırlıyor

musun? "Eğer istediğim olursa, Jack Ketch'i yakalıyacağım," demiş. Veya buna benzer bir şeyler söylemiş. **"Jack Ketch'i tuzağa düşüreceğim... Hem de tam suç işlerken. Burada, bu kulüpte kendime bir yardımcı buldum!"**

«El Moulk o gece Jack Ketch'i yakalamak için tuzak kuruyordu. Halbuki aslında Jack Ketch'in eline düşmek üzereydi... Mesele basit, dostum! El Moulk'un katiyen şüphe etmediği katil Mısırlıyla dost oldu. El Moulk'a odasında bazı garip hâdiselerin cereyan ettiğinin farkına vardığını söyledi. Hattâ belki de Jack Ketch'i odaya girip çıkarken gördüğünü ima etti. Bizim Mısırlıya onu niçin tuzağa düşürmediğini sordu. "Neden," bir gece kulüpten sanki saatler sonra dönecekmiş gibi bir tavırla ayrılmıyorsun? Otomobille uzaklaşır, sonra da arka merdivenlerden gizlice dairene çıkarsın. O zaman Jack Ketch, senin gittiğini sanır ve usulca odana girer... Sen de gizlendiğin yerden onu gözetler ve bu suretle Jack Ketch'in de kim olduğunu öğrenirsin!" »

Bencolin, katili küçümsermiş gibi bir hareket yaptı.

— «Pek de parlak bir fikir sayılmaz, değil mi? Fakat korkudan çıldırma raddelerine gelen El Moulk hemen her teklifi kabul edecek vaziyetteydi. Bizim Mısırlı o gece gidip Miss Laverne'ü görmek niyetinde değildi... Zira o geceyi Jack Ketch'i gözetleyerek geçirmeğe karar vermişti.»

Ayağa kalkarak, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladım. Bütün plân yavaş yavaş olanca berraklığıyla ortaya çıkıyordu.

— «Katilin o iğrenç zekâsının farkında mısın, Jeff? Herkesi kandırdı. Herkesi El Moulk'un bu kulüpten uzaklaştığına inandırdı. Onun için de polis burayı aramağı düşünmedi bile! Jack Ketch, kurbanını dışarı çekti. Sonra da tekrar kulübe soktu. Artık polis Londra'yı alt üst etmeğe hazırdı. Ama adamlar burunlarının dibine bakmağı akıllarından bile geçirmiyorlardı. Bence bu cinayet tarihine geçecek en ustaca hilelerden biri, Jeff.»

Bencolin'in gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Sesinde gergin, heyecanlı bir hayranlık ifadesi vardı.

— «Sahneyi gözlerinin önünde canlandırabiliyor musun, Jeff? El Moulk, karanlıkta o merdivenlerden çıkarken, katil sahanlığa büzülmüş onu bekliyordu. Hattâ belki de katil El Moulk'a Jack Ketch'i beraber gözetlemelerini söyledi. Mısırlı bundan da şüphe etmedi... Sinek, zaferden sarhoş olmuştu.

Heyecanla, ağın kenarına kadar geldi. Örümcek ise tatlı tatlı gülüyordu...»

Ben, «Peki ama, El Moulk, Jack Ketch'i nereden gözetliyecekti?» diye sordum. «Jack Ketch'in kimseye görünmeden odaya girip o hediyeleri bıraktığını duyduk. El Moulk, arka sahanlıktan içeri girip, bir köşeye oturamazdı. Jack Ketch gibi bir "görünmeyen adam" bu şekilde tuzağa düşürülemezdi ki!»

Bencolin, kadehini bana doğru uzattı. «İşte plânın can alacak noktası da bu... Katil, El Moulk'u bu şekilde tuzağa düşürdü... Mısırlı bu yüzden itiraz etmeyip, kuzu kuzu Jack Ketch'in istediklerini yaptı... Bu kulüple alâkalı hikâyeleri hiç dinlemedin mi, Jeff? Bu binada kayıp bir oda varmış.. Eski günlerde orada eğlenceler tertip edilirmiş. Lord Rayle de...»

— «Fakat bu saçma! Bana söylediklerine göre...»

Bencolin, inatla başını salladı. «Korkarım, Jeff, anlatılanların hiç biri de saçma değil. Jack Ketch, kapıların kitli olmasına aldırmıyor, yine de El Moulk'un odasına görünmeden giriyordu... Bunu düşündüğün zaman katilin Mısırlının dairesine erişebilmek için bir yerden gizli bir giriş yolundan istifade ettiğini anlamadın mı?»

Ellerimi başıma götürdüm. «Ve evvelce El Moulk'un dairesinde Lord Rayle otururmuş...»

Bencolin «Tamam,» dedi. «İyi buldun. Şimdi meseleyi anladın mı, Jeff? Her halde katil El Moulk'a gizli bir oda mevcut olduğunu öğrendiğini, üstelik bununla Mısırlının dairesi arasında bir geçit bulunduğunu söyledi... Yani bizim zeki Mr. Ketch, "Mr. El Moulk," dedi. "Sana o gizli odayı göstereceğim. Düşmanını oradan rahat rahat gözetleyebilirsin."

«Evet, katil plânını ustalıkta tatbik etti. Sevincinden ne yapacağını şaşıran sinek de Jack Ketch'in ağına düştü...
kafaya inen bir darbe... Klorform'lu bir sünger...» Omzunu silkerek, ellerini açtı,

— «Demek şimdi El Moulk'la Colette Laverne, Jack Ketch'in elinde, bu binada...»

— «Evet.»

— «Gizli odanın nerede olduğunu bildiğin de belli.»

— «Tabiî biliyorum! Sen bilmiyor musun?»

Ona bakarak, «Yine role başladı...» diye düşündüm. Fakat gözlerindeki yorgun ve sabırsız pırıltıyı görünce, yanıldığımı anladım. Bu bir poz değildi. Bencolin; ağırlığımıza sinirleniyordu. Hakikati bir saniyede göremeyen kafalarımızdan bıkmış, sıkıl-

mıştı. Şimdi de bana sanki kulaklarına inanamazmış gibi bakıyordu. Nihayet sıktığı yumruklarını açtı. Müstehzi bir tavırla tek kaşını kaldırdı.

— «Samimi olduğunu görüyorum, Jeff. Halbuki elimizde odanın nerede olduğunu gösteren katî deliller var. Odayı, etrafı araştırmadan hemen bulmamız kabil... Neyse! Jack Ketch'in El Moulk'la kadını oraya hapsettiğinden eminiz. Ve bu gece...»

— «Bir dakika!» diye itiraz ettim. «Benimle bu şekilde alay etmene lüzum yok! O gizli odanın giriş kısmının El Moulk'un dairesine açıldığını biliyorum, tabiî. Fakat insan El Moulk'un dairesindeyken, bu giriş yerini bulabilmek için nereye bakacağını bilemez ve...»

Şefkat ve merhametle, «Giriş yeri El Moulk'un dairesinde değil,» dedi.

— «Fakat demin söylediklerin...»

— «Hayır, Jeff. Ben demin böyle bir şey söylemedim.»

Ümitsiz bir tavırla, «Ben bu işten vaz geçtim,» diye haykırarak, şöminenin karşısındaki koltuğa çöktüm. «Devam et...»

— «Demin de söylemeğe çalıştığım gibi, bu gece Jack Ketch'i tuzağa düşüreceğiz. Katil, ya gizli odasını ziyarete gelecek, ya da Graffin'i ele geçirmeğe çalışacak... Sen, Jack Ketch'in bu işe "Mahvolmuşlar sokağı" nı neden karıştırdığını öğrenmek istiyor musun?... O halde şuna bak...»

Şöminenin rafından aldığı kitabı bana doğru uzattı. «J.L. Keane'in yazdığı "Kayıp Ülkeden Hikâyeler"... Bunu El Moulk'a, Jack Ketch yolladı. Üstelik tercümelerden birini de mavi kalemle işaretlemişti... El Moulk'un tercüme ettiği papirüsün eşiydi bu... Dosyada bulduğumuz, kâğıtları hatırlıyorsun değil mi? Bunlara bilhassa dikkat etmeni rica edeceğim. Tercümeler malûm şekilde başlıyor:

«Ulu Kral User.maat.ra'nın, Nezam Kha.em.uast adlı bir yeğeni vardı, bir kâtipti o, eski yazıların hepsini biliyordu. Onun Uba-Aner adlı bir arkadaşı vardı. Harp kumandanıydı, fikirlerini "kan döken adamlar" çok sayarlardı...»

Buna karşılık bizim kâtibin sulh taraftarı olduğu anlaşılıyor, Jeff. Şimdi El Moulk'un tercümesini al. Bu da kitaptakinin hemen hemen aynı zaten... Şuradan okumağa başla, dostum.»

Parmağıyla bir yeri işaret ediyordu. Lâmbayı yakınıma çektim. Rüzgâr, bacada ıslık çalar, kar Londrayı örtmeğe çalışırken bu masum hikâye insanı dinlendiriyordu.

« "..... Gutium ülkesinden şerefle, ve bir sürü esirle, ve

cesaret altınıyla ve boynunda çiçek çelenkleriyle döndü. Bu yüzden Nezam arkadaşına bakınca, güneyin parsları gibi müthiş bir öfkeye kapıldı. Teb'de bir kadın vardı... Bacakları, kolları güzel olan bu kadını Nezam kendisi için istiyordu, ve bu onun için iyi bir şeydi; fakat kadının gözleri büyük harp yayını ikiye büken Uba-Aner'i gördü..." »

Gözlerimi çabucak bu muntazam satırlarda dolaştırdım.

« "..... ve gidip Ulu Kralın, ve onun asillerinin huzurunda durdu. Ve Nezam, onun Krala ve ordunun bütün kumandanlarına ihanet ettiğini söyleyerek, onu itham etti. Onun üzerine onu dâva ettiler, ve User.maat.ra'nın yeğeninin sözüne kim karşı gelebilirdi? Ve bu yüzden Uba-Aner ölüm cezasına çarptırıldı. Fakat Ra, Uba-Aner'in duasını duydu. Ra, gazaba geldi. Ve ayın ondördünde, ay iyice yiyip, şişmanladığı zaman Nezam, "Mahvolmuşlar sokağı"...»

Hayretle bağırarak, Bencolin'e baktım. O başını salladı.

«..... Nezam, "Mahvolmuşlar sokağı" ndan ilerledi, çünkü bu "Hainler sokağı" dır, Kralın düşmanı olan her ka'nın feryatlarıyla doludur. Ve Nezam yürürken, arkasından, tıpkı bir yılan gibi, deriden bir yay ipi kayıyordu, bunu hiç bir insan elleriyle hareket ettirmiyordu. Ve bu havaya fırladı, ve Nezam'ın boynuna dolandı, ve onu öldürdü. Böylece soyu ebediyen lânetlendi...»

Kâğıtları Bencolin'e vererek, arkama yaslandım. O, «Görüyor musun?» diye sordu. "Mahvolmuşlar sokağı" nı eski Londra'da arıyorlardı, halbuki bu aslında eski Teb'deydi. Eğer bu olmasaydı, esrarı çözdüğümüz zaman bile "Mahvolmuşlar sokağı" meselesini anlıyamıyacaktık. Veya "Mahvolmuşlar sokağı" nın iç yüzünü anlıyacak, fakat El Moulk'u nerede arayacağımızı bilemiyecektik.»

— «O halde bunun meselenin çözümü bakımından fazla bir ehemmiyeti yok...»

— «Bilâkis! Eğer bu eski hikâyeyi okumasaydık, esrarı katiyen çözemezdik. El Moulk, bu hikâyeye inanıyordu. Zaten bu yüzden dehşete kapıldı. Meselâ — Jack Ketch, kurban olarak seni seçseydi — postayla sana o paketleri yollasaydı, sinsi tehditler savursaydı. Sen ne yapardın? Ne yapacaksın, hemen polise giderdin. Öyle değil mi? İşin açığa çıkması için uğraşırdın. O gizli tehditler belki seni rahatsız edebilir ama El Moulk gibi dehşetten çılgına dönmezdin. Mısırlının her gece o yeşil lâmbanın yanında oturuşunu düşün... O papirüsü gördüğü zaman hisset-

tiği korkunç ümitsizliği, kendi hikâyesinin kanlı bir itinayla tekrarlandığını, kaderinin, başına gelecek felâketin doğumundan dört bin sene evvel yazılmış olduğunu anladığı zaman kapıldığı dehşeti tahayyül et. Onun haykırarak ağladığını görmüyor musun? Hıçkırıyor, inliyor fakat yayın deriden yapılmış ipinin boğazına sarılacağına da inanıyor.»

Huşunetle, «Hakikaten de sarıldı,» dedim.

Bencolin, kâğıtları katlayarak, kitabın içine soktu. «Acaba?» diye mırıldandı. «Acaba?... Bu gece Mısır ilâhlarının kudretini ölçmek fırsatını bulacağız.» Şöminenin yanındaki masaya koymuş olduğum saatimi aldı. «On ikiye geliyor. Graffin neredeyse sökün eder.»

Homurdandım. «Bana hâlâ Jack Ketch'in gizlendiği o "kayıp oda" nın nerede olduğunu söylemedin. Bu hususta ufak bir ip ucu bile vermedin.»

Bencolin, kollarını kavuşturarak, beni süzdü. «Jeff, şu ana kadar fazla bir zekâ eseri gösteremedin... Pekâlâ. Sana istediğin ip ucunu vereceğim. Bakalım ne yapacaksın? Şunu biliyoruz, değil mi? Jack Ketch, El Moulk yokken onun odasına giriyor ve Mısırlı'nın masasına muhtelif hediyeler bırakıyordu.»

— «Evet. Tabiî.»

— «Sonra... Bu şekilde bırakılan hediyelerin bir **hususiyeti** vardı. Bunların çoğu kitaptı. Sonra Jack Ketch, bir kangal ip ve tahtadan oyulmuş bir bebek bırakmıştı...»

— «Bunların ne hususiyeti olabilir? Evet, bu hediyeler acaip ama...»

— «Sus ve beni dinle. Bütün bunlar masanın üzerine bırakılmıştı. Buna karşılık oyuncak darağacı, düello tabancaları, ölülerin küllerinin konulduğu vazolar, hepsi postayla yollanmıştı.»

— «E?»

— «İşte ip ucu bu, Jeff.»

Hiddetle, «Sahi mi?» diye homurdandım.

Bencolin, mübalâğalı bir hareket yaptı. «Bütün maceranın anahtarı bu Jeff. Sana belki bir kaç sene evvel sorulan çocuk bilmecelerinden biri... Neden bir kitap bir ipe benzer? Neden oyuncak bir darağacı, ince düello tabancalarının eşidir. Bana cevap ver. O zaman Jack Ketch'in sırrını öğrenmiş olacaksın. Bana cevap ver, hakikate giden kapılar açılacak.»

Masadaki telefon cırlak cırlak çalmağa başladı. Bencolin'in beklediği işaretti bu. O, ahizeyi kaldırırken, kalbimin deli gibi

çırpınmağa başladığını hissettim. Bencolin, söylenilenleri dinledikten sonra, «Alâ...» diyerek telefonu kapadı. Tekrar şöminenin önünde döndüğü zaman ellerini neşeyle birbirine vurup duruyordu.

— Jeff... Sıra talimatta. Beni iyi dinle...»

Griffin, bar bar dolaştıktan sonra nihayet kulübe geldi... Fitil gibi sarhoş ama yine de yürüyebiliyor. Aşağıdaki bar kapalı. Eğer canı içki istiyorsa, yukarıya, odasına çıkmak zorunda. Zaten onun aşağılarda dolaşacağını pek sanmıyorum. Adam neredeyse korkudan çıldıracak.»

Bencolin, şöminenin rafındaki otomatikle polis düdüğünü alarak, bana uzattı. «Bunları cebine koy. Onun dışarıdaki koridordan ilerlediğini duyar duymaz, hemen odadan fırla ve kendisini durdur. Ne yaparsan yap, Graffin'le birlikte El Moulk'un dairesine gir. İstersen yalan uydur! İçeri girince de koltuklardan birine yerleşerek Graffin'le konuş. Bir zorluk çıkacağını sanmıyorum. Graffin, müthiş bir korkuyla kıvranıyor. Yanında birinin bulunması onun da hoşuna gidecektir. Üstelik adam **senden** şüphe etmiyor. Graffin'i iyice içir. Kendisinden geçmesi lâzım. Adam sızıncaya kadar uğraş. Sonra onu büyük odada göze çarpacak bir yere oturtmağı da unutma. Anlıyor musun?»

— «Evet.»

— «Kabil olursa, içeri girer girmez bir bahane bulup, bütün perdeleri aç. Fakat bunu Graffin'in şüphelerini uyandırmadan yapamazsan, o zaman vaz geç. Adam, sızıncaya kadar bekle, perdeleri ondan sonra aç. Graffin'e, "İyi geceler..." diyormuşun gibi onun üzerine eğil, elini sallayarak, ön kapıya doğru git. Sanki odana dönmek üzereymişin gibi bir tavır takın. Salondaki lâmba fazla ışık vermiyor... O ışık dairesinden çıkar çıkmaz kolay kolay görünmezsin. Yani, kapıya yaklaşınca oradaki bir sandalyeye otur. Kabil olduğu kadar gizlenmeğe çalışarak, bekle. Sakın gürültü etme. Ne görürsen gör, mecbur kalmadıkça katiyen ateş etme! Tabiî bütün hâdiseleri önceden kestirmek zor. Fakat Jack Ketch'i bir köşeye sıkıştırırsan, hemen düdüğü çal. Anladın mı?»

— «Evet.»

Bencolin, tereddüt ediyordu. «Sana Jack Ketch'in rastladığım "oyun arkadaşlarının" en tehlikelisi olduğunu söylememe her halde lüzum yok?»

Elimi ileri doğru uzattım. Göğsüm sıkışmıştı, kalbim gümbürdüyordu ama, elim titremiyordu. Bencolin, başını salladı.

— «Hişşt!»

Dışarıdaki koridordan, sendeleyerek merdivenden çıkan birinin yaptığı gürültü ve bir takım küfürler aksetti. Galiba adam basamaklara takılıyordu. Bir ara bir şarkıya da başladı. Fakat bu, acaip bir homurtuyla sona erdi. Galiba şarkıcı birdenbire duvara çarpmıştı... Bencolin, çabucak ilerleyerek, lâmbayı kıstı... Şimdi bu koskoca odayı sönük, titrek bir ışık aydınlatıyordu.

Koridordan akseden sesler iyice yaklaşmıştı. Graffin, sendeliyor, şarkı söylüyor ve arada sırada da kendi kendisine bir şeyler homurdanıyordu. Dönerek, lâmbanın yanında duran Bencolin'e baktım. Parmağını dudağına götürmüştü...

Şarkıcının sesi heyecan ve korkudan iyice çatallaştı. Adımları tereddütle durakladı... Graffin, ayaklarını yere sürttü... Sonra da ciyak ciyak şarkıya devam ederek, tekrar yürümeğe başladı.

Kapıyı açtım...

XVI. KAPININ TOKMAĞI DÖNERKEN...

Koridor ışık içerisindeydi, fakat buna rağmen Graffin, korkuyla geriliyerek, düşmemek için duvara tutundu... Başında silindir şapka, sırtında da biraz fazla şık bir palto vardı. Boynundan beyaz eşarbı sallanıyordu. Yüzü o kadar sararmıştı ki, alnındaki mavi damarlar iyice belli oluyordu. Gaga burnunun kırmızılığı büsbütün barizleşmişti... Baykuş gözleri de iyice kanlanmıştı.

Graffin, gözlerini devirdi. Nefesini tuttu. «Ah! Siz miydiniz? Ben...»

— «Korkuttuğum için özür dilerim, Mr. Graffin. Ben de aşağıya iniyordum. Uykum iyice kaçtı. Odamda da hiç kitap yok. Belki aşağıda birinden bir kitap ödünç alabilirim, diye düşündüm...»

Bir an bana sabit nazarlarla baktı. Sonra da çehresi sevinçle aydınlandı. Omzumu yakalıyarak, «Evet!» diye haykırdı. «Evet, evet! İyiki kitap arıyorsunuz! Çok memnun oldum! Çok! Size memnuniyetle yardım ederim! Kitap? Bizde binlerce kitap var. İstediklerinizi alın. Belki bu arada küçük bir içki?.. Ne dersiniz, ha?»

Kolunu omzuma atarak, heyecanla binlerce kitabı anlatmağa başladı. Bir taraftan da koridorda sendeleyerek ilerliyordu. Bir kahkaha atarak, omzuma vurdu. Çok iyi bir genç olduğumu söyledi. Tam kapıya yaklaşırken yüzünde sinsice bir ifade belirdi.

— «Şey,» diye fısıldadı. «Mr.... Mr.... adınız neydi? Belki siz önden girip, ışığı yakmağı tercih edersiniz?» Vaziyeti küçümsermiş gibi bir tavır takındı. «Ben biraz rahatsızım da... Anlıyorsunuz değil mi?»

— «Tabiî,» dedim. «Tabiî.» Karanlıkta o baharat kokulu odada ilerlemek hiç de hoş bir şey değildi. Sağa sola çarparak yürürken, az kalsın yeşil lâmbayı da devirecektim. Nihayet sonunda ışığı yaktım. Şimdi o yeşil küre pırıl pırıl parlıyordu.

Graffin, telâşla içeri girerek, kapıyı kitledi. Heyecanla, «Teşekkür ederim...» diye haykırdı. «Diğer kapıyı da kitleyeyim...» İzaha çalıştı. «Hırsızlar var da...»

Sendeleyerek, arka kapıya doğru gitti. O anahtarla uğraşırken ben de kapının kitli durmasının doğru olup olmayacağını düşünüyordum... Jack Ketch'in Graffin'e iyice sokulması lâzım geldiğine göre... Neyse... Kapıyı daha sonra açabilirdim.

Graffin, bana gözünü kırptı. «Perdeleri de kapamalı...»

— «Odayı biraz havalandırmamız daha doğru olmaz mı...?»

Perdelere sarılarak, «Hayır!» diye haykırdı. Oyuncağını elinden almalarından korkan bir çocuk gibi bana bakıyordu. Sonra vakur bir katiyetle, «Perdeleri de kapamalı...» diye tekrarladı.

Şapkasıyla paltosunu çıkarırken, aklına bir şey geldi. Heyecanla bağırmağa başladı. Joyet! Joyet nerede?»

Uşağı ben de ancak o zaman hatırladım. Hakikaten Joyet neredeydi? Bunu Bencolin'e sormağı unutmuştum. Herhalde arkadaşım o meseleyi de halletmiş ve sahneyi tamamiyle Graffin'e bırakmıştı. Adam, «Garip...» diye mırıldanarak, etrafına bakındı. Sonra da olanca sesiyle bağırdı. «Joyet!»

Ona cevap veren olmadı. Graffin, tekrar haykırdı. Herhalde sesini altımızdaki kattan da duymuşlardı. Fakat nafile... Joyet, cevap vermiyordu. Graffin, odaya bakarak o kırmızı gözlerini kırpıştırdı. Bir ara yatak odalarının bulunduğu kısma açılan kapıya doğru bir iki adım attıysa da sonra bundan da vazgeçti.

— «Oturun, Mr. şey... rica ederim oturun. Aceleniz yok ya? Tabiî tabiî... Şöyle oturun. Sizinle başbaşa bir içki içelim... Elini salladı. «Kitaplar orada... İstediğinizi alın... Ama bir içki de içelim.»

Azametle masanın başına geçti. Şimdi lâmbanın arkasındaki sandalyesinden bana bakıyordu. Eğilerek, masanın altından yeni açılmış bir viski şişesi çıkardı. Yüzünde yine o kurnaz ve hilekâr ifade belirmişti.

— «Ah, ne budalayım! Sersemin biriyim ben! Burada bir tek kadeh var... Belki, şey, banyoda bir bardak vardır... Şu kapıdan girecek ve sola döneceksiniz. Tam karşıda... Şaşırmanız imkânsız... Banyoya gideceksiniz değil mi?»

Masanın iki kenarına yapışmıştı. Ben kapıya giderken gözleriyle beni takip etti. Kapıdan ağır ağır çıkarken, elimi cebime sokarak, tabancamın kabzasını sıkıca kavradım. Bu küçük holde, soldaki kapı... Daha arkada derin bir karanlık vardı. Odalar

çok soğuktu, pencereler ise, koyu gölgelerin arasında buzlu lekeler gibi duruyordu. Eşyaları hayal meyal seçebiliyordum. Bir kaç defa bir sandalyeye çarptım. Yavaş yavaş bu loş odalar sonsuzlaştı, üstelik fırıl fırıl dönmeğe de başladı. Sanki bir labirente kaybolmuştum. Gözlerimin önünden şekilsiz karaltılar geçiyordu. Fayans! Artık ayağımın altında fayanslar vardı! El yordamıyla ilerledim ve nihayet cam rafı buldum. Fakat parmaklarım, bir bardağa çarpmıştı. Bu, yüreğimi ağzıma getiren müthiş bir şangırtıyla lâvaboya yuvarlandı.

Gerideki odada tahta döşeme hafifçe gıcırdadı. Durarak etrafı dinledim. Fakat bu ses tekrarlanmadı.

Hayır! Bardak kırılmamıştı. Fakat o müthiş şangırtısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu, o da başka. Bardağı alarak, döndüm ve ağır ağır ilerlemeğe başladım... «O da nesi?» Büyük gardrobun, pencerelerin buzlu beyazlığını aksettiren aynalı kapağı ağır ağır açılıyordu. Vuzuhsuz bir hayalin aynada bir açı yaparak usulca kaydığını görüyordum. Bu sessizlikte saatimin tıkırtısı o kadar iyi işitiliyordu ki... Hayır, hayır... Bu da başka bir hayaldi... Aynadakinin kendi gölgem olduğunu anladım. Tabancayı tutan elimi oynattığım zaman, aynada da bir gölge uzanıyordu. Fakat bu karanlık, acaip boşlukta paniğe kapılmıştım. Eğer gardrobun içinde birinin hafifçe kıpırdadığını hissetseydim, kim olduğunu sormadan ateş edecektim.

— «Saçma! Kendine gel. Ya Jack Ketch, arkadan uzanıp elini omzuna koyarsa ne yaparsın?»

Büyük salona girer girmez, rahat bir nefes aldım. Evet, odanın kubbesi yukarılarda, gölgelerin arasında kaybolmuştu... O acaip yeşil perdeler kimbilir ne esrarengiz şeyleri gizlemekteydiler... Fakat ne olursa olsun, burada ışık vardı... Mukaddes ışık!

Graffin bana heyecanla baktı. Acaip kahkahalar atarak, neşeli bir tavır takınmağa çalıştı. E, dostum, içeride hırsızlara rastladınız mı?»

Bu dişlerini göstere göstere sırıtan bu mahlûğa karşı müthiş bir tiksinti duydum. El Moulk'a işkence etmekten hoşlanan bu mızmız şantajcı şimdi kendi sıska boynunun derdine düşmüş, korkuyla oraya büzülmüştü. «Doğrusu,» diye düşündüm. «İnsan onun gırtlağını parmaklarıyla kolayca sarabilir. Üstelik boğazı o kadar uzun ki, ellerini üst üste de koyabilir... Öfff... Ne fikir bu? Yarabbi! Bu da nereden aklıma geldi, bilmem ki?»

Bardağı masaya koyarak, buz gibi bir sesle, «Hırsızlara

rastlamadım,» diye cevap verdim. «Yalnız bir ara Jack Ketch'i gördüğümü sandım. Fakat yanılmışım.»

Viski şişesini tutmakta olan eli şöyle bir sarsıldı. O kanlı, bulanık gözler ağır ağır açıldı. Sonra Graffin, bu meseleyi tekrar düşünerek, insana dokunan bir sevinçle, «Ah...» dedi. «Benimle alay ediyordunuz değil mi? Ha ha ha! Yarabbi! İşte bu çok komik! Şaka ediyordunuz tabii.» Kendini zorlayarak, o çatlak sesiyle kahkahalar attı. Sonra da parmağını bana doğru salladı. «Böyle şakalar yapmayın, dostum. Benim için fena bu. Zira kalbim bozuk... eminki... Şakaydı değil mi?»

Yorgun bir tavırla başımı salladım. «Evet, evet, şakaydı.»

Bardaklara viskileri koydu. Neredeyse bunları ağızlarına kadar dolduracaktı. Başını arkaya atarak, içkisinden bir kaç yudum aldı. Kırmızı boğazı iyice uzamıştı, çıkık gırtlak kemiği aşağı yukarı oynayıp duruyordu... O takırtı tekrar başladı. Graffin, çabucak başını eğerek, bana baktı. «Bu da ne?»

— «Ben bir şey duymadım,» diye mırıldandım.

— «Oh... Herhalde bana öyle geldi... Evet... Şerefinize...» Bardağı tekrar başına dikti.

Bir bardak daha... Ondan sonra tamam olacaktı. Muhakkak sızacaktı, adam. Oturduğum sandalyeden kalkmak için hafif bir hareket yaptım. Graffin, artık gitmek istediğimi sandı.

— «Olmaz... Olmaz... Gitmeyin...» Beni iknaya çalışır gibi, ilâve etti. «Zaten gitmek istemiyorsunuz... Durun, durun... Piyanodan hoşlanır mısınız?» Bu fikrini pek beğenmişti. Ayağa kalkarak, yalpalaya yalpalaya tabureye doğru gitti. Bir taraftan da omuzunun üzerinden heyecanla bana bakıyordu. «Size piyano çalacağım...» Bu sahne âsâbıma dokunmağa başlamıştı. «Piyano çalacağım... Hangi parçayı seversiniz?... Ne isterseniz çalarım... Hangisinden hoşlanıyorsunuz?»

— «Siz istediğinizi çalın. Bir içki içersiniz değil mi?»

— «Tamam tamam... Ufak bir içki... Biraz içki içeyim...» Yalpalayarak, masaya geldi. Sonra da tekrar dönüp piyanoya koştu. Tabureye çökerek, bir an hareketsiz kaldı. Omuzları iyice düşmüştü... Nihayet piyanodan coşkun nâğmeler yükseldi.

Heyecanla titredim. O harikulâde, anlaşılmaz kabiliyetini kaybetmemişti. Zangır zangır titremesine, hislerinin uyuşmuş olmasına rağmen, parmakları canlı kalmıştı... Yalnız elleri süratli, emin ve harikulâdeydi. Chopin'i ince, zarif bir çılgınlık, lânetlilere has gizli ıstırapla çaldı. Sonunda, lâhitin tatlı renkleri ışıkta parlıyordu. Arkada, yeşil perdeler yükselmekteydi.

Graffin, kabak kafasını budalaca bir tavırla sallıyordu... Adam, uzun müddet piyano çaldı... Sonra da o yumuşaklık ve öfke öldü gitti. Graffin, bunu unutmuş gibiydi. Burnunu çekerek döndü. Gözlerini yere dikmişti.

Tak tak... Tak tak tak tak!

Graffin, başını kaldırdı. Ben yüksek sesle konuşmağa başladım. «Fevkalâdeydi! Harikulâde! Biraz daha çalın. Biraz daha. Meselâ...» Neredeyse haykıracaktım.

Tak tak... Tak tak...

Graffin ayağa kalkarak, sendeleye sendeleye masaya doğru geldi. Bayağı sâkinleşmişti. Garip bir şekilde artık tahammülünün kalmadığını hissettim. Sanki adam gözlerimin önünde bir et yığını halini alıverecekti.

— «Mahvoldum...» diye fısıldadı. «Mahvoldum... Artık dayanamıyacağım... O... Benim için darağacı kuruyor...»

Bu son sözleri o kadar alçak sesle söylemişti ki, neredeyse duyamıyacaktım. Yüzünü, sıska ellerine gömerek, mırıldandı. «Beni hapse atın... Siz polistensiniz, isterseniz beni hapse attırabilirsiniz...» Birdenbire dikleşerek, yumruğunu masaya indirdi. «Fakat... Söyliyeceğim. Duyuyor musunuz? Anlatacağım! Bu kadar ıstırap çekmektense hapse atılmayı tercih ederim! Artık dayanamıyacağım! O, beni ele geçiremiyecek ama! Eğer her şeyi anlatırsam, onun eline düşmeme mâni olursunuz değil mi?...

«O çocuğu tanıyordum. O da Hava Kuvvetlerindeydi. Yanımdaydı o. Öldüğü haber verildi. Ben...» İri gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hayretle gördüm. «Beni "Divanı harbe" sevkettiler, "Korkaklık ve firar" la itham ettiler... Yalandı bunlar. Hepsi yalandı. Beni kurşuna dizeceklerdi. Harb bitti. Beni de kovdular. Paris'e gittim. Ve çocuğu tanıdım. O zaman El Moulk'la ahbaptı... Düello olmadı!... Düello filân olmadı... El Moulk, De Lavateur'ü vurdu. Duyuyor musunuz? De Lavateur'ü o öldürdü. Elimde deliller var!»

O mecalsiz yumruklarını masaya indiriyor ve hiddetle de bana bakıyordu. Daha hızlı konuşmak istediği için neredeyse boğulacaktı.

— «Yaklaşın, yaklaşın!» İşaret etti. Masaya gittim. «Dilimi tutmak için El Moulk'dan para aldım. Sonra onun burada oturduğunu öğrendim... Onun... Çocuğun...» Sesi mırıltı halini aldı. Hakikatle olan bağının birdenbire kopuvermesinden,

beyninin derin bir sessizlik içinde donmasından korktuğum için bir şey söylemiyordum. Artık nefesimi tutmuş bekliyordum.

— «İşte Jack Ketch o. Ondan delil için beş bin sterlin aldım... Yarabbi!... Çıldırmıştım!... Hem onu, hem El Moulk'u sızdırmaya çalıştım... Anlıyor musunuz?» Graffin, doğru dürüst konuşabilmek için ümitsizce bir mücadeleye girişmişti. Bu yüzden kanlı gözleri bayağı camlaşmıştı.

Kısa bir sessizlik oldu. Graffin, kesik kesik soluyordu. «El Moulk, o hediyeleri kimin gönderdiğini bilmiyordu? Jack Ketch'in kim olduğundan haberi yoktu.»

— «Kim?» diye bağırarak, sıska omuzlarını yakaladım.

Graffin, burnunu çekti. «Bırakın beni!» Artık şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu. Hakikatle arasındaki ince bağ kopmuştu. Viskiye doğru uzandı. «Neden bahsediyordum ben? Ha! Evet. Jack Ketch...»

Hıçkırarak, birdenbire masanın üzerine yığılıverdi. Sızmıştı... Kafası, boğuk bir gürültüyle tahtaya çarptı. Uzanan kolu şişeyi devirdi. Şimdi küçük bir viski gölcüğü başının etrafında genişliyordu. Artık odada, hırıltılı nefesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Nihayet geri çekildim. Artık Graffin'i uyandırmak imkânsızdı. İlk defa o zaman odanın müthiş soğuk olduğunu farkettim. Etrafıma, o yüksek, yeşil duvarlara, soğuk antikalara ve pirinç lâmbalara baktım. Bu gayrı tabiî sessizlik, korkuyla ürpermeme sebep oldu. Sanki soğuk bir örümcek sırtımda ağır ağır ilerliyordu. Neyse... Harekete geçmenin zamanı gelmişti... Verilen talimatı hatırlayarak, pencerelere koştum ve perdeleri iyice açtım. Kar, sessiz ve ısrarla yağıyordu. Cama yeşil lâmbanın ve başını koluna dayamış olan Graffin'in aksi vuruyordu... Acaba biri beni gözetliyor ve dinliyor muydu? Graffin'e "İyi geceler," diyormuş gibi rol yapmam şart mıydı?

İyice duyulacak bir şekilde, ağır ağır, «İyi geceler, Mr. Graffin,» dedim. Omuzuna vurdum, sonra da elimi başıma götürüp indirdim. Ağır ağır gölgelere doğru ilerledim. Dış hole açılan koridorun kapısında durakladım. Usulca bir sandalyeyi çektim. O koyu gölgelerin arasına gizlenmeğe karar vermiştim. Arkamı kitli kapıya dönerek, oturdum. Bu sayede diğer iki kapıyı da kolaylıkla görebiliyordum.

Nöbet başlamıştı... «Keşke palto veya kalın bir süeter alsaydım,» diye düşündüm. Ne yazık ki bunu daha evvel akıl

edememiştim. Sırtımdaki ipek rob dö şambr insanı ısıtacak gibi değildi...

St. James sokağında çıt çıkmıyordu. Sadece arada sırada bir taksi homurdanarak geçiyordu, işte o kadar. Saatimin nabzı intizamla atıyordu. Bazan Graffin, bir şeyler mırıldanarak, kımıldıyordu. Kabak kafasının yeşil lâmbanın ötesinde parladığını görüyordum. Siyah ve beyaz dört köşe mermer parçalarından meydana gelmiş zemin... Koyu yeşil halı... Solumda siyah mermer şömine... Dört mavi vazo... "Ruhun muhakemesi" ni gösteren renkli pano... Yüksek raflı kitaplıklar... Yaldızlı dolaplar... Odayı hafifçe aksettiren üç pencere... Kar yavaş yavaş camların önüne birikiyordu.

Tık tık tık tık... Bu saatimdi benim... Tık tık tık... Pencerelerin gerisinde koyu bir karanlık uzanıyordu... Pilgrim... Pilgrim, uyanık mıydı acaba? Kukla tiyatrosunda cereyan eden hâdiselerin farkında mıydı? Pilgrim, Colette Laverne... Kadının parçalanmış vücudunu aydınlatan bir el feneri. Saçmalama! Dallings, Mount sokağı. Sharon... Akdenizli Sharon. Sharon'un kolları... Sıcak bir uyku banyosu... Uyku... Macbeth öldürecek... Cinayet. El Moulk...

Kafam karmakarışık olmuştu. Beynim karanlık bir panayır yeriydi sanki. Cinayet... El Moulk. El Moulk... Cinayet. Veya düşüncelerim ağır ağır sallanan ve insanın uykusunu getiren bir saat rakkasına benziyordu... Artık uyumayın; Macbeth öldürdü... Tık tık tık tık.

Saatler sürünüyorlardı sanki. Artık zaman mefhumunu kaybetmiştim. Durmadan odaya baktığım için, salon şeklini kaybetmişti... Tıpkı arka arkaya tekrarlanan bir kelimenin mânasını kaybettiği gibi... Pirinç lâmbalar zincirlerinin ucunda bir sağa bir sola sallanıyorlardı. Yaldızlı dolaplardan birinin üzerine konulmuş olan, siyah granitten yapılmış «Hathor» yana eğilmişti! Eşyalar, Luna Parklarda yuvarlanan bira fıçıları gibi fırıl fırıl dönmeğe başlamışlardı. Bense yeşil lâmbanın yarattığı o ışıklı denize dalmak üzereydim. Bir hokkabaz, el çabukluğuyla havaya iskambilleri fırlatıyordu... Papazlar, kızlar... Hepsinin de yüzleri âşinaydı. El Moulk, Colette Laverne, Graffin, Pilgrim, Sharon, Talbot, Sir John, Joyet, Dallings... «Hanımlar, beyler, bir kâğıt seçin... Bir kaatil seçin...»

Tam dalmak üzereyken sıçrayarak, doğruldum. Bacaklarım tutulmuştu, sızlıyordu... Oda yine eski halini almıştı.

Biri, merdivenlerden çıkıyordu...

Saatimin tıkırtısı, kalbimin gümbürtüsüne karışmıştı... Saat kaçtı? Acaba uyumuş muydum?

Biri merdivenlerden çıkıyordu...

Elim, soğuktan uyuşmuştu. Titredim... Kolumu uzatarak, bulanık gözlerle saatimin fosforlu kadranına baktım... İki buçuk... Uyumuş muydum? Havanın bile başkalaştığı bir saat... Sabahın iki buçuğu... Bu saatlerde... Bu korkunç saatlerde sessizlik, uykudan çok ölüme yakındır.

Sinsi, yumuşak fakat kolaylıkla duyulan ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Biri binanın derinliklerinden yukarıya çıkıyordu. Sanki adam, etrafı dikkatle dinliyormuş gibi her sahanlıkta ayak sesi bir an kesiliyordu...

Jack Ketch geliyordu...

Yarabbi! Arka kapıyı açmağı unutmuştum. Onun, Graffin'in yanına kolaylıkla girmesi lâzımdı. Graffin'i yakalamak için uzandığı an, düdüğü çalacaktım...

Ayak seslerinin ağır ağır yaklaşması insanı çıldırtabilirdi. Fakat bu sayede zaman kazandım. Usulca kalkarak, uzun tüylü halının üzerinden sessizce ilerledim. Arkada kapalı merdivenin kapısına sokuldum. Bacaklarımın takati kesilmişti, heyecandan bütün vücudüm sarsılıyordu. Kapının altından süzülen buz gibi hava bileklerimi dondurdu. Ürperdim...

O sessizlik... O korkunç sessizlik kulaklarımda uğuldarken, anahtarı kilitte usulca çevirdim. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Hattâ şimdi Jack Ketch'in ayakkabılarının tozlu basamaklarda hafifçe çıtırdadığını da duyabiliyordum. Gözlerim kapıda, sağa kaydım. Perdeli rafların gölgesine sığındım. Artık Jack Ketch, kurbanının müdafaasız bir şekilde masaya yığılmış olduğunu görecekti...

Kapı, yavaşça fakat ısrarla vuruldu.

Derin bir sessizlik... Yeşil ışıklı oda sükûnet adını verdiğimiz o korkunç kükreyiş sırasında yine fırıl fırıl dönmeğe başladı...

Sonra... Kapıya tekrar vuruldu...

Israrlı, sizi kapıyı açmağa zorlayan sihirli bir vuruştu bu. O el sizi çağırıyordu...

Kapının tokmağı dönmeğe başladı...

DETEKTİF OLABİLİR MİSİNİZ?

«Jack Ketch» in kim olduğunu anladınız mı?

Romanın bu kısmına kadar cinayetlerin çözülebilmesi için lüzumlu bütün ip uçları verildi. Şimdi siz de, Bencolin gibi, bütün malûmatı değerlendirerek hakikî kaatilin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Evet... Jack Ketch kim?

XVII. "JACK KETCH" İN İSMİ...

Tabancayı kaldırarak, niçin aldım. Raflara dayanarak, düdüğü de dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Gayet sâkindim. Korkunç bir cesarete kapılmıştım. Kafam da son derecede berraktı.

Bir sessizlik. («Allah kahretsin, gir! Haydi, girsene! Bir ses... Ya silâh sesi, ya da düdük... Tamam. Haydi, gel.» Sanki gizli trampetler çalmağa başlamıştı. «Bu son perde, Jack Ketch! Bunu biliyorsun değil mi?»)

Fakat hiçbir hareket olmadı. Artık tokmak da dönmüyordu. Dakikalarca kapının tokmağına baktım. Hâlâ o beyaz porselen yuvarlağı rüyalarımda görüyorum. Jack Ketch, neden duraklamıştı? Acaba, dışarıda, sahanlıkta durmuş içerisini mi dinliyordu? Acaba kolumu rafların önündeki raflara sürdüğümü mü farketmişti? Yoksa saatimin tıkırtısını mı duymuştu? Adalelerimin sızlamasına sebep olacak bir şekilde çenemi gererek, sessiz sedasız küfür ettim. Heyecanım sönüyor, cesaretim kırılıyordu... Jack Ketch, hemen harekete geçmediği takdirde...

Acaba gitmiş miydi? Hayır... Ayak seslerini muhakkak duyardım. O zaman da ben, kendim, harekete geçerdim. Şu kapıyı açtığım takdirde Jack Ketch'le burun buruna gelecektim. Fakat dikkatli olmam lâzımdı. Bencolin, bir tuzak kurmuştu. Gelen polisten biri olduğu takdirde ne yapacaktım? Hayır, hayır... Dışarıdaki adam gayet sinsice, sessizce hareket ediyordu. O ancak bir tek kişi olabilirdi... Tokmağı yakaladım. Sessiz sedasız döndü bu. Birdenbire kapıyı açıverdim...

Lâkin... **Jack Ketch sahanlıkta değildi**... Yeşil lâmbadan pek hafif bir ışık süzülüyordu ama bu da kâfiydi. Sahanlığın boş olduğunu kolaylıkla gördüm. Merdivenler şu tarafta aşağıya iniyordu... Bu tarafta da tavandaki kapağa uzanan el merdiveni vardı. Sahanlık boş, tozlu ve soğuktu. Acaba çıldırıyor muydum? Aşağıya inen Jack Ketch'in ayak seslerini duymamam imkânsızdı! Ne oluyordu? Herhalde adam duvara girip ortadan

kaybolmuştu... Dur, dur, dur!... O eski hikâyeler, bir sel gibi dalga dalga beynime hücuma başlamıştı... Kulüpte kayıp bir oda olduğuna dair az masal dinlememiştim... Belki de bunlar aslında, boş ve mânasız, uydurma hikâyeler değillerdi. Belki de bu karmakarışık, kurşunî yığının içinde Jack Ketch'in o iğrenç oyunlarını oynadığı, kayıp bir oda vardı. Şimdi de adam Nezam el Moulk'un yüksek darağacının etrafında dansetmek için duvardan içeri süzülüvermişti... İçi boş duvarlar? Saçma! Bu arada tam ışığın önünde duruyordum. Bana güzelce nişan alınabilirdi...

Durakladım... Burada bir cereyan vardı... Fakat yüzüme daha da soğuk, buz gibi bir hava çarpmıştı. Galiba yukarıdan gelmişti bu... Bakışlarım, karanlıklara doğru yükselen o portatif merdivene takıldı. Yukarıdaki kapağa uzanan bu merdiven altı metre boyunda vardı. Hattâ belki de bu kubbeli odanın tavanından daha yüksekti. Kapağı göremiyordum ama o buz gibi havadan Jack Ketch'in nereye gittiğini anlamıştım.

Cellâdın yuvası yukarıdaydı... Jack Ketch'i orada kıstırdığım takdirde...

Acaba beni görmüş müydü? Pek sanmıyordum... Zira adam kapağı kapamamıştı. Diğer taraftan bu da bir tuzak olabilirdi. Belki de Jack Ketch şimdi oraya sinmiş, beni bekliyordu. Fakat o anda her şeyi göze alıp harekete geçmedikçe, muvaffak olmam da imkânsızdı. Sonra adam yukarıda kaldığı müddetçe Graffin'in emniyette olduğunu biliyordum... Ani bir kararla döndüm. Anahtarı kilitten çıkardım. Sonra yine sessizce hareket ederek, Graffin'i içeri kitledim. Anahtarı cebime atmayı da unutmadım. Ricat yolum kesilmişti. Cesaretimin kırılmasına da müsaade edemezdim. Zira Jack Ketch'le karanlıkta karşılaşmak mecburiyetindeydim.

Sahanlık, zifirî karanlıktı. Yalnız kapının altından hafif bir yeşil ışık süzülüyordu. El yardımıyla merdivene kadar gittim. Ucunda kordonu olan düdüğü boynuma astıktan sonra tırmanmağa başladım. Her basamağı ayrı ayrı yokluyor, ağırlığım dolayısiyle gıcırdamıyacağına emin olmadıkça adımımı atmıyordum. Böylece yavaş yavaş o buz gibi cereyana doğru yükseldim. Artık o esrarengiz gürültünün nereden geldiğini anlamıştım...

Bana gölgeler açılmağa başlamış gibi geliyordu. Yukarıda, mavimsi bir çizgi gözüküyordu. Bu yarı açık kapak olabilirdi. Hava cereyanı saçlarımı karıştırıyordu... Tabanca, tırmanmamı güçleştirmekteydi. Bir ara az kalsın silâhı düşürüyordum. Anî

bir mide bulantısıyla merdivene sarıldım. Vücudumu soğuk bir ter kaplamıştı.

Nihayet, başım açıklıktan içeri girdi, etrafı araştıran ellerim tahtaya dokundu. Bir tabancanın kabzasının kafama inmesini, etrafımı parlak yıldızların sarmasını bekledim. Fakat içeride en ufak bir ses veya hareket yoktu... Korktuğum darbenin hayalî renkleri ve yıldızları ortadan kayboldu... İhtiyatla etrafı araştırarak, kapağın tamamiyle açılmış olduğunu anladım. Usulca kendimi yukarı çektim...

Tavan arasındaydım şimdi... Fakat burası nasıl bir yerdi?.. Geniş miydi?... Bu hususta hiçbir fikrim yoktu. Yalnız o soğuk rüzgâr etrafı dolaşıyordu. Bir kâğıt hışırtısı duyduğumu sandım ama bu dalgalanan, köpüren karanlığı delmeme, ileriyi görmeme imkân yoktu... Parmaklarımı yere sürdüm... Bir aşağı bir yukarı... Çok garip... Yerler cilâlı, sert tahtadan yapılmıştı. Doğrusu bu tavan arası pek acayip bir yerdi. Zemin düzgün ve sağlamdı. Tahtaların gıcırdamıyacağı da anlaşılıyordu... Allahtan ayağımda yumuşak altlı ayakkabılar da vardı.

Birdenbire budalalığımı iyice anladım. Her halde bu tavan arası koskocaman bir yerdi. Yanında bir cep feneri bile olmayan bir insanın... Bir tek kişinin... Jack Ketch'i yakalaması imkânsızdı. Hele Jack Ketch'in kurbanı aşağıda, içki kokuları arasında uyuklarken, buna kalkmak bir nevi çılgınlıktı. «Acaba düdük mü çalsam?» diye düşündüm. Belki Bencolin, adamlara talimat vermiştir. Hepsi buraya dolarlar... Acaba...

İleride bir ışık belirdi. Ben hâlâ kapağın yanında oturuyordum. Jack Ketch'in beni görmesi, ışığın gelip beni bulması işten bile değildi. Çabucak yana doğru yuvarlanarak, ayağa kalktım. Usulca geri geri gittim. İşler kızışmağa başlıyordu... Bu kaatilin odamıza yaklaşan sinsi ayak seslerini işitmiş, geceleri kapımıza vurmasını dinlemiştik... Artık yüzünü bir kere olsun görmemiz lâzımdı. Yarabbi! Biraz evvel boynumdan çıkarıp, cebime attığım düdüğü düşürmüştüm... Rob dö şambr'ın cebinde sadece sigara paketim vardı... Elimi cebime sokar sokmaz vaziyeti anlamıştım... Tekrar yere diz çökerek ellerimle etrafı yoklamağa başladım. Bana, düşman beni bir köşeye sıkıştırmış gibi geliyordu. Allahım! Ne korkunç histi bu! Tamam... Düdük yavaşça ayağıma çarptı... Bu arada o dondurucu soğuk da iyice artmıştı. Tabiî... Yakında bir pencere olması lâzımdı... Aşağıdakinin hizasında bir pencere... Bu açıktı... Işığı tekrar gördüm. Eğer yanılmıyorsam tam karşıya düşen du-

vardaydı bu... Ta uzaklardaki duvarda... Yani aşağıdaki piyanoyla mumya lâhitinin tam üzerindeydi...

Bu evvelâ eğri, beyaz bir çizgi halinde ilerledi. Sonra da karanlık zeminde bir yelpaze gibi yayıldı. Işık o duvarın içinden geliyordu. Şimdi... Bunun önünde bir siluet belirmişti... Bir erkek gölgesi miydi bu? Hayır... Çok... Çok uzundu bu siluet... Işık, tuğlalara vuruyordu. Tuğlalara, devâsâ bacanın yanına... Duvarla baca arasında... Bacanın yanında bir kapı açılıyordu. Yerdeki yelpaze şeklindeki ışığın üzerine bir erkek gölgesinin düştüğünü gördüm. Korkunç bir şeydi bu. İnanılmıyacak kadar uzundu. Bu yüzden tavana çarparak, eğiliyordu. Gölgenin titrek hatları, sanki adam kahkahalar atıyormuş gibi sarsılmaktaydı. Fakat hiç bir ses duyulmuyordu. Sivri burun... Açık bir ağız... Sarsılan omuzlar... Hepsi de mübalâğalı bir hal almıştı. Bir ışık oyunu yüzünden, adam sanki başında silindir şapka varmış gibi duruyordu. Bu... Graffin olamazdı... Herhalde aşağıda sızmış vaziyette bıraktığım Graffin değildi bu adam... Muhakkak yanılıyordum. Çirkin gölge, sanki gizli bir müziğe uymağa çalışıyormuş gibi bir öne bir arkaya sallanıyordu...

Biri güldü... Ve ışık söndü...

Açık pencerenin önünde duruyordum. Kar taneleri, ensemi ısırmaktaydı... Korkmanın zamanı değildi. Artık bütün zekâmı kullanmak zorundaydım. Karanlıkta ilerlemeğe başladım. Aşağıda, tembel tembel nöbet beklerken, vakit geçirmek için odanın enini boyunu hesaplamağa çalıştım. Genişliği on beş adımdan biraz fazlaydı. Buna sahanlık için de dört adım ilâve ettim. Artık ışığın bulunduğu yere ne zaman geleceğimi biliyordum. Herhalde buradaki baca bir işe yaramıyordu. Zira alttaki salonun şöminesi diğer taraftaydı... Bir engelle karşılaştığım takdirde, gürültü etmeyi göze alacaktım...

Yedi adım saydım... Sonra sekiz... Dokuz... On... On bir... On iki... On üç... On dört...

İleriye doğru uzattığım ellerim duvara dokundu. Allah Allah! Acaba bir hatâ mı yapmıştım? 5 adımlık bir hatâ?.. Hayır... Parmaklarımın değdiği başka bir duvar olacaktı. Hiç kimse beş adımlık bir hatâ yapamazdı... Fakat usul usul sola doğru gidince orada da tuğla bacanın yükseldiğini anladım. Bu, duvardan biraz uzaktaydı. Aralarında yüz elli hattâ yüz seksen santimlik bir mesafe vardı sanırım...

O halde bu duvarla, aşağıdaki odanın duvarı arasında tam üç metrelik bir fark olması lâzımdı. Buna, baca için yüz elli,

yüz seksen santimlik bir ilâve yapılınca... Ortaya o meşhur "gizli oda" çıkmış oluyordu. Işık yandığı zaman kolay kolay görülemiyecek, anlaşılamıyacak bir şeydi bu... Kapaktan yukarı çıkan bir insan, diğer duvara bir göz atacak, aşağıdaki sahanlığı unutarak, uzunluğun aynı olduğunu düşünecekti. Gözlerin oynadığı oyun, ancak tavan arasını adımlamak suretiyle anlaşılabilirdi. Kısaca, gizli oda binanın yan kısmında, boydan boya uzanıyordu.

Bacanın yanına elimi dayayarak, bunun etrafında dolaşmayı denedim... Gizli kapının bulunduğu sağ yanı ancak bu suretle bulabilecektim... Neyse... Aradığımı buldum... Aynı anda kulağıma bir ses geldi... Hafif bir gürültü... İhtiyatsızca atılan bir adımın aksi sedasıydı bu. Ayak sesleri birbirini takip etti ve nihayet duyulmaz oldu. Biri merdivenden iniyordu...

Çabucak döndüm. Artık gizli kapı kolaylıkla görülüyordu. Jack Ketch, etrafı yoklamağa kalkmıştı. Adam, ininden çıkmış, gidiyordu... Bu kapkaranlık tavan arasında galiba birbirimizin yanından da geçmiştik... Onu kaçırmıştım. Elime geçen bu fırsattan istifade edememiştim... Jack Ketch, Graffin'i yakalamağa mı gidiyordu? Artık kapağın ne tarafta olduğunu iyice hatırlıyamıyordum. Buna rağmen ileri atılmağa yeltendim... Sonra da durakladım... Kulağıma yine o ayak sesleri gelmişti... Jack Ketch, üstteki sahanlığı geçmiş, daha aşağıya iniyordu. Bizim Bencolin, aptal değildi tabiî. Muhakkak ki evin etrafına gözcüler dikmişti. Her halde onlar Jack Ketch'i durduracaklardı! O arada...

Şaşırmıştım. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Muvaffak olamamıştım ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum... Her geçen saniyeyle o sinsi adımlar da uzaklaşıyordu. Tam bağırmak üzereyken elim bacanın yanından kaydı ve parmaklarım o aralığı buldu... Jack Ketch, gizli kapısını aralık bırakmıştı! Demek ki geri gelmek niyetindeydi. Bense cellâdın iğrenç sırlarına açılan kapının eşiğinde duruyordum.

Kafam, çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Bacanın yanındaki açıklıktan küfle karışık iğrenç bir koku sızıyordu. İçeride hafif, kırmızı bir ışık vardı sanırım... Kızılımsı bir pırıltı... Burnuma başka kokular da geldi... Kızgın demir... Kloroform'un insanın midesini bulandıran o tatlı kokusu... Kapı, tuğla bacanın yanını hemen hemen kaplamıştı... Usulca o aralıktan süzüldüm.

Tabanca tutan elim, soğuk bir şeye değdi. Korkuyla inledim. Bir şamdandı bu. Kapının yanındaki masaya benzer bir

şeyin üzerine konulmuştu. Mum, hâlâ sıcaktı.

Çakmağım, rom dö şambr'ımın öbür cebindeydi... Yavaşça uzanıp mumu yaktım...

Sönük alev, iri, hareketli gölgelerin arasında titredi. Tavanı sonsuz karanlıklarda kaybolan bir bestibüldeydim. Fakat bir an bir kâbus dünyasının eğişini aşmış olduğuma inandım. Duvarlara siyah kadife perdeler asılmıştı. Bunların üzerindeki altın işlemeler mum ışığında tırtıllar gibi kıvrılıp, bükülüyorlardı. İyice küflenmiş olan perdeleri güveler yemişti. Parça parçaydı bunlar... Ayağımın altında da yine o iğrenç siyahlı, sarı yaldızlı süsler vardı. Hem kloroform ve hem de kızgın demir kokusu iyice artmıştı...

Mumun alevi, alçı çerçevesinin yaldızları şerit şerit soyulmuş büyük aynada garip akisler yapıyordu. O ara, kendi yüzümü de gördüm. Suratım sapsarı kesilmişti. Başımın beş - beş buçuk metre yukarısındaki avizede gaz lâmbalarının küre şeklindeki çatlak camları pırıldıyordu. Yana sedire benzeyen bir şey konulmuştu. Bunun hemen ötesinde, yerde bir kapak vardı. Sağımdaki perleli kapıdan kimbilir nereye gidiliyordu? Işık çok sönük olduğu için o tarafta ne olduğunu anlamak kabil değildi.

Şamdanı, tekrar masaya bırakarak tabancamı sıkı sıkı kavradım ve o perdeli kapıya doğru yürüdüm.

Biri inledi...

Durakladım... O soğuk, bir insandan ziyade bir hortlağın sesini andıran inilti, beni dondurdu. Titriyordum artık. Fakat sesin nereden geldiğini anlıyamadım. Belki o meçhul şahıs bu odada inlemişti, belki de içeride... Kapıdaki sırma işlemeli, siyah kadife perdeyi ihtiyatla yana çektim. Arkada diklemesine bir koridor vardı... Bu küf kokulu, karanlık dehliz ev boyunca uzanıyordu sanırım... Birdenbire irkildim... Biri ayaklarını sürüye sürüye bu koridordan bana doğru geliyordu... Jack Ketch'in yuvasının derinliklerinden çıkmış, geçitten ilerliyordu...

Demek Jack Ketch yalnız değildi? Demek cellâdın bir suç ortağı vardı? Kaatilin şu anda, bu gizli odalardan birinde olmadığından emindim. Hattâ buna yemin edebilirdim. Bu gelen onun yardımcısıydı...

Adımlar, iyice yaklaştı. Cellâdın yamağı ayaklarını sürüye sürüye perdeli kapıya doğru geliyordu.

Şarkı söylermiş gibi korkunç bir şekilde yükselen, mızmız, titrek bir ses duydum.

— «Neredesin? Ne-re-de-sin?»

Ses, dondurucu bir feryat gibi iğrenç duvarlara çarptı... «Ne-re-de-sin?» Cehennemin bitmek tükenmek bilmeyen koridorlarında sürünen, kör bir ruhun şikâyetiydi sanki bu.

Kızgın demirin kokusu iyice yaklaşmıştı. Bir adım ötede tütüyordu. Duvardaki perdelere sokularak, iyice büzüldüm... Aynı anda kapıya asılı olan yırtık kadifeler hafifçe dalgalandı. Şimdi eşikte bir mumun hafifçe aydınlattığı bir gölge belirmişti. Elinde, ucu beyazımsı, kızıl, iğrenç bir ışıkla parlayan bir şiş tutuyordu...

Yine o ince, boğuk ve hayret dolu feryat derin sessizliği yardı:

— «Neredesin? Nere...»

İnilti sona ermeden ben yerimden fırladım. O küçücük mahlûku, boynundan yakalıyarak çevirdim ve olanca kuvvetimle duvara çarptım. Sonra da tabancanın namlusunu karnına dayadım... Bacaklarını iğrenç bir şekilde oynatarak debelendi. Ucu beyazlaşmış olan kızgın şiş havada bir kavis çizerek yere düştü.

Dişlerimin arasından, «Sesini çıkarma!» diye homurdandım. «Ağzını açayım deme, Teddy!»

Teddy'nin gırtlağından acayip, korkunç bir ses yükseldi. Sanki gargara yapıyordu. Bu çirkin sese, kesik soluklarım karışmaktaydı. Mumun ışığı omuzumun üzerinden süzülerek, Teddy'nin karma karışık olmuş çehresini aydınlatıyordu... Buruşuk, iğrenç bir surattı bu. Teddy'nin dudakları gerilmiş, diş etleri meydana çıkmıştı. Ağzının kenarından salyalar akıyordu. Gözleri, tıpkı balık gözü gibi, iyice bulanıklaşmıştı. Boğazını kavrayan parmaklarım vıcık vıcık briyantin olmuştu...

Onu duvara dayamış, bekliyordum. Bu haliyle çarmıha gerilen bir çocuğu andırıyordu. O sırada işlemeli perdelerin önünde kollarını bükmüş, korkuyla bana bakmaktaydı. Ucu bembeyaz kesilmiş demir şişin yerdeki halıyı yaktığını kokudan anlamıştım... Teddy! Ter içinde kalmıştım, tir tir titriyordum. Teddy'nin camlaşmış gözlerinin yerlerinden uğramasından tekallüs eden parmaklarımla boğazını sıktığım anlaşılıyordu, neredeyse ölüp gidecekti... Çocuk odalarında duyulan lisanı kullanmaktan başka çare yoktu. Bu çılgın yerde fısıldanan bu kelimelerle deliliğin şahikasına erişmiş oluyorduk.

— «Teddy! Teddy, ağzını açmayasın! Yoksa...» Tabancamın namlusuyla karnını dürttüm.

Nihayet, parmaklarımı hafifçe açarak, Teddy'i yere bıraktım.

Demek bu geri zekâlı, anormal mahlûk Jack Ketch'in yardımcısıydı? Şimdi de o korkunç kurban merasimi için demir şişleri kızdırıyordu... Parmaklarımı Teddy'nin boynundan çekmemiştim. Elimde tabanca, onunla birlikte gerilemeğe başladım. Nihayet perdeli kapıdan koridora geçtik.

Tam zamanında hareket etmiştim. Zira biz kapıdan çıkarken, tuğla bacadaki açıklıktan bir ses aksetti... Bir takırtı ve hafif bir gürültü. Biri, sahanlığın yukarısındaki kapağı kapamıştı. Yani Jack Ketch, yuvasına dönüyordu.

Mum ışığının delemediği o loşlukta perdeleri hafifçe araladım. Sonra da Teddy'nin yanına büzüldüm. Bulunduğum yerden mumun alevini bile göremiyordum. Bu, dış kapıyı gözlerden saklayan bir çıkıntının arkasında duruyordum. Alevin, cereyanda titrediğini, sırmalı siyah perdelerin üzerinde kayıp, dalgalanan gölgelerden anlamak kabildi. Fakat bu hortlaklara yakışacak ışık Jack Ketch'in yolunu aydınlatıyordu.

Şimdi... Cellâdın ayak sesleri dış kapıya yaklaşıyordu!

Bu adımların ağırlığı insanı çıldırtabilirdi. Bu korkunç tempoya son vermek için ateş etmek, haykırmak istiyordum. Düşen kızgın şiş halıda bir delik açmıştı. Duman çıkan bu deliğin etrafında ateşten bir çizgi vardı...

Jeck Ketch, kapıya yaklaştı.

Ciğerlerim patlayacak sandım.

Jack Ketch, içeri girdi...

Mumun ışığında up uzun boylu bir adam belirdi. Yüzü karanlıkta kalıyordu. Bir omzunu kaldırmıştı... Evet, çehresi gözükmüyordu ama göğsüne bastırdığı beyaz elinin uzun parmaklarının tekallüs ederek kıvrılmış olduğunu farkettim. Bir pençeye benziyordu bu el. Jack Ketch, sanki yalpalıyor, en ufak bir tehlike olup olmadığını anlamak ister gibi dikkatle etrafına bakınıyordu... Bu uğultulu, sessiz ve gergin an asırlar kadar uzadı. Sonra da bu derin sükût birdenbire bozuluverdi. Ayağımın altındaki tahta gıcırdadı. Jack Ketch, çabucak döndü...

— «**Eller yukarı!**»

Düdüğün cırlak sesi kulaklarımı sağır etti sanki. O elektrikli ân sona erer ermez ben de Teddy'e aldırmaz olmuştum. Bunun çok geç farkına vardım. Teddy, kıvrılıp bükülerek, elimden kurtuldu. Yuvarlanarak, yanımdan uzaklaşırken, boğuk boğuk bağırdı. O tombul eliyle düşmüş olan şişi yakaladığını gör-

düm. Şişin, kızgın ucu, havada tam omuzumun yukarısından döndü, döndü. Kaçmağa çalışırken, şiş şiddetle kafama indi. Bunun çıkardığı acayip sesi de duydum. Sanki başım boynumdan kopup bir top gibi havaya fırladı... Işıklar parlayıp, sönüyor, oda bir kâbusa yakışacak şekilde fırıl fırıl dönüyordu...

Biri hâlâ düdük çalıyordu. O korkunç cehennemde bile, Teddy'i odanın öbür ucuna fırlattığımın, hattâ tabancamı da attığımın farkındaydım. Şimdi Jack Ketch'in gırtlağına doğru saldırmağa hazırlanıyordum. Cellât, tam karşımdaydı. Sendeliyordu. Ellerini havaya kaldırarak, geriledi. Işık, yüzünü aydınlattı...

Hayır, hayır! Bu çılgın bir rüya, bir kâbustu! Olamazdı bu!

Jack Ketch, gayri ihtiyarî bağırdı. Buna bir sürü ses, bir takım feryatlar cevap verdi...

Ayak sesleri acayip akisler yaptı. Kapıdan içeriye bir takım gölgeler doluştu. Bunlar, bileklerine kelepçe taktıkları Jack Ketch'i duvara doğru götürdüler. Adam hâlâ mücadele etmeğe çalışıyordu. O uzun, siyah perdeler yırtılıp kornişlerden yere düşmüştü.

Jack Ketch'in boğuk sesi kulaklarımda çınlarken, sendeledim... Işıklar dönerek bana doğru uçtular... Dizlerim büküldü... Döne döne uğultulu, karanlık geceye daldım...

Zira Jack Ketch, Sir John Landervorne'du...

XVIII. KELEPÇELER

Sir John Landervorne...

Sir John Landervorne'un yüzü...

O uçuk renkli, kemikli, ince ve ciddî çehre... O pırıl pırıl, kır saçlar. Kısa kesilmiş kırçıl sakal ve bıyık... Kapakları kırışık, ifadesi anlaşılmayan gri gözler... İnce, siyah kaşlar... Gözlerini gölgelendiren çıkık elmacık kemikleri. Kemerli burun ve gerilmiş, ince dudaklar...

Bilmiyorum, bu çehreyi bayıldığım zaman o karanlık, korkunç âleme de götürmüş müydüm? Fakat ayıldığım zaman ilk gördüğüm Sir John'un yüzü oldu. Evvelâ midemin bulandığını, başımın çatlayacak gibi ağrıdığını farkettim. Yakında bir yerde birileri konuşuyordu ama onların ne dediklerini anlayamıyordum. Duvarın önünde, yarı yatar, yarı oturur vaziyetteydim. Başımı kaldırdım... O zaman odayı alev alev yanan gaz lâmbalarının aydınlattığını anladım ve sonra karşıda duran Sir Johnun yüzünü gördüm.

Karanlıklarla mücadele eden bir fikir, birdenbire kafamda şimşek gibi çaktı. Jack Ketch... O... Hayır! Saçmaydı bu! Bir rüya. çılgın bir hayal! Kafamı zonklatan o ağır darbeler bu delice kâbusa sebep olmuştu! Sir John'a gülümsedim. Fakat o bu tebessümüme cevap vermedi. Yüzü tahtadan oyulmuştu sanki. Sadece gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti. Bakışlarında çılgınca bir pırıltı vardı galiba. Rengi iyice uçmuştu. Işıkta gözlerini kırpıştırırken, kesik kesik soluyordu. Hasta gibi bir hali vardı. Sırtına kurşunî bir elbise giymiş olduğunu gördüm. Ellerini de kucağına koymuştu. Sonra... Sanki ışık gözlerini çok rahatsız etmiş gibi vaziyetini değiştirdi. O zaman bileklerindeki kelepçeleri farkettim.

O korkunç baş ağrısı yüzünden gözlerimi sıkı sıkı kapamağı istiyordum. Fakat bu acayip bilmeceyi de çözmek zorundaydım. Bulunduğum yerden sadece odanın bir kısmını görüyordum. Sanki Sir John orada yapayalnızdı. Sonra gözüme bir çift ba-

cak ilişti... Talbot'un bacaklarıydı bunlar. Müfettiş, iyice anlıyamadığım bir şeyler mırıldandı.

— «Söyliyeceklerinizin aleyhinizde kullanılabileceğini size ihtar etmek mecburiyetindeyim.»

Sir John, bir uykudan uyanmıştı sanki. Bir iki defa derin derin nefes aldı. Artık eskisi gibi soluk soluğa değildi. Sanki bir kâbusun sislerinin arasından sıyrılıyordu. Bu kurşunî renkli, soğukkanlı adam büyük bir sabırsızlıkla başını salladı.

— «Budalalık etme, Talbot.» Sonra da o buz gibi tebessümüyle Müfettişe baktı. «Bu saçma sapan sözleri söylemene lüzum yok, Talbot. Beni yakaladın. Bunu biliyorsun... Yani "enselendik." Öyle değil mi?»

— «Demek inkâra...»

Sir John, hiddetle, «Neden inkâr edeyim?» diye homurdandı. «Şahitlerin var. Öyle değil mi? Bu cinayetler yüzünden beni asacaklar tabiî Fakat şunu bilmeni isterim...» O buz gibi kurşunî gözlerini Talbot'un yüzüne dikti. «Ölüm bana vız geliyor!»

Kendimi zorlayarak, doğrulup oturdum. Diğer teferruatı görmek istiyordum. Oda, gözlerimin önünde belirli bir hal aldı. Yakınımda Talbot duruyordu. Müfettişin yüzünde son derecede yorgun ve bitkin bir ifade vardı. Sir John'un sandalyesinin arkasında duran bir sivil polis Teddy'nin kolunu tutmuştu. Teddy ise duvarın önünde yere çökmüş ve elleriyle gözlerini kapamıştı. Ön kapının solundaki sedirde, içeri girdiğim zaman hayal meyal gördüğüm o divanda biri oturuyordu. Onu görür görmez, gözlerimi ve kafamı bulandıran sisler birdenbire kayboluverdi. Nezam El Moulk'du bu. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Mısırlı'nın saçları iyice karışmış, sakalı da çıkmıştı... Bir hastanınkini andıran çehresinde o neşeli ifade yoktu artık. Titrememek için divanın kenarını sıkı sıkı tutmuştu. Akları sararmış gözlerinde müthiş bir kin ve nefret vardı.

Koridora açılan perdeli kapıdan biri daha girdi. Bencolin... Fransız, gayet sâkin ve rahattı. Sir John'a sanki acayip bir böceği tetkik ediyormuş gibi baktı. Sir John, birdenbire kıpkırmızı kesildi...

Derin bir sessizlik oldu.

Talbot, «İfade... İfade vermek ister misiniz?» diye sordu. Bu nezaket ve resmiyette, beni titreten bir katiyet vardı.

Sir John, ayağa kalktı. Şimdi küçük odanın ortasında o uzun boyuyla, hiç kımıldamadan duruyordu. Düşük omuzları gaz

lâmbalarının sarımsı mavi alevlerini perdelemekteydi. O anda zayıf nahif bir hali vardı. Fakat ince çehresindeki istihkar dolu ifade bunu yalanlıyordu. Yaşlı adam, kaşlarını çatarak ileride bir noktaya baktı.

— «Beni şimdi odama götürürsen, itirafnamemi kendi elimle yazarım. Hiçbir şeyin yanlış anlaşılmasını istemiyorum...» Bir an durdu. Sonra da birdenbire Bencolin'e doğru baktı. Yine her zamanki gibi soğuk ve resmî bir tavırla... Kurşunî gözleri iyice koyulaşmıştı. Belki de gelecekteki günleri görüyordu, Sir John.

— «İddiayı kazandın galiba, Bencolin.»

Arkadaşım, lâkayt bir tavırla, «Galiba kazandım,» diye cevap verdi.

Sir John'un sesi büsbütün sertleşti. «Artık sana ziyafet çekemiyeceğim. Bunun yerine çek gönderirim. Dostlarım!» Kelepçeleri şıngırdattı. «Dostlarım! Allah yardımcımız olsun!» Bencolin, eğilerek onu selâmladı. Bu şeytanî maskenin neyi gizlediğini bilmiyordum. Sadece Bencolin'in zalimce bir nezaketle eğildiğinin, tek kaşını alaycı bir tavırla kaldırdığının farkındaydım. Bana, Bencolin gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi geldi. Sir John, yine kımıldamadı. Bileklerindeki kelepçe lere bakarak, bunları merakla tetkik etti. Sanki birdenbire işin içinden çıkamaz hale gelmişti...

Ağır ağır, «Bunları çıkarabilirsin, Talbot,» dedi. «Biraz evvelki gibi soğukkanlılığımı kaybedecek değilim...»

Müfettiş, çabucak yaklaşarak, kelepçeleri açtı. Sonra Sir John, sanki kendi kendisine işkence etmekten vazgeçemiyormuş gibi, Bencolin'e, «Bunu, ta başından beri biliyordun değil mi?» diye sordu.

— «Evet, şüphe ediyordum. "Keane" adını kullanan genç adam...»

Sir John, «Oğlumdu...» dedi.

Bir sessizlik oldu... Sir John'un geçirdiği o müthiş ruhî mücadeleyi anlamak kabil değildi. Sadece adam sık sık nefes alıyordu, işte o kadar. Buna rağmen yine de onun kendisini kaybetmek üzere olduğunu hissediyordunuz. Yaşlı adam, yumruklarını sıktı. Şimdi bu acayip ve korkunç odada bir heyyula gibi duruyordu. Divana doğru baktı. O zaman vücudünün adaleleri bir an kasıldı. Tıpkı nefretle titrediğini gördüğüm gölge gibi... El Moulk, acı acı bağırdı...

Sir John, «Köpek!» diye haykırdı. «O benim oğlumdu!»

Bu korkunç ses odada derin akisler yaptı...

Talbot, «Sinirlenmeyin, efendim,» dedi. Kaskatı kesilen Sir John'un kolunu tuttu. «Sinirlenmeyin...»

Sir John, bir an hiç kımıldanmadı. Sonra da o kül rengi yüzünü ağır ağır çevirdi. Sesi yüksek değildi ama, insanın âsâbını bozacak, herkesi korkutacak bir şekilde boğuklaşmıştı.

Ellerini uzatarak, «O kelepçeleri tekrar tak, Talbot,» diye emretti. «Tak diyorum!» Uzattığı elleri titriyordu. «Alâ... Alâ... Teşekkür ederim, Talbot... Şimdi...» Biraz acayipleşmişti. Görmeyen gözlerle gaz lâmbalarına baktı. Sonra da yavaşça, «Anlıyacağın...» diye mırıldandı. «Anlıyacağın... Oğlumu çok severdim... O... Benim her şeyimdi... Oğlumla iftihar ediyordum... Onun... Bir centilmen gibi öldüğünü sanıyordum.» Bir an durdu. Sonra da, «Ve...» diye ilâve etti. «Zannedersem... O... Hakikî bir centilmen gibi öldü... Fakat sandığım şekilde değil... Anlıyor musun? Onun... Bir köpek yüzünden... Kendisini astığından haberim yoktu! Bunu öğrendiğim zaman...» Kendisini toplamağa çalışarak, yutkundu. Ancak o çelik gibi iradesi sayesinde sükûnetini muhafaza edebildi.

— «Talbot,» dedi. «Beni aşağıya götürmeni rica edeceğim.»

Talbot, kapıya doğru baktı. Gölgelerin arasından sıyrılan bir sivil polis Sir John'un kolunu tuttu. Müfettiş bu defa da diğer memura dönerek, başını salladı. Teddy, usulca itilerek kapıya götürüldü... Bu korkunç, buz gibi soğuk bir "pandomim" den farksızdı. Sadece kelepçenin şıkırtısıyla, Teddy'nin boğuk hıçkırıkları duyuluyordu.

Sir John, «Ona biraz müsamaha gösterin,» dedi. «İtirafnamemi okuyunca Teddy'nin suçsuz olduğunu anlayacaksınız. O sadece tembihlerimi yerine getirdi. «Kapıda durakladı. Sanki yorgunluktan bitkin düşmüş gibi tereddütle etrafına bakındı. Miyop gözlerini kırpıştırıyordu. Fakat kelepçeleri âdeta gururla taşımaktaydı. Hafifçe gülümsedi.

Sâkin sâkin, «Sana son bir talimatım var, Talbot,» diye mırıldandı. «Bu dairenin ön odasında, sol köşede bir dolap var. Bunun çekmesinde, Nezam El Moulk'un seneler önce, o meşhur 16 Kasım gecesi De Lavateur'ü öldürdüğünü katî surette tesbit ve ispat eden deliller var. Bunları o Graffin denilen adamdan satın aldım. İçlerinde bir de fotoğraf olacak...» Bencolin'e baktı. «O delilleri kullanmanı rica ediyorum... El Moulk'u giyotine göndermekte güçlük çekmiyeceksin. Colette La-

verne adlı kadın da aynı odada. Elini ağzını bağlayıp, dolaba tıktım... Belki şimdiye kadar havasızlıktan boğulmuştur. Öyle olmasını temenni ederim. İçeride şoförü öldürmek için kullandığım kısa kılıçla, Bronson'u vurduğum tabancayı bulacaksın, Talbot. Herhalde bunlar mahkemede işine yarar... Hepsi bu kadar...» Dikleşerek, başıyla sert bir selâm verdi. «İyi geceler, beyler... Herhalde sizi bir daha görmiyeceğim.»

O çıktıktan sonra uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Talbot, parmaklarını karışık saçlarının arasına sokarak, bir şeyler homurdanıyor, bu acayip odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. O son konuşma hepimizi rahatsız etmişti. Sir John'un kaderinin çizildiğini, bundan kurtulamıyacağını biliyorduk... Bu hâdise bizi âdeta hasta etmişti... Sabahın o yumuşak saatlerinde, soğuk dakikalar tıkırdayarak şafağa doğru ilerliyorlardı. Talbot, o hatları iyice gerilmiş çehresiyle, bize doğru döndü.

— «Gidip o kadının bağlarını çözmem lâzım...»

Bencolin, «Ben çözdüm bile,» diye cevap verdi. «İlâçla uyutulmuş ama biraz sonra kendisine gelir...»

Biri iğrenç bir kelime tükürür gibi söyledi. El Moulk'a doğru döndük. Sir John odadayken, Mısırlı korkuyla olduğu yerde büzülmüştü. Fakat şimdi divanın üzerinde doğrulmuş, ateş saçan gözlerle etrafa bakınıyordu. Saçlarını düzeltmek için elini kaldırdı. Uyuşmuş kolunu güçlükle oynatabiliyordu. Parmakları titremekteydi. Bileklerinde derin, kırmızı izler vardı... İp yaralarıydı bunlar...

Boynunda ise çelik telden örülmüş ince bir halat pırıldamaktaydı. İlmek sanki lehimlenmişti... İnce çelik halatın kıvrımları Mısırlının arkasındaki duvara çarparak, şıngırdıyordu. Bunun diğer ucu da tavandaki kirişlerden birine takılmıştı....

El Moulk birdenbire küfretmeğe başladı. Ömrümde böyle yakası açılmadık küfürler hiç duymamıştım... Bu iğrenç selin arkası gelmiyordu âdeta. Mısırlının tiz sesi iyice yükselmişti. Adaleleri gergin yumruklarını sallıyor, tasma takılı bir köpek gibi homurdanıyordu.

Talbot, «Rica ederim, susun!» diye bağırdı.

Mısırlı, sarı gözlerini ona dikti. «Ha! O beni giyotine göndereceklerini sanıyor, değil mi?» Artık El Moulk hem haykırıyor, hem de göğsünü yumrukluyordu. «Yakında ne olacağını anlayacak! Onun yüzüne tüküreceğim ben! Hattâ...»

— «Susmanızı rica edeceğim!»

— «Susmıyacağım! Susmıyacağım! Ona göstereceğim! İyi

bir ders vereceğim!» Çelik, El Moulk'un boynunu acıtmıştı. Halatı yakalıyarak, divanın üzerinde çırpınmağa devam etti. «Beni bundan kurtarmıyacak mısınız? Boynumda bu iğrenç şeyle bir köpek gibi oturacak mıyım? Ha? Burada böyle oturacak mıyım? Bana bunu da mı yapacaksınız? Söyleyin! Ha bunu da mı yapacaksınız? Size söylüyorum. Buraya bak pis köpek...»

Talbot'un yüzü birdenbire kıpkırmızı kesildi. Müfettiş, sâkin bir tavırla, «Çeliğin ucu lehimlenmiş, Mr. El Moulk,» diye cevap verdi. «Halatın çıkarılması için kesilmesi lâzım. Bir iki usta çağırttım. Neredeyse gelirler. Biraz sabrederseniz, yakında kurtulursunuz.»

El Moulk, inledi. «Bileklerim... Ah, zavallı bileklerim... Ayaklarım... Hâlâ ayakta duramıyorum... O köpek! Ah o...»

Mısırlı, sendeleyerek ayağa kalkmağa çalışırken, Bencolin huşunetle, «Yerdeki kapağa dikkat edin!» diye bağırdı. El Moulk irkilerek, yerine oturdu. Yine olduğu yerde büzülmüştü.

Arkadaşım, benim daha evvel farkettiğim, yerdeki o kapağa bakıyordu. Bu divanın bir iki adım ötesindeydi. Çift kanatlı, hemen hemen bir metre boyunda bir şeydi bu. Her iki kanatta da birer halka vardı. Bunlara, uzun birçubuktakılmıştı. Uçları döşemeye değen bu tahta, kapağı kapalı tutuyordu. Aslında kapak pek ince ve çürüktü...

Bencolin, «Bunun üzerine bastığınız takdirde,» diye ilâve etti. «Hemen aşağıdaki odaya iniverirsiniz!.. Jeff uyanmış!» Mütebessim bir çehreyle yaklaştı. Omuzumu tutarak, beni hafifçe sarstı. «Dostum, neyse ki kafan pek kalın. Teddy, çok kuvvetli değil. Onun için şişi başına iyice indiremedi. Buna rağmen kafama böyle bir darbe yemeği istemezdim. Al, şu içkiyi iç... Nasılsın? Biraz iyisin ya?»

Uzattığı cep şişesini aldım. «İyiyim... Fakat başım... Yarabbi! Yardım et de kalkayım, Bencolin.»

Ben sendeleyerek, ayağa kalkarken arkadaşım, «Şunu itiraf edeyim, Jeff,» diye mırıldandı. «Doğrusu bu gece sana baş rolü vermek niyetinde değildim. Sen Graffin'le meşgul olacaktın. Başının derde gireceğini de pek sanmıyordum. Emin ol, senin bu kapıdan girip mumu yaktığını görünce fena halde şaşırdım... Âdeta ecel terleri döktüm...»

— «Beni gördün mü?»

— «Tabiî... Talbot'la ben saatlerdir tavan arasındaydık... Bekliyorduk. Senin böyle ortaya çıkman yüzünden plânımız neredeyse alt üst olacaktı... Neyse...»

Ben acı acı, «Tabiî sen gizli odanın nerede olduğunu biliyordun,» dedim.

Talbot, alnını kuruladı. «Mahvolmamıza ramak kalmıştı. Tavan arasında iki kişinin dolaştığını duyunca... Yarabbi! Sizin de bu işe karışacağınız hiç aklıma gelmemişti. Karanlıkta kimi yakalıyacağımızı bilemedik... Onun için de mecburen bekledik...» Hafif bir hayretle etrafına bakındı. «Demek burası tam o büyük odanın üstünde... Buna rağmen yine de anlıyamadığım...»

Bencolin, usulca mırıldandı. «Buraya gelin...» Yerdeki kapağın yanına diz çöktü. Parmağını halkalardan birine sokarak, o ince tahta çubuğu usulca çekti. Sonra da kapağın çift kanatlarını açtı. «Şimdi aşağıya bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin.»

Talbot'la ben kenara kadar gittik. El Moulk bile daldığı düşüncelerden uyanmıştı. Homurdanarak, aşağıya bakmağa çalıştı.

Yedi sekiz metre aşağıda, solda yeşil lâmbalı masa vardı. Graffin'in kabak kafası hâlâ o sönük ışıkta parlıyordu. Adam, devrilmiş olan viski şişesinin yanında horlamaktaydı.

Bencolin, kanatları kapayıp, çubuğu halkalara geçirdi. «Size de söylediğim gibi kapıların kitli olmasına, uşakların tetikte beklemesine rağmen, istediği zaman daireye giren ve hediyeler bırakan bu görünmeyen adamın hikâyesi beni başından beri alâkadar ediyordu. Tabiî evvelâ duvarlardan birinde gizli bir kapı olduğunu sandım. Sonra hediyelerin daima bir yere bırakıldığını duydum... Bunları her zaman ortadaki masada buluyorlardı. Kapıda, yatak odalarından birinde veya başka bir yerde değil... Daima masanın üzerinde... Mesele meydandaydı. Jack Ketch o masadan başka bir yere erişemiyordu. O halde... Adam bunları yukarıdan atıyordu. Masanın üzerine bırakılan hediyelerin nasıl şeyler olduğunu hatırlayınca...»

Hâlâ kapağın yanında, diz çökmüş vaziyette duruyordu. Başını kaldırarak bana baktı. «Sana söylediklerimi hatırlıyor musun, Jeff? Masada bulunan hediyelerin hususiyetlerinden bahsediyordum... Bunların hepsi de sağlam, kırılmıyacak şeylerdi... Kitaplar... Tahtadan oyulmuş bir bebek... Bir kangal ip... Fakat kırılabilecek, iğrilecek, nazik ve ince şeyler postayla gönderiliyordu. Bunun sebebi de aşikârdı. Zira bu hediyeler yukarıdan atıldıkları takdirde ya kırılacak, ya da eğrilip büğrülüp, belki de vaziyetin meydana çıkmasına sebep olacaklar-

dı... Evet... Jack Ketch'in hediyelerini görünmeden yukarıdan atıverdiğinden emindim.»

Talbot, atıldı. «O halde bugün öğleden sonra aşağıda, nâdir bulunan "bilmem ne" pirincini tutturduğunuz, merdiven getirip, lâmbalara bakmağa çıktığınız zaman...»

— «Tavanı tetkik ediyordum... Kapak, ustalıkla boyanmış.. Büyük bir kurnazlıkla gizlenmiş bu. Onun için farketmek de kolay değil... Fakat mantığım bana orada bir kapak olması lâzım geldiğini söylüyordu. Kapağı bulduktan sonra bu gizli odayı keşfetmek güç olmadı... Tabiî size neyi aradığımı söyleyemezdim. Zira Sir John'dan şüphe etmeğe başlamıştım. Onun, gizli odayı keşfettiğimi anlaması müthiş bir felâkete sebep olurdu. Dikkatli davranmama rağmen aşağıda yine de bir hayli sıkıntılı anlar geçirdi. Hareketlerini hatırlarsanız, ne demek istediğimi anlarsınız.»

Talbot, ellerini ceplerine sokarak, şaşkın şaşkın başını salladı. «Ondan şüphe etmeğe mi başlamıştınız? Halbuki, o aklıma bile gelmezdi... Şüpheleneceğim en son insan oydu...»

Bencolin, sert bir tavırla Müfettişin sözünü kesti. «Saçma! Sir John'un suçlu olduğu o kadar aşikârdı ki! Bunun hemen farkına varmamanıza şaştım... Müfettiş Talbot, Sir John her adımda bir hatâ yaptı! Tabiî bir müddet vakanın bazı cepheleri beni şaşırttı. Zira o sırada bizim akılsız Teddy'le henüz karşılaşmamıştım. Fakat Teddy, ortaya çıkar çıkmaz bütün o korkunç hâdiseler silsilesi bir anda aydınlandı.»

Talbot, «Ben hâlâ bir şey anlamış değilim...» diye homurdandı. «Hele Sir John'un hareketlerinin insanın şüphesini uyandıracak gibi oluşu...»

Bencolin, daha evvel Sir John'un oturduğu sandalyeye yerleşti. Bir an orada sessiz sedasız oturdu. Sinirli parmaklarıyla şakaklarındaki ak saçları karıştırıyordu.

Birdenbire, «Pekâlâ...» dedi. «O halde bırakın size kaatilin takip ettiği yolu anlatayım... Bundan, sanki caninin kim olduğunu bilmiyormuşuz gibi bahsedeceğim... İşte o zaman hâdiselerin aralarındaki gizli bağları göreceksiniz...

«Hikâyenin mühim bir kısmını biliyorsunuz. Onun için ben konuşurken siz de teferruatı hatırlayın... Jack Ketch'in, seneler önce intihar eden "Keane" i çok seven biri olduğu belliydi. O dikkatle yapılan kindar plân... Bu intikam düşkünlüğü. . Bu işi "Keane" in alelâde bir arkadaşı yapamazdı. Bu intikam öy-

le basit bir şey değildi... İşin içine bir akraba karışmıştı. Jack Ketch, tıpkı bir kaplan gibi kan kokusu almıştı. "Keane" e kötülük edenlerin cezasını bulmalarını istiyordu.

«Jack Ketch, uzun seneler boyunca Keane'in yasını tuttuktan sonra hakikati öğrenmişti... Zaten genç adamın ölümü kendisini iyice sarsmıştı. Keane, her şeyiydi onun. Bütün sevgisi, ümitleri ve istikbalden bekledikleri Keane'le birlikte ölmüştü. İşin içyüzünü öğrenince kendinden geçti âdeta. Bu hâdisenin acısı ağır ağır içine çöktü, kalbini delice bir kin kemirmeğe başladı, sessiz bir ısrar ve ateşle Allaha intikam için yalvardı.»

Nezam El Moulk, tiz bir sesle, «Susun!» diye haykırdı. «Böyle konuşmayın!» Mısırlı, boynundaki çelik halatı yokluyordu. Yüz adaleleri tekallüs etmiş, dudakları gerilerek dişleri ortaya çıkmıştı.

Çelik halat tıkırdadı... Gözlerimizin önünde Sir John Landervorne'un kül rengi, sert çehresi belirdi... Burun delikleri titreşiyordu... O buz gibi bakışlı gözlerde çılgınca bir pırıltı vardı. Onun o ince, uzun beyaz ellerinin pençe halini aldığını görür gibiydim.

— «Jack Ketch, bu katta gizli bir daire bulunduğunu öğrenmişti. Kafasında, fevkalâde bir plân yaptı... Teferruatlı, girift ve fevkalâde bir plân... Geceleri bunu düşünüp kendi kendisine gülüyordu... Aylardan beri kurbanına işkence ediyordu; şimdi, Keane'in ölüm yıldönümünde harekete geçecekti. Onun El Moulk'la ahbap olduğunu tahmin ettik... Jack Ketch'in, El Moulk'u kulüpten çıkarıp, binanın arkasına çektiğini de biliyoruz. Bu doğru değil mi, dostum?»

Mısırlı, homurdandı. «Bana... Bana... Jack Ketch'i buradan seyredeceğimizi söyledi. O kapaktan haberim yoktu. Bana bundan o bahsetti. Buraya çıktık ve...»

— «Saat kaçta oldu bu?»

— «Yediyi biraz geçe... Yediyi çeyrek veya yirmi geçe... O kadar da dostça bir tavır takınmıştı ki! Şoförüme, beni geçitte beklemesini söyledim... Hayır hayır, bunu Smail'e o tembih etti. Ben böyle bir şey yapmadım. Daha doğrusu ben Smail'i yollamak istiyordum. Fakat o, "Hayır," dedi. Beni buraya çıkardı. Sonra da birdenbire —gülümsedi ve— Smail'e ne oldu? Neden gelmedi o?...»

— «Smail öldü... Jack Ketch'in plânının tatbiki için şoförün ortadan kalkması lâzımdı. Kaatil, sizin icabınıza baktıktan

sonra tekrar usulca aşağıya indi. Smail, o sisli geçitte bekliyordu... Kısa kılıçla bir kaç darbe... Tamam...»

Bencolin, bize döndü. «Artık onun neden bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu anladınız mı? O muntazam ve itinalı plânına göre, Jack Ketch değil de, başka birinin arabayı alıp götürmesi lâzımdı. Otomobil, geçitte kaldığı takdirde herkes Nezam El Moulk'un nereye gittiğini anlayacaktı... Yeşil arabanın götürülmesi şarttı... İşte o zaman Jack Ketch'in plânları alt üst oldu! Kaatil, yardımcısının arabayı kulüpten çok uzaklarda, tenha bir sokağa götürüp bırakmasını istiyordu...

«Beyler, arabaya bakar bakmaz, kaatilin yardakcısı olduğunu anladım... Jack Ketch, belki deliydi, ama onun deliliğinde yine bir mantık vardı. O, bir şoförün üniformasındaki sırma püskülleri ve cam düğmeleri kesip almaz, parlak nikel tabancaları ve süslü, bayağı altın saatleri çalmaz ve sırf elmas taklidi yüzüğü çıkarabilmek için kurbanının parmaklarını parçalamazdı... Jack Ketch'inki böyle bir çılgınlık değildi... Adam, arabayı kulübe getirmezdi... Daha da mühimi... Jack Ketch ölü şoförün yanına geçip, direksiyonu kullanmağa başladığı zaman dışarıdan bakanlar tarafından görülmiyecek kadar ufak tefek bir adam değildi...»

Bencolin, usulca sandalyenin yanına vurdu. «Şimdi... Gördüğümüz kimseler arasında parlak madenden yapılmış şeyler karşısında deliye dönen kimdi? parlamadığı, süsülü olmadığı için kıymetli plâtin sigara tabakasına aldırmayarak, ışıltısıyla göz kamaştıran ucuz saati kim çalabilirdi? Kim sırma püsküllere meraklıydı? O arabayı kullanırken ölü şoförün iri cüssesi dolayısiyle görülmiyecek kadar ufak tefek olan kimdi?... Bugün koridorda Teddy'le karşılaşır karşılaşmaz, Jack Ketch'in yardımcısının kim olduğunu anladım...»

Talbot, başını sallayarak, acı acı, «Anlaşılıyor...» dedi. «Aşikâr... Fakat bugün Mr. El Moulk'un odasındayken fena halde korkup, haykırarak dışarı fırladı...»

Bencolin, cevap verdi. «Teddy, ganimeti iade ediyordu. Zira Jack Ketch, bunu emretmişti. O parlak şeylerin çalınması katilin plânına dahil değildi. Adam titiz ve dikkatliydi... Evet, Jack Ketch böyle bir insandı. Bu yüzden Teddy, sırma püskülleri, tabancayı, saati iade etmek zorunda kaldı... Tabiî, bunları görür görmez vaziyeti anladım...»

Talbot, «Onları görür görmez vaziyeti anladınız mı?» diye haykırdı. «Allah aşkına nasıl?»

— «Tozdan, dostum... Kömür tozundan!» Bencolin, aksileşmişti. «Kırmızı eşarbın üzerindeki kömür tozunun farkına varamadınız mı? Teddy bunları kendi mendiline sararak, kömür tenekesinin dibine saklamıştı... Ha, aklıma gelmişken. O sigarayı içen de Teddy'di tabiî. Onun sigara ve sigara içmeğe ne kadar meraklı olduğunu biliyorsunuz...»

— «Fakat o kitap? "Güzel Sanatlardan Biri Olan Cinayet"? Herhalde onu da Teddy okumuyordu...»

— «Tabiî okumuyordu! Bu Sir John'un işiydi sanırım. Teddy meselesini anlıyacağımızdan korkuyordu. Bu yüzden Jeff arkasını döner dönmez o da masada bulduğu bu kitabı açıverdi... Hatırlarsanız, biz hepimiz içerideydik... Evet... Kitabı Sir John açtı ve sonra da Jeff'e bunu gösterdi. Söylediğim gibi, kitabı okuyan yoktu. Zira henüz sahifeleri bile kesilmemişti.»

— «O halde, Teddy daireye sırf çaldığı şeyleri iade etmek için girmişti... Onun bir şeyden korktuğu da yoktu.»

Bencolin, bir kahkaha attı. Rob dö şambrının cebinden bir sigara çıkararak, müstehzi nazarlarla buna baktı. «Bilâkis, Müfettiş Talbot! Teddy'nin ödü patladı. Müthiş korktu o. Teddy, odaya girerek, şömineyi yaktı. Kömür tenekesine sakladığı "ganimeti" çıkardı. El Moulk'un sigaralarından birini yakarak, çekmeyi açtı...

«Onun ne gördüğünü hatırlıyor musunuz? Çekmede, tam önünde Smail'in koskocaman bir resmi vardı. Teddy, yavaş yavaş rüyalarına girmeğe başlayan adamla âdeta gözgöze geldi. Smail, çekmeden ona bakıyordu. Bir gece evvel, sırf ölünün eşyalarını çalmak için arabayı kullanmağa razı olmuştu. O ara cesareti de vardı. Fakat ertesi gün, bütün cesareti kırılmış, vicdan azabı çekmeğe de başlamıştı. O fotoğrafı görünce, kendisini itham eden bir hortlakla karşılaşmış gibi oldu. Tam çaldığı şeyleri geri getirdiği sırada, çekmeden o hayalet fırlamıştı... Mezar kaçkını bir hortlak mıydı bu?

«Çığlıklar atarak, dışarı kaçtı. Koridorda karşısına çıkan Sir John ne olduğunu anladı tabiî.. Bilmem farkına vardınız mı Sir John, guya Teddy'e ne gördüğünü söyletmeğe çalışıyordu ama aslında parmaklarını onun omuzlarına batırmıştı. Yardımcısına susmasını ihtar ediyordu... Tabiî Teddy'nin konuşamıyacak kadar korkmuş olduğunu da biliyordu...»

Bencolin, sigarasını yakmak için arkasına yaslanırken, Teddy'nin o gece odamda söylediklerini hatırladım. «Yukarıya bana doğru bakıyordu! Yukarıya bakıyordu...»

XIX. NİHAYET KAPAK AÇILIYOR

Bencolin, omzunu silkerek, «Bunun üzerinde fazla durmayalım...» diye mırıldandı. «Fakat herhalde o geri zekâlı zavallının bütün plânı alt üst ettiğini anladınız. Ona arabayı alıp, uzaklarda bir yere götürmesi ve oraya bırakması tembih edilmişti. Zannedersem Teddy'nin bütün ideali, bütün arzusu bir otomobil sahibi olmaktı. Araba kullanmağa bayılıyordu o! Bu yüzden bir ölünün yanında oturmağa bile razıydı... Evet, Minerva'yı kullanmak için her şeyi göze almıştı. Delice bir sevinç ve neşeyle Londrada dolaşmağa çıktı... Şimdi meseleyi anladınız mı?»

Talbot; sordu. «Fakat Teddy arabayı neden geri getirdi?»

Ben hâlâ Teddy'le yaptığım konuşmayı düşünüyordum. «Bu sualin cevabını verebileceğimi sanıyorum,» diye söze karıştım. «Ben bu gece Teddy'le konuştum. Zavallının aklı bir şeye takılmıştı. Durmadan, "Beni nereye gönderirlerse göndersinler, daima döner dolaşır ve buraya gelirim..." diyordu. Bu hususta ısrar ediyordu nedense...»

Bencolin, başını salladı. «Herhalde... Bu sabit bir fikir olmalı... Tabiî Jack Ketch ona bu yüzden bir hayli çattı... O sahneyi gözlerinizin önüne getirin... O zavallı aptal, hem korkmuş ve hem sevinmişti, sise aldırmadan arabayı hızla sürüyordu... Onun trafik işaretlerine dikkat etmediğini hatırlıyorsunuz değil mi? Bir bakıma yine talihi vardı. Sokaklar o kadar sisliydi ki, uzaktan bakanlar arabayı iri yarı zenci şoförün kullandığını sanıyorlardı. Otomobile ancak — Jeff gibi — dikkatle, yakından bakıldığı zaman bir anormallik olduğu anlaşılmaktaydı. Teddy, yine sis sayesinde, kulübün önünde arabadan kimseye gözükmeden indi ve usulca kaçtı... Ha, aklıma gelmişken, Jeff... Sana otomobilin ön kısmının çok dar olduğundan bahsettim. Buna dikkatini çektim. Bu şoför için rahatsız bir şeydi ama Teddy'nin kısacık bacaklarına da çok uygundu... Neyse... Dediğim gibi Jack Ketch'in plânının zayıf tarafı buydu. Adam, yardımcısının delice hareketlerini hesaba katmamıştı. Herhalde biz Pall Mall'de

yeşil arabayı kovalarken katil de bir hayli ter döktü... Hoş, Sir John da bir hayli şaşırmıştı ...a»

Talbot, homurdandı. «Sir John! Sir John! Pekâlâ buraya kadar anlattıklarınızı kabul edelim... Fakat ortada Sir John'ın Jack Ketch olduğunu gösterecek hiç bir delil yoktu. Evet, belki Teddy'nin omuzlarını sıkıca tuttu ama ne çıkar? Bu öyle mühim bir şey mi?... Sonra Mr. Marle'in arkasını döndüğü sırada kitabı açtığına dair elinizde bir delil yok... En ufak bir delil bile yok! Jack Ketch'in Sir John'dan başkası olmadığını nasıl anlıyabilirdiniz?»

Bencolin düşünceli bir tavırla, «Evvelâ...» diye mırıldandı. «Katilin sizi tanımasından şüphelendim?»

— «Beni tanımasından mı?»

— «Evet. Katil, Nezam El Moulk'un "Mahvolmuşlar sokağı" nda asıldığını haber vermek için Vine'daki karakola telefon etmişti... Bu konuşma hepimiz tiyatroda olduğumuz sırada yapılmıştı... İşin garip tarafı katilin **Müfettiş Talbot**'la konuşmakta ısrar etmesiydi. Karakoldan herhangi bir memurla değil, bilhassa Müfettiş Talbot'la... Bunu bize siz, kendiniz, söylediniz.

«Bu vaziyet beni bir hayli şaşırttı. Londra'da kaç kişi oturdukları semte bakan karakolun başındaki Müfettişin ismini bilir? Jeff, sen New York'tayken bunu bilir miydin? Ya Paris'te? Bunu ben bile bilmiyorum?... Sonradan katilin kulüpten biri olduğuna karar verdik. Üstelik katil Londra polisini gayet iyi tanıyordu... Pekâlâ, "Cehennem Kulübün" de oturanların arasında böyle biri var mıydı? Vine sokağındaki Müfettişin adını kim katî surette biliyordu? Sir John Landervorne tabiî. Hattâ adam, şoförün katledilmesinden sonra Vine sokağına telefon etmek istemiş, o arada Müfettiş Talbot'la konuşacağını da söylemişti!

«Buna rağmen şüphelerim henüz belirli bir hal almamıştı... Sonra birdenbire o tahta bebeğin salondaki oyuncak darağacına, Sir John, Müfettiş Talbot'u çağırmak için karakola telefon ederken asıldığını hatırladım... Bu bebeği, sicimin ucundaki ilmeğe asan muhakkak katildi. Zira tahta biblo en son El Moulk'un elinde görülmüştü...»

El Moulk birdenbire köşeden, «Bebeği ona gösterdim!» diye haykırdı. «Tahta bebeği ona gösterdim! Onunla buluşup, buraya çıktıktan sonra bibloyu ona gösterdim! Hemen elimden aldı...!»

— «Tabiî... Şimdi biraz geriye gidelim. Olanları hatırlamağa çalışın. Saat altıda salondan çıkarken oyuncak darağacını da

dolaba koymuştuk. Biri bunu dolaptan çıkararak, masanın ortasına yerleştirdi. Bebeği de astı... Peki **oyuncak darağacının dolapta olduğunu kimler biliyordu?** Sadece üç kişi! Oyuncak darağacının nerede olduğundan sadece üç kişinin haberi vardı! Senin Jeff, benim ve Sir John'ın... Şoförün ölümünden sonra görülmeden salona girme fırsatı kimin eline geçti? Sir John'ın.., Adam, Vine sokağındaki karakola telefon etmek ve Müfettiş Talbot'u getirtmek istemişti... Bunu kendisi teklif etmişti. Çünkü...»

Talbot, Bencolin'in cümlesini tamamladı. «Çünkü telefon salonun kapısının tam karşısındaydı.»

— «Tamam! Bu yüzden kendi kendime şu suali sordum: "Diğer telefonu da Sir John etmiş olabilir mi? El Moulk'un tuzağa düştüğünü o mu bildirdi?" Bunun kabil olduğunu hemen anladım. Zira tiyatroda koltuklarımız yanyana değildi. Sir John, temsil sırasında usulca dışarı çıkıp, kimseye gözükmeden umumi telefonlardan birine gitmiş olabilirdi... Alâ... O halde Sir John, El Moulk'u arabasından çıkarmış olabilir miydi?.. El Moulk'un sadece blokun etrafında dolaştığını ve şoförün de kulüpten ayrıldıktan yirmi dakika sonra öldürüldüğünü anlayınca...»

O akşam yemeğe gitmek için salonda oturup Sir John'la Bencolin'i beklediğimi hatırladım. El Moulk, yediyi bir kaç dakika geçe kulüpten çıkmış Sir John ise ancak yarım saat sonra gelebilmişti...

Bencolin, esneyerek, «Benimle aynı fikirde olduğun anlaşılıyor, Jeff,» dedi. «Tabiî... Sir John, El Moulk'u geçitte buldu. Onu yukarı çıkarttıktan sonra, şoförü öldürdü. Teddy'i arabayla göndererek, bizim yanımıza geldi. Artık bunu biliyoruz... Aslında Sir John'ın cinayet saatinde başka yerde olduğunu ispat etmesi imkânsızdı. Mühim bir hâdise cereyan edeceği sırada Sir John muhakkak ortadan kayboluyordu... Bugün öğleden sonra yine ortada yoktu. Zira Miss Colette Laverne'e gitmişti. Tevekkeli kadını Scotland Yard'dan olduğuna ikna etmedi. Colette Laverne gibi herşeyden ve herkesden şüphelenen bir kadını kolayca kandırdı! Herhalde ona eski resmî kâğıtlarını gösterdi. Müdür muavininin kendisini almağa gelmesi muhakkak Miss Laverne'ün pek hoşuna gitti... Bunu hiç düşündünüz mü? Bronson'un katılmış çehresindeki o derin hayret ifadesinin sebebini anlamağa çalıştınız mı? Bronson, Sir John'ı tanıyordu tabiî. Eski Müdür muavininin tabancasını çekip karşısına dikildiğini görünce...» Bencolin omzunu silkti.

— «Fakat bugün öğleden sonra, Miss Laverne'e telefon edilmiş... Onunla El Moulk konuşmuş...»

Bencolin, bir sual sorarmış gibi Mısırlıya baktı.

Adam, «Bana zorla telefon ettirdi...» diye homurdandı. «Evet, ne demek istediğinizi biliyorum! Bana zorla telefon ettirdi! Colette'e emniyette olduğumu, bir detektifin uğrayıp kendisini alacağını söyledim... "Ben mahsus ortadan kaybolmuş gibi yaptım," dedim. "Saklanmağı doğru buldum. Scotland Yard'dakilerden de korkma. Onlar bana yardım ediyorlar!" »

Talbot, sordu. «Ona, Scotland Yard'a gittiğini herkese söylemesini de tembih ettiniz mi?»

— «Evet! Evet! Böyle söylemesini, o zaman katilin izimizi bulamıyacağını anlattım. Sonra, "Sen buraya gel," dedim. "Scotland Yard'ın yardımıyla katili yakalıyacağız..." »

— «Fakat nereden telefon ettiniz?»

Talbot söze karıştı:

Bencolin, söze karıştı. «Bu enteresan daireyi dolaştığımız zaman, size nereden telefon ettiklerini de gösteririm. Burada pek eski bir telefon var. Aşağıya, El Moulk'un odasındaki telefona baklı... Herhalde bunu Lord Rayle, bu dairede âlemler tertip ettiği zaman kullanıyorlardı.. Aşağıdaki telefon bozulmadığı müddetçe buradaki de çalışıyor... Jack Ketch de bu dairedeki telefonu rahatça kullandı. Zira şüpheci Matmazel Laverne, nereden telefon edildiğini öğrenmeğe kalkabilirdi. Kadın böyle bir şey yaptığı takdirde kendisine "Cehennem Kulübü" nden telefon edildiği söylenecek, o zaman Colette Laverne'ün son şüpheleri de zail olacaktı...»

Kısa bir sessizlik oldu. Bencolin, yere bakıyordu. Nihayet, «Tabiî bazı teferruatı öğrenmemiz lâzım...» diye içini çekti. «Şimdiki halde tahminlerde bulunabilirim. Muhakkak ki Graffin'le Sir John'un oğlu harpte aynı birlikteydiler. Hatırladığıma göre, genç Landervorne'un uçağı harbin sonlarına doğru düşman tarafından düşürüldü... Delikanlının öldüğü bildirildi... Graffin ise aynı günlerde ordudan kovuldu... Her ne hal ise... Adam, John Landervorne'u iyi tanıyordu.. Harbin sonunda her ikisi de Paris'te ortaya çıktılar. Daha doğrusu John Landervorne oradaki hastahanelerden birine yatırılmıştı... Hem Graffin, hem de John Landervorne, El Moulk'la tanıştı. Bilhassa John Landervorne'un eski Mısıra karşı bir alâka duyması bu dostluğa sebep oldu... Genç adamın "Keane" adıyla yazdığı kitabı hatırlıyorsunuz...»

Bencolin, birdenbire sustu. Bunun sebebini anlıyamadım. Hepimiz de duvarın dibine büzülmüş olan El Moulk'un kendisinin de bu sözleri dinlediğini unutmuştuk. Talbot, bir aksilik olduğunu hissetmişti sanırım.

Telâşla, «Sir John bu gizli daireyi nasıl öğrendi dersiniz?» diye sordu.

— «Herhalde Teddy'den... Kulüpte dolaşmağa meraklı olan Teddy, gizli kapıyı bulmuş olabilir... Tabiî bu hususta katî bir şey söyleyemem.»

Talbot, başını salladı. «Son bir sual... Mr. Dallings'in siste dolaştığı gece gördüğü gölge...»

Bencolin, «Bunun ne olduğunu,» dedi. «Oyuncak darağacını gördüğünüz zaman anlamalıydınız... Şöminedeki alevler yüzünden duvara vuran gölgeyi hatırlıyor musunuz? Heyulâ gibi bir darağacının gölgesiydi bu. Dallings'de aynı şeyi gördü. Gölge, pencerelerden birindeki perdeye vurmuştu. Biri parmaklarını basamakların üzerinde dolaştırıyordu...» Arkadaşım, öne doğru eğildi. «Müfettiş Talbot, bu hâdise de Jack Ketch'in Sir John olduğunu gösteriyordu. Dallings o gölgeyi burada görmüştü. Bunu anlamalıydınız... Darağacı gölgesi ilk kat pencerelerinden birine vurmuştu... Arkadaki geçide bakan dairenin penceresine... Kulübün ilk katında, arka tarafta Sir John'un dairesi olduğunu söylememe bilmem lüzum var mı?»

— «Yarabbi! Eğer bunu başında anlasaydık...»

— «O zaman her şeyi öğrenmiş olurdunuz!» Bencolin, müstehzi bir tavırla arkasına yaslandı. «Evet... Bu maceranın can alacak noktası da buydu zaten... Sir John, gece geç vakitlere kadar oturuyor, eliyle yaptığı oyuncağa bakıyor, neşeyle gülüyordu... O kartvizitleri hazırlarken de aynı cehennemî neşeye kapılmıştı sanırım...

«O gölge yüzünden Sir John'un katil olduğuna iyice kanaat getirdim. Sonra — bu da çok mühim bir noktaydı — kulüpte kalanlar arasında yalnız onun dairesinin ayrı bir hususiyeti vardı. Sir Joh'un odası da arka merdivene açılıyordu. Yalnız o, hiç kimseye gözükmeden bu gizli daireye çıkabilirdi... O merdiven, Sir John'un hususi merdiveni sayılabilirdi. O da istediği zaman o basamaklardan inip çıkıyordu.»

Ben, atıldım. «Bir nokta daha var. Meçhul bir şahıs, gece saat birden sonra Matmazel Laverne'ün kapısına vurarak, eşiğe bir kart bırakmış...»

Arkadaşım, «Bu Teddy'di sanırım,» diye cevap verdi. «Eğer

yanılmıyorsam, kartvizitin kenarında bir kan lekesi vardı. Herhalde bu, Teddy, şoförün yanında otururken oldu... Galiba Sir John, Teddy'e o kartı daha evvel kapıya bırakmasını tembih etti. Yani, Teddy, arabayı tenha bir sokakta bırakacak, sonra da Matmazel Laverne'ün evine gidecekti. Fakat Teddy, otomobille dolaşmanın verdiği zevk ve heyecan yüzünden bunu unuttu. Arabayı gece yarısı "Cehennem" e getirdikten sonra Jack Ketch'in verdiği bu vazifeyi hatırladı. Sokağa fırlayarak, bu işi de yapmağa çalıştı. Yine şansı vardı, Mount sokağına giderken yolda kimseye rastlamadı. Zira Teddy'i bir gören bir daha kolay kolay unutmaz. Tabiî daha önce kanlı ellerini yıkamış, lekeli elbiselerini değiştirmişti. Yoksa o kılıkta Londra sokaklarında dolaşamazdı.»

Talbot, homurdandı. «Bir çocuk! Yarabbi! Bütün bunları bir çocuk yapsın...»

Bencolin hiddetle, «Teddy çocuk değil!» dedi. «Boyu posu sizi aldatmasın! Otuz yaşında var o. Hattâ belki daha da büyük. Boyu ancak 1.35... Fakat bu arabanın ön kısmına sıkışıp, direksiyon kullanması için kâfiydi... Harb sırasında bir şoförle tanıştım... Can kurtaran arabalarından birinin şoförüyle... Boyu yetişmediği için ön camdan dışarısını zorlukla görürdü. Buna rağmen bombardımanda delik deşik olmuş yollardan hızla geçer ve bir tek kaza da yapmazdı. (*) O şoförü hatırlamam işime yaradı. Jack Ketch'in öyle bir yardımcısı olabileceğini düşündüm.»

Elleriyle gözlerini oğuşturdu. «Sizi, katilin takip ettiği bu uzun ve inişli yokuşlu yoldan geçirdim, beyler. Hâdiselerin birbirlerine nasıl bağlandığını göstermeğe çalıştım... Nihayet hakikate eriştiniz. Hakikat de rastladığımız diğer şeylerden farksızdır... Bu korkunç macera iki kişinin hayatına mal oldu. Jack Ketch'le hiç bir ilişiği olmayan zavallı bir detektifle, şimdi mezarda uyuklayan iri yarı zenci şoförün hayatına... Artık biz de filmleri taklit ederek, "Kalpleri yıkanmış, ruhları temizlenmiş olan Mr. El Moulk'la güzel sevgilisi el ele batmakta olan güneşe doğru yürüdüler. Her ikisinin de kalbinde..." »

Başını ağır ağır çevirdi. Yüzünde düşünceli ve korkunç bir tebessüm belirmişti.

«Belki böyle yürüyebileceksiniz ama ondan sonra birinizi yalan yere şahadet yüzünden hapse attıracağım... Birinizi de ci-

---

(*) Teğmen C. S. Melisse'in J. Memoires de la Grande Guerre» adlı kitabında bundan bahsedilmektedir.

nayet suçundan giyotine yollayacağım.»

Ağır ağır ayağa kalktı. O âni ve buz gibi sessizlikte sadece sandalyesinin hafif gürültüsü duyuldu, işte o kadar. Bencolin'in çizgileri derinleşmiş çenesine hafif bir gölge düşmüştü. O simsiyah robdö şambrıyla sırmalı kara perdelerin önünde havaya yükseliyormuş gibi bir tesir bırakıyordu. Gaz lâmbalarından süzülen ışıkta siyah kadifeye vuran dev gibi gölgenin başı şeytanın kafasına benziyordu. Sanki başının iki yanında küçük, sivri birer boynuz vardı. Bencolin, şakaklarına doğru yükselen kaşlarını iyice çatmıştı. Gözlerinde garip bir pırıltı vardı...

El Moulk, divanda büzülmüş kalmıştı. Âdeta donmuş gibiydi. Sonra yavaş yavaş gözlerinde bir zafer ışıltısı belirdi.

Mısırlı, usulca, «Öyle mi dersiniz?» diye sordu. «Öyle mi sanıyorsunuz?»

Bencolin, sanki onun sözlerini duymamış gibi konuşmasına devam etti. «Sir John Landervorne o çelik ilmeği boynunuza takmıştı. Zannedersem barsaklarınızı deştikten sonra sizi şu kapağın üzerinde yürütecekti. Kapağa basacak ve aşağı düşecektiniz... Aşağı! Anlıyor musunuz? Birdenbire altı metre aşağı düşecektiniz ve o çelik halat boynunuzu kırıverecekti... Sir John sizi öyle asılmış vaziyette bırakacaktı... Tabiî o arada, bu dairedeki bütün delilleri, ip uçlarını ortadan kaldıracaktı... Biz, sizi o halde bulacaktık... Asılmış vaziyette...» Başını salladı. «Benim, sizin için düşündüğüm ölüm tarzı bu kadar enteresan değil. Maamafih neticenin yine aynı olacağı muhakkak. Kızıl Dul da boyunlara meraklıdır, dostum... O da çelik halat gibi, kaatillerin boyunlarının icabına bakar. Hem de çabucak... Meslek hayatımda hiçbir kaatil elimden kurtulmadı. Duyuyor musunuz? Kurtulmadı...» Bencolin'in sesi hâlâ yumuşaktı... Zehirli, kindar bir yumuşaklıktı bu. «Sizi kurtarmak için çırpınmamın sebebi buydu, dostum. Bu yüzden bu tahkikata karıştım... Jack Ketch'in elinden sağ salim kurtulmanız için her çareye başvurdum. Sizi Paris'e götürmek istiyordum... Orada bir sabah şafak vakti dışarı çıkacak ve bildiğimiz, nâzik bir berbere gideceksiniz .. O sizin ensenizi dikkatle traş edecekti...»

El Moulk, titriyordu. Fakat bunun sebebi korku değil çılgınca bir zafer hissiydi. Kangal halindeki çelik halatın kıvrımları duvara çarpıp, tıkırdıyordu. Mısırlının sarı gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Divanın üzerinde, sanki bir sürü kol ve bacağı varmış gibi, korkunç bir şekilde kıvranıyordu...

Dişlerini göstere göstere, «Size bir şey söyliyeceğim...» diye fısıldadı. «Dinleyin... Siz... Siz...» Neredeyse boğulacaktı. Parmağıyla Bencolin'i işaret etti. «Yarabbi! Beni geri götüremiyeceksiniz! Neden biliyor musunuz? Neden biliyor musunuz? Bana burada durmadan uyku ilâcı verdiler! Evet! Kollarım ve ayaklarım da bağlıydı! Fakat... Ne yaptım biliyor musunuz? Ha? Çocuk buradayken, bileğimdeki ipleri biraz gevşetebildim. Benim tahtaya vurduğumu duymadınız mı? Bu çelik halatı, kapının kenarına vuruyordum...»

Demek o esrarengiz tıkırtının sebebi buydu. Fakat artık hiç birimiz bu meseleyle meşgul değildik... Hepimiz de soluk soluğa konuşan Mısırlı'ya bakıyorduk.

El Moulk, dişlerinin arasından ıslık çalar gibi, «O adam yukarı çıkıp, bana tekrar ilâç vermeden evvel ne yaptım biliyor musunuz?» dedi. «Ne yaptım, ha? Teddy'i buraya çağırdım. Hah ha!.. O kâğıtları ve Graffin'in çektiği fotoğrafı yaktığı takdirde kendisine cebimdeki altını vereceğimi söyledim... Graffin... Alçak... Usulca çıkmış... Ben De Lavateur'ü öldürürken... Resmimi çekmiş...» Heyecanından bozuk bir İngilizceyle konuşmağa başlamıştı. Kendisini toplamağa çalıştı. «O vesikalarla fotoğrafı, ateşte... Bana işkence yapmak için kullanacakları şişleri kızdırdığı ateşte... Yaktığı takdirde o altını kendisine vereceğimi söyledim. O da öyle yaptı! Kâğıtları yaktı! Yaktı!»

Kulaklarımızı tırmalayan, korkunç tiz kahkahalar atıyordu... Vücudu iki kat olmuştu... Sakallı çehresi, karmakarışık saçları, ön kısmı kapkara kesilmiş kolalı gömleğiyle insanı ürperten bir hali vardı...

— «Artık ortada hiç bir delil yok! De Lavateur'ü ben öldürdüm... Ama delil yok! Jack Ketch yakalandı... Ben kurtuldum! Kaatil olduğumu ispat edemezsiniz! Kurtuldum... O eski lânetin tesiri de kalmadı artık!»

Birdenbire, pek mühim bir şeyin yeni farkına varmış gibi durakladı. Gözlerindeki fanatikçe pırıltı büsbütün bâriz bir hal aldı.

— «O lânet...» diye mırıldandı. «O lânetin tesiri kalmadı...» Ellerini havaya kaldırdı. «İlâhlar öldü! Onları ben öldürdüm! Ra öldü! Oh... Anubis de öldü! İntikam ilâhı Sakhmet de öyle! Memleketimin ilâhları öldüler. Artık beni rahatsız edemiyecekler! Eski Mısır'ın ilâhları öldü!...»

Ayağa fırladı. Bencolin'e ateş saçan gözlerle bakarak, haykırarak, tükürerek, sanki çılgınca bir dansa başlamış gibi dön-

dü... Delice kahkahalarla sarsılarak öne doğru bir adım attı... Ve yerdeki kapağın üzerine bastı...

Her şey bir anda olup bitti. El Moulk, sadece bir defa acı acı bağırdı. Tahta çubuk kırıldı. Mısırlının havaya kaldırmış olduğu sıska kollarını ve bir karış açılmış ağzını gördüm... Kapak, etrafta derin akisler yaparak, büyük bir gümbürtüyle açıldı... Çelik halat yılan gibi hışırdayarak kaydı. Sonra da gerilerek tavandaki kirişi sarstı... El Moulk, hızla aşağıdaki odaya doğru düştü... Altı metre aşağıya... Çelik ilmiğin boynunu kırdığını anlamamız için o hafif çıtırdıyı duymamıza lüzum yoktu.

El Moulk'un acı çığlığının akisleri hâlâ kulaklarımızda çınlarken, Talbot'la o korkunç sessizlikte kapağa doğru ilerledik. El Moulk, aşağıda yeşil lâmbanın yukarısında cansız cansız sallanıyordu, başı omuzuna düşmüştü... Ayaklarının dibinde Graffin horluyordu. Adamın kabak kafası ölgün ışıkta donuk donuk parlamaktaydı...

O iğrenç sükûtta kulağımıza neşeli, âhenkli ve hafif bir ses gelince, irkilerek döndük...

Bencolin, bir şarkı mırıldanıyor ve gülümsüyordu...

SON

BİNA DERİN BİR SESSİZLİĞE GÖMÜLMÜŞTÜ... BİR ÖLÜM SESSİZLİĞİNE.

NİHAYET BEKLEDİĞİM ADIMLARI DUYDUM. KATİL GELİYORDU. AYAK SESLERİ YAKLAŞTI YAKLAŞTI... VE DURDU. KATİLİN, KAPININ ÖNÜNDE DERİN DERİN NEFES ALARAK, ETRAFI DİNLEMEĞE ÇALIŞTIĞINI TAHAYYÜL EDİYORDUM.

SONRA KAPI USULCA, ISRARLA, VURULDU...

"TIK TIK TIK... TIK TIK TIK..."

ETRAFA YİNE AĞIR BİR SESSİZLİK ÇÖKTÜ...

KULAKLARIM UĞULDUYORDU. BUNA RAĞMEN KATİLİN TEKRAR KAPIYA VURDUĞUNU DUYDUM. YUMUŞAK, ISRARLI HÂTTÂ DAVETKÂR BİR VURUŞTU BU...

NİHAYET TOKMAK DÖNMEĞE BAŞLADI